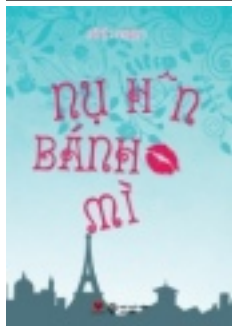

Nụ Hôn Bánh Mì

Contents

Nụ Hôn Bánh Mì	1
1. Chương 1: Cà Phê Và Bánh Mì Sandwich	2
2. Chương 2: Có Thích Ăn Baguette Không?	3
3. Chương 3: Cuộc Chiến Baguette	9
4. Chương 4: Cup-cake Phủ Kem Tươi	17
5. Chương 5: Thử Thách Đầu Tiên Từ Ngài Elton Trần	26
6. Chương 6: Chai Marlot Khui Dở	31
7. Chương 7: Bữa Tiệc Khai Trương	35
8. Chương 8: Kể Ăn Vụng Bánh Sinh Nhật.	40
9. Chương 9: Bánh Đính Hôn	44
10. Chương 10: Tôi Là Một Thợ Bánh	51
11. Chương 11: Bánh Pancake Chống Khủng Bố	58
12. Chương 12: Madonna, Alice, Vivaldi Và Croquembouche	63
13. Chương 13: Thử Thách Thứ Hai Của Elton Trần	67
14. Chương 14: Ông Chú Đến Từ Mcb	78
15. Chương 15: Trét Kem Cũng Là Cả Một Nghệ Thuật!	87
16. Chương 16: Chiếc Bánh Tắm Ớt	108
17. Chương 17: Ngoại Truyện 1: Nếu Elton Trần Và Vi An...	112
18. Chương 18: Ngoại Truyện 2	113

Nụ Hôn Bánh Mì

Giới thiệu

Tác giả Minh Moon đã gửi đến bạn đọc một truyện teen mới thú vị và đầy những tình huống thú vị,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-banh-mi>

1. Chương 1: Cà Phê Và Bánh Mì Sandwich

Tiếng đồng hồ réo vang. Một ngày mới lại tới. Tôi tung chăn, mở toang cửa, bước ra ban công. Trời vẫn chưa sáng rõ. Phía đông, một quầng sáng màu hồng hồng, phát ánh vàng hiện lên trên những nóc nhà. Nơi ấy, mặt trời sẽ lên. Lòng tôi náo nức vui. Bertrand – chủ một tiệm bánh mì lớn ở Paris và cũng là người thầy yêu kính của tôi, đã từng bắt tay tôi và nói:

- Con gái, một cô gái luôn yêu đời như con sẽ làm ra những chiếc bánh tuyệt vời nhất.

Thầy luôn luôn dạy chúng tôi rằng, khi ta bắt tay vào làm một chiếc bánh, thì phải bắt đầu bằng sự vui vẻ, phải cất đi mọi lo lắng muộn phiền. Chính sự vui vẻ và hào hứng của người làm bánh mới tạo ra linh hồn của chiếc bánh, dù là một chiếc bánh mì lát bình thường, cho tới những chiếc bánh cưới lộng lẫy đắt tiền nhất. Tôi bẩm sinh đã là một người lạc quan. Có lẽ vì vậy mà nghề làm bánh đã chọn tôi chẳng?

Tôi quên chưa giới thiệu với tất cả mọi người. Tôi tên là Vi An, hai mươi ba tuổi, là thợ làm bánh ngọt. Tôi vừa trở về từ Paris. Tôi chỉ là một cô thợ mới vào nghề được hai năm, nhưng tôi tin rằng, tôi sẽ làm ra những chiếc bánh ngọt ngon... ngon nhất. Bởi vì tôi đã hoàn thành khóa học của thầy Bertrand – một ông thầy nổi tiếng là giỏi cũng như tính tình kỳ quái. Lý do tôi trở về Việt Nam, đó là vì tôi là người Việt Nam(!) Tôi sang Pháp học về nghề bánh, đơn giản với mong muốn để trở về Việt Nam làm việc. Đến khi thầy Bertrand xoa hai bàn tay dính đầy bột, vắt chiếc khăn tay lên vai, nắm lấy tay tôi xúc động thông báo tôi đã hoàn thành khóa học của thầy, thì tôi biết đã đến lúc mình nên quay trở lại Việt Nam. Và giờ tôi đang đứng đây, trên ban công của một căn hộ chung cư mới thuê, nhìn buổi bình minh đang từ từ hé rạng. Vàng dương như cái lòng đỏ trứng gà – đúng là mặt trời buổi sáng bao giờ cũng ngon lành và tinh khiết như lòng đỏ trứng gà – chiếu những tia nắng màu cam nhạt lên khắp phố phường. Phố xá lúp xúp những ngôi nhà vuông vuông xinh xắn như những ổ bánh, đang đợi được quét một lớp bột trứng từ mặt trời. Sự liên tưởng ngốc nghếch làm cho tôi thấy đói. Tôi quay trở vào nhà, đi ngang qua phòng khách nhỏ, nơi chỉ đặt vừa một chiếc ghế sofa dài màu xanh da trời và một chiếc bàn thấp để tới phòng bếp. Phòng bếp luôn được coi là thiên đường của căn nhà. Tôi có thể để phòng ngủ sơ sài và lộn xộn như một cái ổ chuột. Nhưng phòng bếp thì khác. Đó vừa là phòng làm việc, vừa là nơi thư giãn, vừa là nơi tôi có thể mặc sức sáng tạo. Đó là nơi tôi nhớ đến khi buồn, khi vui, hay chỉ đơn giản là nhớ đến như một nơi mà tôi thuộc về. Chỉ có điều căn bếp ở chung cư này lại không giống với “xì-tai” của tôi. Nó quá chật, lại có một màu xanh lá cây nhạt lạnh lẽo, bồn rửa cùng một hướng với bếp nấu. Hình như phong thủy kị điều này. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Đơn giản là tôi ít khi dùng đến bếp nấu. Với tôi, chỉ cần một cái lò nướng thật to là đủ.

Tôi lấy trong tủ ra hai lát bánh mì. Vì không có máy nướng mini, nên tôi cho nó vào trong lò vi sóng, bật chế độ nướng. Trong lúc chờ đợi bánh mì được nướng nóng giòn, tôi tự tay pha một tách cà phê nóng hổi. Vừa xong, hai miếng bánh mì vàng rộm, thơm phức cũng được đặt trên đĩa. Tôi với tay lấy hộp bơ Bretagne và lọ đường, đặt tất cả lên khay và bê ra chiếc bàn ngoài ban công. Chả còn gì thú hơn là được ngồi trên ban công tầng năm trong một buổi sáng tươi đẹp thế này, thưởng thức một bữa sáng không cầu kỳ như bánh mì sandwich và cà phê. Tôi dùng một con dao cắt bơ trét miếng bơ béo lên mặt bánh, vừa rắc đường, vừa cao hứng ứng tác một bài hát trẻ con.

- Con gấu con, chạy lon ton. Lạc... trong rừng sâu.

Miếng bánh mì phết bơ và rắc đường đã hoàn thành, trông ngon lành đến nỗi tôi chỉ muốn nhét cả vào miệng. Nhưng khoan, chẳng có gì phải vội. Ngươi bớt một chút sẽ dễ ăn hơn. Tôi đặt lát bánh xuống đĩa và tiếp tục hì hục trét bơ vào miếng bánh thứ hai.

- Chim bay bay, lú rú hỏi: “Bạn đi đâu?”

Miếng bánh thứ hai cũng đã hoàn thành. Chúng nằm bên nhau, đẹp đẽ như một cặp song sinh. Mặc dù bụng réo ỉnh ỏi nhưng tôi lại tiếc, không nỡ ăn(!) Thế là tôi cứ ngơ ngẩn đứng đó ngắm hai lát bánh mì. Những hạt đường óng ánh trong nắng và chiếc đĩa sứ trắng nổi bật trên mặt bàn được trải khăn phủ ca rô màu xanh nhạt.

- Cái gì đấy? – Âm thanh ồm ồm như tiếng của một con quái vật đột ngột vang lên ngay sau lưng tôi.

Ồi! Tôi giật nảy mình, hồn vía trong một khắc bay đi đâu sạch. Tôi lấy hai tay ôm ngực, hốt hốt thở, quay ngoắt lại và bắt gặp một cảnh tượng hết sức kỳ dị. Một sinh vật kỳ lạ đang rướn người ra khỏi ban công bên cạnh, hướng về phía tôi với một dáng điệu hết sức khẩn trương. Tôi định hét lên, nhưng khi hoàn hồn lại thì tôi thấy, dường như đó là... người. Hình như là đàn ông, còn trẻ. Và rất cao lớn. “Sinh vật lạ” mặc một chiếc quần thun mềm màu xám rộng thùng thình, áo ba lỗ trắng ôm vừa sát một bộ ngực vạm vỡ, rộng như đồng lúa mì ở miền quê. Phía trên cùng của cái thân hình cao lớn ấy là một mái tóc xoăn quái đản gồm những búp đen to và rối như tổ quạ. Ngay phía dưới mái tóc là một khuôn mặt bị trét một lớp gì giống như đất sét lỏng đen sì, chỉ chừa hai con mắt với cái miệng. Trong ánh sáng ngược nhạt nhòa buổi nắng sớm, con mắt ấy đang nhìn tôi với một vẻ đói khát tội lỗi.

- Cái gì đấy? – “Sinh vật lạ” lặp lại câu nói mới trước đó một phút đã làm cho hồn tôi rớt ra khỏi người. Nhưng lần này, nghe nó giống với tiếng người hơn(!), dù rất khàn và ngái ngủ.

Mặc dù xa Việt Nam hai năm, nhưng tôi chẳng quên một nửa chữ tiếng Việt nào. Có điều, tôi nặn óc ra nghĩ, cũng không biết cái sinh vật mặt bị trét bùn kia đang hỏi về “cái gì” nào. Tôi ngớ ngẩn nhìn tới nhìn lui hai bên, rồi bần khoắn nhìn lại cái mặt bùn. Ánh mắt đói khát của anh ta giờ không nhìn tôi nữa, mà đang né sang một bên, chú mục vào cái khay đồ ăn sáng.

- Cái gì... thơm quá? – Cái mũi, cũng bị đắp bùn chun lại.

- Bánh mì sandwich và cà phê.

- Cho... em ăn với. Em đói quá!

Hả? Hồn tôi một lần nữa lại rớt ra ngoài. Cái sinh vật to lớn kia đang xưng “em” với một đứa con gái nhỏ bé như tôi. Và gì nữa? Hắn đang xin ăn! Tôi cầm lấy đĩa bánh mì, bước chầm chậm lại gần lan can, với tay đưa qua ban công bên kia rồi rứt ngay lại.

- Còn cái kia? – “Sinh vật lạ” đòi hỏi.

- Hả, muốn uống cả cà phê nữa sao. – Thôi thương người đành thương cho trót. Tôi than thầm tên này “được voi đòi... Hai Bà Trưng”, rồi cũng đưa nốt tách cà phê còn nóng nguyên sang cho bên kia.

Một tay cầm bánh, một tay cầm cà phê, tên “sinh vật lạ” ngay lập tức quay người, nhanh chân chạy vào trong nhà. Tiếng cửa sập đánh “cách” một cái. Hắn biến mất!

Hơ! Tôi đứng chững hững ngoài ban công, muốn khóc muốn mếu gì cũng không được. Ở đâu trên đời lại có một tên quái vật lạ lùng đến thế cơ? Hắn cướp trắng bữa ăn sáng ngon lành của tôi, lại vô ơn không được một câu cảm ơn. Tôi tức thì không tức mà trong bụng chỉ thấy lạ lùng thắc mắc. Chẳng lẽ đây là một kiểu... lừa đảo đồ ăn sáng!

2. Chương 2: Có Thích Ăn Baguette Không?

Cái bụng trống rỗng kêu ọc ạch. Bữa sáng thì đã bị cướp mất. Tôi đành lôi lại gói bánh mì sandwich trong tủ bếp ra, lấy hai lát mới. Bánh vẫn còn tươi, mềm và thơm. Tôi cứ thế ăn luôn, vì đói mà nướng xong nữa thì chắc lên cơn đau dạ dày mất. Vừa ngoạm một miếng, tôi vừa rửa thầm cho tên trộm đồ ăn sáng sẽ bị hóc một mẩu bánh mì, hoặc chí ít thì cũng sẽ bị sặc cà phê đến đỏ mặt tía tai thì thôi. Đợi xong việc sáng nay, tôi sẽ sang gõ cửa tận nhà hắn, để xem cái sinh vật kì dị ấy là ai và vì sao hắn lại có cái hành động điên khùng như vậy.

Tôi xem đồng hồ. Còn một tiếng nữa mới tới cuộc hẹn với giám đốc nhân sự của công ty Universal Trend. Đó là một công ty chuyên kinh doanh các dịch vụ nhà hàng, du lịch, khách sạn, hiện là công ty chủ quản của khách sạn năm sao Green World. Tôi về Việt Nam từ đầu tháng Tư, đến giờ cũng đã gần một tháng rồi. Một tháng qua, nghĩ lại thật là nhàn hạ sung sướng. Thì chừng đó thời gian, tôi chỉ làm đúng có bốn việc. Thứ nhất, tôi nghỉ xả hơi ở nhà dì Lan, lười biếng hưởng thụ sự chăm sóc của dì. Thứ hai, tôi dọn

đẹp và sơn sửa lại căn nhà do ba mẹ tôi để lại ở quận 12. Căn nhà tuy rộng nhưng do được bảo quản tốt và có dì Lan tôi thường xuyên lui tới chăm nom, nên tôi chỉ cần dọn dẹp qua loa là đầu lại vào đấy. Thứ ba, tôi lượn lờ tới tất cả các tiệm bánh mì trong thành phố và ném các loại bánh họ đang bày bán. Tất nhiên là không thể ném hết toàn bộ, nhưng cũng đủ để có một cái nhìn tổng thể về công nghệ bánh trái hiện nay. Cuối cùng là kiểm căn hộ chung cư tôi đang ở đây. Tuy đã có một căn nhà đẹp, nơi có căn bếp tiện nghi tôi yêu thích nhất trên đời, nhưng vị trí của nó lại quá xa trung tâm. Mọi khách sạn, nhà hàng lớn – mà một trong số đó là nơi tôi nhắm sẽ tới làm việc đều tập trung ở các quận thuộc khu vực trọng tâm. Vì thế, tôi mới thuê cái căn hộ chung cư này với một cái giá khá hời. Đây là một khu chung cư cao cấp, từ đây chỉ mất năm phút để tới quận Nhất, nhưng không hiểu sao nó lại tòi ra một căn hộ bé xíu xinh xinh thế này ột người độc thân như tôi thuê. Sau khi ký hợp đồng thuê sáu tháng và hý hửng khoe với Hoa – người bạn thân, cô nhỏ la toáng lên: “Cậu chỉ cần mất một nửa chi phí để thuê một căn rộng hơn gấp đôi cách đó có hai cây số. Tại sao cậu chưa nói gì với tớ đã đặt bút ký thế hả, con ngốc kia!” “Này, tớ không hối hận đâu! Hôm đó có bốn người cùng tới để giành đặt cọc tiền thuê căn nhà đấy! Và cuối cùng tớ thành chủ nhân của nó cũng là do may mắn.” “May mắn thế nào?” “Thì là may mắn, thế thôi. Chẳng hiểu sao, trong bốn khách thuê thì người chủ lại chọn tớ!” Ừ, mà sao tay chủ hôm đó lại chọn tôi để cho thuê chứ không phải là ba người còn lại nhỉ? Đôi khi có những việc cực kỳ hiển nhiên đơn giản xảy ra – như là việc tôi được chọn để cho thuê nhà, nhưng mà chịu, không ai giải thích được. Mà thôi, quan trọng là giờ tôi có một nơi ở tiện nghi gần trung tâm. Đó mới là điểm cần quan tâm của vấn đề.

Tôi để dành một mẩu bánh mì, xé vụn nó trong lòng bàn tay, gom chung với đám vụn bánh trên bàn ăn, mang đặt ngoài ban công. Một lát nữa, đàn chim sẻ lông xám sẽ sà xuống ăn.

Bây giờ thì phải chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Vì đây là khách sạn được đánh giá là tốt nhất và tôi rất thích, vì thế nhất định tôi sẽ phải tìm mọi cách để được nhận vào làm ở đây. Nghĩ tới viễn cảnh mình sẽ là thợ bánh chính, phụ trách các loại bánh mì và các món tráng miệng của Green World, tôi không khỏi mỉm cười đắc ý trong lúc lục tung tủ quần áo. Ấn tượng quan trọng nhất đối với một người đầu bếp nói chung và thợ làm bánh nói riêng là phải thật gọn gàng, sạch sẽ. Bạn không thể gây cảm tình với người đối diện bạn là một đầu bếp giỏi khi khoác một bộ cánh rườm rà luộm thuộm. Vì thế, tôi chọn một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc quần linen đen kiểu phồng lên ở chỗ hai túi, ống suôn. Bộ đồ cắt may khéo, nên mặc dù đơn giản nhưng nó vẫn khiến cho tôi trông trẻ trung, thoải mái. Tôi trải bộ quần áo được chọn lên giường rồi đi tắm. Tắm buổi sáng là một cách khiến tôi khởi động một ngày mới. Vì thế tôi không bao giờ bỏ qua cơ hội được đắm mình trong dòng nước mát và hương thơm thanh tao của loại sữa tắm thảo mộc hương chanh. Tôi luôn mua hai chai sữa tắm một lúc: một loại hương chanh cho buổi sáng, một loại hương oải hương cho buổi tối. Lau khô mình và trông bộ đồ vào người, tôi hài lòng hít hít bàn tay thoang thoang hương chanh. Giờ thì tay tôi có vị giống như một chiếc bánh bông lan chanh. Ôi trời, Vi An, mày lại so sánh nhảm nữa rồi! Xách chiếc túi lớn màu xám, đi đôi giày đen bệt, tôi xoay người một vòng trước gương, rồi hài lòng xuất phát. Green World thân mến, tao đang đến với mày đây, chờ nhé!

Tôi định đi bộ tới đó. Nhưng trời Sài Gòn bây giờ khá nóng nực, có thể làm tôi đổ mồ hôi và quần áo trông xộc xệch. Nên tôi ngoắc một chiếc taxi.

- Chị đi đâu ạ? – Người tài xế trẻ lễ phép hỏi.
- Anh cho tới khách sạn Green World.
- Chị mới ở nước ngoài về?
- Sao anh biết hay vậy? Nhìn em giống người ở nước ngoài về lắm sao?
- Không, nhìn chị rất Việt Nam.
- Vậy tại sao anh nói em mới ở nước ngoài về? (Thậm chí anh ta còn không thêm dùng chữ “hình như”).
- Đó là một loại trực giác. Tôi luôn luôn có những trực giác đúng.
- Thế à? – Tôi đáp lơ đãng, không mấy khi tin vào những chuyện như thế này. Mà đặc biệt là khi nó được nói bởi một người lái taxi còn trẻ. – Vậy thì anh có khả năng ngoại cảm đấy. Anh có thể dùng nó để chở em tới Green World một cách nhanh nhất và chọn đường nào không bị tắc.

- Chắc chị chẳng tin đâu, nhưng trước đây tôi đã từng dùng. Khi mà chưa có chương trình thông tin các nút giao thông trực tiếp trên radio ấy.

- Có chương trình đó nữa à?

- Nó tiện lợi lắm. Người ta nói cho chị biết cung đường nào đang bị kẹt xe, giao lộ nào đang thông thoáng, khúc nào đang có tai nạn, mật độ tham gia giao thông, vân vân...

Tôi nhìn người tài xế một cách thích thú. Giọng anh ta không có nét bông đùa. Quả là một người lái xe kỳ khôi! Có vẻ như hôm nay tôi đều gặp những người kỳ khôi. Đầu tiên là kẻ cắp bữa sáng với khuôn mặt trét đầy bùn và mái tóc xoắn tở quạ. Đến giờ lại là một anh tài xế taxi có năng lực thần bí. Nếu như hôm nay tôi không vướng buổi phỏng vấn quan trọng, chắc chắn tôi phải mời anh ta một ly cà phê! Chưa kịp nói ý nghĩ đó ra thì chiếc taxi đã dừng lại trước một khách sạn lộng lẫy có mặt tiền sơn màu vàng nhạt. Người lễ tân chạy ra mở cửa. Tôi đang loay hoay lấy ví tiền, thì người tài xế nói:

- Tôi nhìn thấy xung quanh chị những dòng khí động. Hôm nay, ý nguyện của chị sẽ luân chuyển!

Tôi trả tiền taxi rồi chui ra ngoài xe, hỏi với vào trong:

- Anh nói rõ hơn được không? Là em sẽ đạt ý nguyện hay không đạt?

- Nó sẽ luân chuyển.

Rồi cánh cửa xe sập lại. Chiếc taxi màu vàng chậm chậm lăn bánh. Tôi đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe mất hút vào một con phố, thầm nghĩ nó luân chuyển hay không thì tôi cũng cóc cần biết. Sẽ chỉ là hoặc tôi đạt được ý nguyện, tức là được nhận vào làm ở Green World; hoặc là tôi sẽ bị từ chối. Mà tôi thì lạc quan đến mức không hề nghĩ đến về thứ hai.

Tôi được chỉ dẫn lên tầng năm, đi qua một hành lang vắng lặng đến âm u. Tầm thẳm màu tím hoa cà dưới chân dầy và êm tới mức tôi không nghe được cả tiếng bước chân của mình. Cùm văn phòng – điều hành chiếm một góc trên tầng năm của khách sạn. Nãy giờ tôi cứ phải ngửa hết cả cổ lên mà kiếm cái gọi là “Phòng họp” mà vẫn chưa thấy đâu. Còn mười phút nữa là tới giờ hẹn rồi mà cái phòng họp chết tiệt ấy nó ở đâu thế nhỉ? Cũng chẳng có nhân viên nào lắng văng gần đây để mà hỏi. Lúc này khi tôi nói mình được hẹn tới để phỏng vấn, lễ tân chỉ bảo là lên phòng họp ở tầng năm, không có chỉ dẫn gì thêm mà cũng chẳng có ai dẫn lên. Cái khách sạn này đúng là đối xử lạnh nhạt với ứng viên. Tôi mà gặp vị giám đốc điều hành khách sạn thì phải phản ánh vụ việc này mới được.

Mất thêm vài phút loay hoay nữa vẫn không tài nào tìm ra phòng họp ở đâu, tôi bắt đầu sốt sắng lo. Đi phỏng vấn mà tới muộn thì coi như mất toi một điểm cảm tình. Tôi đành gõ một cánh cửa ngẫu nhiên đang ở trước mặt, rồi chưa đợi trả lời, đẩy nhanh cửa, thò đầu nhìn vào trong phòng, đồng thời hỏi thăm:

- Xin lỗi, xin cho tôi hỏi phòng họp... Á...

Tôi đưa tay bịt miệng. Cảnh tượng gì thế kia? Có hai người đang... hôn nhau! Nghe thấy tiếng tôi, họ vội buông nhau ra. Tôi hoảng hốt đóng sập cửa lại. Chưa kịp hoàn hồn, cánh cửa bật mở và một giọng nam giới lạnh lùng hỏi:

- Cô là ai? Sao lại tự tiện xông vào đây?

Mình gặp rắc rối rồi. Tôi giả vờ khép nép quay lại, chuẩn bị xin lỗi và nói một lời giải thích nhã nhặn nhất; nhưng nhìn thấy người đối diện, trong phút chốc lại dờ người ra. Anh ta thật đẹp trai trong bộ lễ màu xám bạc, từ người tỏa ra một sức hút chết người của sự lịch lãm, hào hoa và sang trọng. Nhưng mọi người chó có hiểu lắm. Tôi quả là có thích ngắm trai đẹp, nhưng đó chỉ là tinh thần yêu quý cái đẹp. Gặp cô gái nào xinh đẹp là tôi cũng hót mở lên ngắm, hoàn toàn không phải là do “hám sắc” mà bị á khẩu. Cái người đối diện với tôi đây, người vừa bị tôi phá đám một nụ hôn say đắm đang nhìn tôi bằng đôi mắt đẹp lạnh lẽo màu xanh dương. Mắt xanh dương! Không phải là người Việt Nam! Đó mới là nguyên nhân khiến tôi như bị bất động mấy giây vừa rồi.

- Cô bị câm à?

A, đẹp trai nhưng lại ăn nói sao mà thô lỗ! Tôi tức lắm, nhưng vẫn phải cố tăng hăng, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Tôi thành thật xin lỗi đã làm phiền! (Dù đã kiểm chế nhưng giọng tôi vẫn nghiêng vào hai âm “làm phiền”)
Tôi chỉ muốn hỏi phòng họp ở đâu nhưng vì không thấy ai nên mới tự tiện, à không, mạo muội...
- Mạo muội xông vào phòng người khác khi chưa được đồng ý chứ gì?
- Tôi đã gõ cửa còn gì. Tôi đang có chuyện gấp. Vậy mà cả cái khách sạn to đùng thế này không có một ai để chỉ cho tôi cái phòng họp nó ở chỗ nào.
- Phòng họp ngay bên cạnh. Mà cô tìm nó làm gì?
- Hôm nay tôi có hẹn phỏng vấn.
- Ra thế. Thôi được rồi, giờ thì cô biết tìm ở đâu rồi đấy!

Ánh mắt màu xanh dương lạnh lùng khẽ nhưn về phía căn phòng cạnh đó. Tôi chưa kịp cảm ơn thì chàng ngoại quốc sôi tiếng Việt đã đóng sập cửa lại. Thật đúng là cái kiểu không coi ai ra gì. Tuy nhiên tôi kịp nhận ra dù chứa đầy sự lạnh lùng, nhưng đôi mắt ấy, thực sự rất quyến rũ. Một đôi mắt màu xanh dương, sáng, trong và thăm thẳm như nước biển vùng Địa Trung Hải. Nước biển Địa Trung Hải! So sánh như thế này quả là rất đúng. Tôi thở dài, lò dò đi sang căn phòng bên cạnh nơi phía trước cánh cửa được treo sơ sài một miếng giấy bìa cứng hoa văn chìm màu hồng có vắn vện hai chữ in mực đen: MR. Ai đó dùng bút dạ vẽ một cốc cà phê và một miếng pizza bên cạnh – cả cốc cà phê và miếng bánh đều có khói bốc lên. Khi bước vào bên trong, thấy một chiếc bàn hình bầu dục giản dị, cùng một hàng ghế bọc da đen đơn điệu kê xung quanh, tôi mới vỡ lẽ MR là viết tắt của Meeting Room (Phòng họp). Ôi trời, tôi đến ngất mất. Thế này thì có giới biết đất biết và mấy người của cái khách sạn này biết đây là phòng họp. Green World là một khách sạn năm sao, nổi tiếng bởi chất lượng dịch vụ, chăm lo tới từng cánh hoa cắm trong bình, mà lại có một căn phòng họp nội bộ dán biển bằng giấy. Thật không thể nào chấp nhận được.

* * *

Tôi cố nín cười, bước hẳn vào trong phòng, kéo một chiếc ghế ra để ngồi. Chưa nóng chỗ, cửa phòng họp đã mở. Một phụ nữ mặc vest màu cứt ngựa, đường may sắc sảo, ôm sát lấy từng đường cong cơ thể uyển chuyển bước vào. “Những phụ nữ thích mặc áo màu cứt ngựa đều là những người có cá tính, nhưng hơi bảo thủ và nguyên tắc”. – Sa Sa – đứa bạn học ngành thời trang từng nói với tôi. “Ha ha, có cả cái màu đấy nữa à? Ngành thời trang thanh tao của các cậu cũng có đôi lúc thô thiển quá. Nhưng nó là màu vàng nâu mà” – Tôi ôm bụng, ngoác miệng ra cười. “Hừm, màu cứt ngựa là một màu khá sang đấy. Vàng nâu, pha thêm chút đen.” Chẳng hiểu sao khi nhìn người phụ nữ này, tôi lại nhớ tới lời của Sa Sa: “Cá tính, bảo thủ, nguyên tắc”!

Tôi xô ghế đứng dậy, khẽ chào.

- Em chào chị ạ.
 - Chào em, Vi An! Mời em ngồi! – Đôi mắt sắc sảo nhìn tôi dò xét. Nhưng tôi lập tức khoái chị này. Chị ấy đã gọi tên tôi một cách tự nhiên, giống như cũng đang mong chờ cuộc phỏng vấn này để gặp tôi vậy.
 - Chị là Trang, giám đốc nhân sự của Universal Trend. Chị nhận được hồ sơ của em hồi tháng ba, gửi về từ Paris. – Chị vừa nói vừa giơ lên một tập hồ sơ. Tôi nhận ra ngay lập tức cái phong bì màu nâu.
 - Vâng, trước khi về nước, em đã gửi hồ sơ xin việc.
 - Chu đáo, rất tốt! Ngoài Khách Sạn Green World, em có gửi hồ sơ ở nơi nào khác không?
 - Cũng một vài nơi ạ. Nhưng Green World là nơi em muốn tới làm nhất.
- Chị Trang tự hào nhếch một bên miệng. Nó cong lên tạo thành một nụ cười.
- Green World là nhất, phải không? Một khách sạn tốt nhất, vì thế, chế độ đãi ngộ cũng rất tốt. Được làm việc ở đây là ước mơ của mọi đầu bếp giỏi.
 - Em đồng ý với chị Green World là một trong những khách sạn sang trọng bậc nhất ở Sài Gòn. Nhưng quả thực, bánh mì thì dở tệ.

Người phỏng vấn cau mày nhìn người bị phỏng vấn, như muốn hỏi con nhỏ hồn láo này có biết nó đang nói gì không?

- Em đã ăn ở nhà hàng tại khách sạn này ba lần. Trong đó một lần là tiệc buffet. Người ta làm hẳn một khu vực bày bánh mì và các loại bánh tráng miệng. Em thử ăn gần như toàn bộ các loại. Nhưng chỉ có thế! Em có thể ăn chúng ở khắp các tiệm bánh lớn nhỏ ngoài đường kia. Chứ không cần phải vào Green World để ăn một món bánh khoái khẩu.

Chị giám đốc nhân sự sắc mặt đã trở lại bình thường, nhìn tôi gật gù.

- Vậy nếu như em vào làm ở đây?

- Em sẽ thay đổi điều đó! Mỗi loại bánh có một mùi vị khác nhau. Nên ta phải tạo cho chúng có cùng một dấu ấn. Để khi ăn, thực khách biết rằng, à, đó là dấu ấn của Green World, là bánh của Green World.

- Em có tài ăn nói đấy. Chị rất ấn tượng. Nhưng lời nói phải cần được kiểm chứng. Tài năng không chỉ dùng hai câu nói để thể hiện. Dù chị hoàn toàn tin tưởng là em đã thể hiện được nó.

Tôi ngồi im lặng, chờ đợi. Không khí trong phòng phỏng vấn tự nhiên im ắng lạ thường. Vị nữ giám đốc nhân sự của Green World danh tiếng, khuôn mặt bình thản, thậm chí hơi tươi cười nhìn tôi. Lời nói của chị ta thật nhã nhặn. Một câu là khen, hai câu cũng là khen. Nhưng nó có vẻ chỉ là thói quen trong giao tiếp với cấp dưới của các sếp nhân sự khôn khéo. Tôi mơ hồ thấy đằng sau cuộc phỏng vấn này sẽ là một tảng đá xù xì nặng nề đang đón đợi.

Đột ngột, chị Trang xếp các giấy tờ đang bày trên bàn lại, bỏ vào cái phong bì nâu, khoát tay nói:

- Xong! Buổi phỏng vấn hôm nay thế là đủ. Em có thể về!

Thế là xong ư? Sao tôi lại thấy dường như nó chưa bắt đầu nữa. Chị ta chưa chất vấn tôi về kinh nghiệm, ưu điểm nhược điểm, mục tiêu nghề nghiệp hay những thứ đại loại như thế. Thứ mà bất cứ buổi phỏng vấn nào cũng có.

- Chị, buổi phỏng vấn ngắn hơn em tưởng. Chị có thể cho em biết em có cơ hội nào không?

- Cơ hội là dành cho tất cả mọi người. – Chị ta nói về mập mờ. – Em hãy kiên nhẫn! Chẳng phải làm bánh thì cần kiên nhẫn hay sao?

- Nhưng ít nhất khi nướng bánh, em cũng biết là bánh sẽ chín.

- Thì bánh sẽ chín, cô gái. Mà em có thích ăn bánh mì Baguette không?

- Ô, dạ?

- Thôi, chào em! Người của khách sạn sẽ liên lạc với em sớm nhất.

Người phụ nữ vừa nói vừa thoăn thoắt đứng dậy, kéo cửa, bước ra ngoài.

- Khoan đã, chị ơi. – Tôi đứng dậy gọi với theo. Nhưng chị ta không thèm quay đầu. Không khí trong phòng đang đặc lại. Chúng đang luân chuyển quanh đầu tôi, những dòng khí động chạy qua chạy lại dữ dội. Mình phải làm gì đây? Giống như một thí sinh dự thi bị ngủ mê trong phòng thi, tôi bước ra khỏi phòng mà không biết mình đã làm được mấy bài và rốt cuộc có đậu hay là rớt?

Quái thật đấy. Tôi bắt đầu tin rằng việc chạm mặt tên sinh vật tóc xoắn buổi sáng đã ám cho cả ngày hôm nay của tôi đen sì. Tôi thất thểu đi về phía thang máy.

- Ấy ấy, chờ với! – Tôi phóng tới, vừa nhét một chân vào giữa hai cánh cửa bằng thép đang khép lại, vừa tung chưởng ngón tay ấn cái nút trên tường. Dưới “tác dụng kép”, cánh cửa ngoan ngoãn mở ra. Có thể chứ, tôi đắc thắng nhảy vào, giật mình vì đứng sẵn trong đó là cái chàng – đẹp trai – lai Tây – rành tiếng Việt. Đích thị là tên “Mắt Địa Trung Hải” lạnh lùng! Anh ta đang tựa cái thân hình lịch lãm của mình vào thanh vịn trong góc buồng thang máy, nhìn tôi ra chiều kinh hãi.

- Cô có võ à?

Ồ, anh ta bắt chuyện với mình kìa. Nhưng nhớ lại vẻ thô lỗ lạnh lùng của anh ta, tôi trầm giọng trả lời, tiện tay nhấn vào nút chữ G trên bảng điều khiển.

- Hừm, cũng đủ xài.

Tôi đứng quay lưng lại với anh chàng, cảm giác tóc gáy dựng lên rào rào. Hẳn anh ta không liếc xéo tôi đây chứ? Chiếc thang máy lao xuống chậm chậm. Một lát sau, âm thanh đó mới lại vang lên:

- Này cô, chuyện ban nãy...

Nhưng anh ta chưa kịp nói hết câu thì “Bí bo!”, thang máy đã tới tầng trệt. Cánh cửa mở rộng, một tốp người đang đợi sẵn, lăm le chỉ chức bước vào. Tôi quay đầu lại, làm một bộ mặt rất kịch và bặm chặt môi, tay đưa lên kéo một đường từ mép trái qua mép phải, động tác giống như kéo một cái khóa. Sau đó tôi cười, giơ tay chào anh ta, rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Người lễ tân đã gặp hồi sáng lại lịch sự kéo cửa kính cho tôi.

- Chúc quý khách một ngày tốt lành.

- Chúc anh một ngày tốt lành.

Hóa ra cả buổi sáng hôm nay, chỉ có người lễ tân này là dễ thương nhất. Tôi thoát nhanh ra ngoài đường, nơi lại có ánh nắng tràn lan khắp muôn nơi. Ngoài nhìn cái khách sạn cao vút ngạo nghễ chiếm cứ một góc đường sầm uất, tôi chỉ tay vào nó và nói:

- Green World à? Green World thì đã là cái quái gì nào!

Đâu đó bên trong khách sạn, có hai người cùng lúc đều bị hắt xì hơi.

* * *

Đi bộ dưới nắng, dù cho cái nắng của thành phố phương Nam này bao giờ cũng hơi gắt, làm cho tinh thần tôi thoải mái hẳn lên. Hồi ở Pháp tôi bị cấm nắng, da trắng bủng beo. Bên đó thời tiết lúc nào cũng thâm sì, mùa hè ngắn ngủi hiếm hoi. Mà tôi cũng toàn làm việc trong xưởng bánh, nên ít có thời gian ra ngoài. Vì vậy về lại Sài Gòn, tranh thủ được lúc nào là tôi phơi nắng lúc đó. Có hôm ăn trưa xong, mới một giờ, tôi đã tót ra ngoài sân đứng. Di Lan sợ hãi kêu lên: “Con gái Việt Nam phúc đức lắm mới có được một làn da trắng. Con không giữ gìn thì thôi, nhưng giữa trưa mà ra ngoài trời là bệnh đó nghe chưa!”. Tôi ít bị ăn nắng. Từ hồi xưa hồi xưa đã quen phơi mặt ra ngoài đường rồi, trong khi bọn bạn đứa nào đứa nấy bít bùng khẩu trang, găng tay như Ninja. Ai quan tâm da trắng chứ tôi thì chỉ khoái một làn da rám nắng. Da nâu lại càng đẹp. Tại đó là màu giống màu của bánh mì nướng. Còn da trắng thì chỉ giống như màu của cục bột nhào mới nhào mà thôi!

Trên đường về, tôi thấy phía bên trái đường có một tiệm bánh mì nhỏ. Hai chiếc tủ kính ba tầng xếp đầy chật các loại bánh kem, bánh mì, bánh mặn. Một chiếc giỏ mây lớn đặt ở phía trên, đựng những chiếc bánh mì gậy dài. Dù đứng ở bên này đường, nhưng mùi bánh mì vẫn lan ra thơm phức. Nhìn bánh mì gậy, tôi nhớ lại câu hỏi vào phút cuối của buổi phỏng vấn: “Em có thích ăn bánh mì Baguette không?”. Một câu hỏi lạ lùng, chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh. Vì sao chị ta lại hỏi tôi câu đó? Trong khi, chính bản thân chị ấy chả cần nghe câu trả lời? Những thắc mắc rơi tõm vào không khí, không có lời đáp.

Tôi mua hai ổ bánh Baguette từ cái giỏ bánh khổng lồ. Bánh nóng hổi, bóp nhẹ tay đã nghe giòn rụm. Bertrand từng bảo: “Tất cả bánh mì Baguette đều là bánh mì Pháp. Nhưng không phải loại bánh mì Pháp nào cũng gọi là Baguette.” Ở Pháp, Baguette là món thông dụng như cơm ăn hằng ngày. Người ta đi chợ buổi sáng mua vài ổ Baguette, vừa đủ để ăn trong ngày. Vì nếu để qua ngày hôm sau, thì bánh sẽ không còn tươi nữa. Phần thừa chỉ có thể nướng hoặc bóp vụn làm bột chiên xù. Tôi ôm hai cái bánh hít hà, tung tăng đi giữa phố phường. Về tới khu chung cư, người bảo vệ nhìn tôi trêu mếu:

- Hôm nay lại ăn bánh mì thay cơm hả cháu?

- Hì hì! Cháu ăn bánh mì ngon hơn ăn cơm.

- Thế thì chưa lớn rồi. Chỉ con nít mới ghét cơm.

- Chú này! À, chú ăn giùm cháu một ổ nhé. Cháu mua những hai ổ lận.

Tôi chia cho chú bảo vệ tòa nhà một ổ bánh, rồi lững thững tìm cầu thang bộ leo lên. Vận động nhiều một chút càng tốt. Tôi vừa đi vừa cúi gằm nhìn xuống chân và lẩm nhẩm đếm từng bậc thang. “Cộp! Cộp! Cộp!” Ai đó cũng thích đi cầu thang bộ đang chạy lộp cộp phía trên tôi. Tiếng bước chân nhanh và mạnh. Rồi một cơn lốc đen ào tới. Một chàng trai chạy lướt qua tôi để đi xuống. Cầu thang hẹp, nhưng anh ta lách rất nhanh và khéo, vai chỉ hơi đụng khế ổ bánh mì dài thông tôi đang cầm trên tay. Bất giác, tôi ngoái lại nhìn. Anh ta mặc một chiếc quần jeans đen, áo sơ mi đen, đi giày đen, đeo kính đen che gần nửa khuôn mặt, mái tóc đen cắt sát đầu. Người đã chạy mất, mùi nước hoa còn vương lại trong không khí. Tôi hít dài một cái. Thơm! Mùi thơm rất dễ chịu! Một cơn gió sớm mùa hạ lướt qua mặt tôi, mang tới mùi của nắng, của mưa, của một loài hoa hồng đại thánh Năm. Một khắc, không gian như ngừng trôi, lắng lại dịu ngọt. Một cái gì đó quen thuộc lướt qua tôi. Mùi hương phảng phất loãng dần. Rồi cùng với cơn gió mùa hạ mỏng manh, chúng tan ra, tan ra... không để lại một chút dấu vết.

Về tới nhà tôi tắt ngay lên ghế sofa ôm laptop viết email cho Bertrand.

Thầy Bertrand đẹp trai của con,

Hôm nay thầy có khỏe không? Thầy đã quên con chưa đấy? Paris tháng Năm đã nở đầy loại hoa hồng leo đại màu phấn chưa vậy? Ôi, con nhớ thầy vô cùng. Con vừa mới đi phỏng vấn ở khách sạn Green World về. Nó hoàn toàn khác với tưởng tượng của con. Con chắc là thầy cũng chẳng thể hình dung ra đâu. Người phỏng vấn đã hỏi con rằng con có thích ăn Baguette không? Thật là buồn cười phải không thầy. Thế còn thầy thì sao? Đã có ai hỏi thầy thích ăn Baguette bao giờ chưa?

Yêu thầy! Bánh mì tròn của thầy,

Vi An.

Năm phút sau, Bertrand đã gửi thư trả lời, vẫn những lời hoa mỹ và lãng mạn, một phong cách Bertrand không lẫn đi đâu được.

Vi An, con gái ta!

Hoa hồng tháng Năm vẫn nở, nhưng năm nay nó không còn đẹp nữa, khi con đã đi khỏi Paris. Ta luôn nhớ đến con, ngay cả khi ta đang chuyên tâm vào việc làm bánh mì tại xưởng. Con yêu, cái người phỏng vấn con chắc là chẳng hiểu gì về công việc của chúng ta. Chẳng một kẻ nào lại đi hỏi xem cha mẹ có thích con cái của họ hay không. Ta chưa từng bị hỏi như vậy bao giờ. Mà nếu có ai hỏi ta thì ta cũng chẳng thèm trả lời.

Ta đang chuẩn bị ăn sáng. Công việc ở xưởng ngày hôm nay sẽ rất bận rộn. Chúc con may mắn và tìm được chỗ làm tốt nhất.

Yêu con nhiều. Hôn con!

Bertrand.

- Con cũng hôn thầy! – Tôi nói to, chợt nhớ da diết cái tiệm bánh của thầy. Mùa hè đang tới. Hẳn những chiếc ô lớn màu xanh lục của tiệm đã được dọn ra vỉa hè, để những vị khách có thể vừa ăn bánh, vừa uống cà phê và ngắm phố phường trong nắng ấm. Ôi, mùa hè ở Paris!

3. Chương 3: Cuộc Chiến Baguette

Điện thoại réo vang. Tôi mắt nhắm mắt mở quờ quạng tìm cái di động.

- A lô?

- Ôi cha, sao giọng ngái ngủ thế? Ba giờ rồi mà còn ngủ trưa? Ê, ra ngoài đi dạo một vòng đi. Đi ăn kem.

- Giọng cô bạn Hoa – lẩm lời – í éo đầu bên kia.

- Không! Hôm nay tớ quyết không ra ngoài nữa đâu.

- Sao vậy?

- Hôm nay bị ám rồi. Ra ngoài có khi lại bị xe tông ngã chổng ra đó.

- Ha ha! Vì An lạc quan của tớ trở nên mê tín từ khi nào vậy?

- Từ khi gặp cái gã tóc xoăn hàng xóm.

- Thế à? Hàng xóm của cậu? Đẹp trai không? Có gia đình chưa?

Thôi rồi, tôi đã vớ phải bà tám hạng nặng.

- Này! – Hoa cảnh cáo. – Khoan cúp máy. Dậy ngay nhé! Khi tớ đến là phải sửa soạn xong xuôi rồi đấy! Dậy đi!

Con bạn quý hóa cứ eo éo lên như thế thì tôi còn ngủ làm sao được nữa.

- Diếc tai quá, được rồi!

Chết tiệt, tôi đã ngủ thiếp đi khá lâu trong khi đang đọc một cuốn sách. Tôi chui vào nhà tắm vã nước lên mặt cho tỉnh táo.

Hoa nhấn chuông gọi tôi vào lúc ba giờ hai mươi lăm phút. Như vậy là cô nhỏ đã phi thân tới đây trong một thời gian nhanh kỷ lục, so với tính lề mề cố hữu. Đúng là ở đâu có chuyện cần tám, ở đó có Lại Thị Thu Hoa.

- Tới nhanh gói nhí! – Tôi đứng đón ở cửa, nhìn con bạn cười tít mắt.

- Tớ quen đường mà. Tớ chỗ này mấy lần rồi!

- Tớ làm gì?

- À, tớ có người quen ở khu này. Tất nhiên là trừ cậu ra.

Hai đứa chúng tôi lách cách khóa cửa. Đi ngang qua căn hộ bên cạnh, tôi chỉ cho Hoa thấy nhà của gã tóc xoăn. Cánh cửa nặng nề đóng im ỉm, kiểu cửa cuốn phẳng lì như cửa máy ga ra ô tô. Một cái khóa to tổ chẳng nằm ở phía dưới.

- Con trai để tóc xoăn á? Đang “à-la-mốt” đấy!

- Hứ, cái tổ quạ đó kinh dị lắm. Loăn xoăn bù xù, giống như gã đội một bát mì vậy. Mặt thì đen sì.

- Ô thế hàng xóm của cậu người châu Phi còn gì?

Hoa mỉm cười bí hiểm, ngoái lại đằng sau liếc nhìn cửa nhà gã hàng xóm.

- Thôi bỏ qua tên dở ấy đi.

- Thế còn buổi phỏng vấn?

- Ăn kem sẽ kể sau. – Tôi giục Hoa. Chúng tôi nhanh chóng đi xuống dưới. Tôi ngồi sau chiếc Vespa màu đỏ dán chi chít thứ hoa văn vòng tròn một cách đồng bóng của Hoa, vừa ôm eo cô nàng chặt cứng, vừa la oai oái trong khi nhò tài xế rú ga hết tốc lực.

- Chậm thôi! Khiếp quá! Á á á... Có người sắp lao vào mình kìa.

- Ngồi cho yên! – Hoa quát to. – Đồ nhát gan!

Cuối cùng khi được thả xuống trước cửa siêu thị, mặt tôi tái mét, còn chân thì riu hết cả lại. Tôi tựa tay vào một cái cột đỡ dốc. Trên cột dán chi chít các loại quảng cáo giấy, từ cho thuê phòng, cần người ở ghép đến cắt bê tông, hút hầm cầu... Tờ mới chồng lên tờ cũ. Ở trên cùng cái đám hỗn loạn ấy là một tấm poster quảng cáo in màu. Khuôn mặt của nam diễn viên choán gần hết diện tích tấm poster khổ A3. Anh ta đang cười rạng rỡ với người qua đường. Nhưng lúc này, nụ cười ấy giống như là dành để nhạo báng chứng “sợ giao thông” của tôi thì phải.

- Dám cười ta này! – Tôi đọc ác lấy tay gỡ một góc tấm poster rồi không tiếc thương xé roạt một cái, lòng nhủ thầm rằng tôi đã làm một việc tốt là trả lại vẻ thẩm mỹ cho phố xá.

Cùng lúc, đầu đó tại một phim trường, có một người tự nhiên mắt trái bị nháy liên tục.

* * *

Hoa nhìn tôi đang bấm môi xé tờ poster, lắc đầu ra chiều thương cảm.

- Cậu đang có một triệu chứng của “sốc văn hóa ngược”.

- Hử? – Mắt tôi âm u nhìn lên. – Có “sốc văn hóa ngược” nữa hử?

- Sao không? Khi cậu ra nước ngoài, tiếp xúc với nền văn hóa bản địa hoàn toàn xa lạ, với một ngôn ngữ hoàn toàn khác ngôn ngữ mẹ đẻ và nhiều thứ lạ lẫm khác, cậu sẽ phải đối mặt với các cú sốc văn hóa. Đây, nhiều người sốc đến nỗi ốm không gượng dậy được ấy chứ. Nhưng khi sống lâu ở nước ngoài, như cậu là hai năm chẳng hạn, thích nghi với lối sinh hoạt ở “bên”, đến lúc về nước lại không quen. Tổ gọi đó là “sốc văn hóa ngược”.

- Chà, lý luận của cậu hay nhỉ.

- Có bằng chứng hẳn hoi chứ đùa à. Chẳng phải ngày trước cậu ngồi xe bình thường, giờ về lại cứ nhìn thấy xe máy là sợ? Còn ông bạn trai của chị tớ, du học năm năm về, quen thói ngủ là không mặc đồ. Tới nhà tớ chơi, ngủ chung giường với bố tớ, sáng dậy, bố tớ phát hiện ra tình trạng khóa thân của chàng rể tương lai. Chà, lần đấy phải giải thích mãi ông mới nguôi.

- Đâu có! – Tôi cãi lại. – Tớ đâu có sợ xe máy. Chỉ sợ bị xe tông thôi. Mà này, chuyện khóa thân là có thật à?

- Thật!

Vào bên trong siêu thị, chúng tôi đi window-shopping (chỉ ngắm hàng chứ không mua) hết quầy này đến quầy khác. Đến khi mỗi chân thì ra khu ẩm thực, mua hai cây kem tươi ốc quế vị sầu riêng. Tôi nhanh chân chiếm được hai chiếc ghế, ngồi phịch xuống, cầm cây kem mút lấy mút để.

- Cuộc phỏng vấn của cậu thế nào? Tốt chứ?

Tôi nhún vai, vừa mút kem vừa thuật lại cho Hoa nghe. Cô bạn chần chừ nhìn cây kem mịn màu vàng nhạt trên tay. Săm soi cây kem một hồi, chợt cô ngược lên nhìn tôi:

- Không ổn, Vi An. Điềm xấu rồi!

- Cái gì xấu? – Tôi vẫn hồn nhiên mút cây kem của mình.

- Buổi phỏng vấn của cậu! Bà giám đốc nhân sự đó toàn khen cậu, đúng không? Đây, điềm xấu đấy!

- Ý cậu là vì không muốn nhận mình, nên người ta mới khen?

- Chính xác! Giống như đi mua đồ vậy. Người nào chê mới là người mua hàng. Chê càng nhiều, xác suất mua hàng của người đó càng cao. Còn người khen, thì thường là khen xong rồi cấp mông bỏ đi. Cái này nó thuộc về tâm lý giao tiếp, chỉ cần để ý một tí là thấy...

Khi Hoa đang huyền thuyên về mô lý thuyết tâm lý học, mặc cho cây kem chảy nước nhỏ tong tong xuống nền gạch hoa, thì điện thoại của tôi réo vang.

- Số của khách sạn Green World! – Tôi kêu lên. Cái loa phát thanh bên cạnh lập tức nín re. Tôi mở máy ngay tắp lự:

- Vi An nghe!

- Chào Vi An. Tôi gọi từ bộ phận nhân sự của Green World. Chúng tôi vừa mới gửi cho bạn một email. Tôi gọi để chắc rằng bạn sẽ mở nó vào ngày hôm nay.

Giữa khu vực mua sắm ồn ào, tiếng nói bên tai tôi như vọng đến từ một thế giới khác.

- Chị có thể nói sơ qua cho em nội dung không ạ? Em đang ở bên ngoài. Email thông báo kết quả buổi phỏng vấn phải không?

Hoa nghe đến chữ “kết quả buổi phỏng vấn”, lập tức ghé cái đầu cô sát vào tôi, khiến tôi phải dùng cánh tay còn lại đẩy ra.

- Cũng có thể gọi nó là một dạng email thông báo. Tốt nhất là bạn nên tự đọc để nắm rõ thông tin hơn.
- Vậy đúng là tin xấu rồi! Nên họ mới không muốn báo trực tiếp với cậu. – Nhà “tâm lý học – giao tiếp học” ngồi bên cạnh tôi hót leo. Tôi những muốn cầm cây kem nhét cả vào miệng cô bạn để nó không thể tiếp tục bình luận.
- Có một việc này tối quan trọng. Hãy xác nhận với tôi là bạn sẽ đọc nó trước mười hai giờ tối nay, bằng bất cứ giá nào. – Giọng đầu bên kia thúc giục. Tôi chẳng thể nói gì khác ngoài tiếng: “Vâng!”, mặc dù tôi không tin việc tôi đọc một cái email vào buổi tối hôm nay hay sẽ đọc nó vào buổi sáng ngày hôm sau sẽ có ý nghĩa với một ai đó.
- Chắc chắn chứ?
- Chắc chắn!
- Rồi, xin cảm ơn bạn. Chào!

Sau đó là tiếng ống nghe cúp trên giá. Tôi gấp điện thoại, nhét vào lại trong ví.

* * *

Một mình tôi ngồi trong căn phòng khách hẹp, trước mặt là chiếc laptop và hộp mail mở sẵn. Hoa đã chở tôi về trên đường phố Sài Gòn với tốc độ của tên lửa lao lên dải ngân hà. Sau đó nằng nặc định kéo tôi chạy lên phòng, bằng vẻ sốt sắng tốt độ, giống như cái email của Green World sẽ quyết định công việc của cô ấy, chứ không phải của chính tôi vậy. May cho tôi là cô có một cú điện thoại khẩn yêu cầu phải đi gấp. Vì thế tôi mới có thể ngồi trong phòng khách yên ổn một mình thế này. Tôi, dù hơi hồi hộp khi thấy email gửi từ phòng nhân sự của Green World đang nằm chễm chệ trong mailbox, nhưng vẫn không khỏi cười thầm khi nhớ lại khuôn mặt đang hồ hởi tự nhiên xiu xuống như bánh bao chiều nhúng nước của con bạn thân.

- Xem Green World gửi gì cho ta nào! – Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau, rồi nhấp chuột vào tiêu đề: “Thông Báo Từ Phòng Nhân Sự Green World”. Những dòng chữ màu xanh lam xổ ra lấp lóa:

Gửi Vi An,

Cảm ơn bạn đã tới dự cuộc phỏng vấn sáng nay. Email này để thông báo bạn đã được chọn tham gia vòng thứ hai, là vòng chính thức của đợt tuyển dụng thợ bánh lần này. Có tất cả mười ứng viên cùng tham gia vòng thi quyết định và chỉ duy nhất một người được chọn. Vì vậy, hãy đọc kỹ những chỉ dẫn dưới đây để có sự chuẩn bị tốt nhất:

1. Thời gian tham gia dự thi: Đúng 08:00 sáng ngày mai, mùng 8 tháng 5. Không chấp nhận bất kỳ trường hợp chậm trễ nào.
2. Nội dung thi: Làm bánh mì Baguette. Các nguyên vật liệu và dụng cụ đã được chuẩn bị. Thí sinh không cần và không được mang theo bất cứ thứ gì. Mỗi thí sinh sẽ phải hoàn thành bài thi là làm hai ổ bánh mì Baguette, với yêu cầu là phải nhào bột bằng tay.
3. Hội đồng giám khảo sẽ định ra các tiêu chuẩn kỹ thuật làm tiêu chí chấm thi. Đồng thời kiểm tra và công bố kết quả ngay sau khi tất cả các thí sinh hoàn thành bài thi, nhằm đảm bảo tính khách quan của cuộc thi.

Chúc bạn may mắn.

Thân chào,

Phòng Nhân sự – Khách Sạn Green World

Tôi hài lòng ngả người trên ghế. Một cuộc dạo sức công khai! Kết quả sẽ thuộc về người nào giỏi nhất. Hóa ra cũng có rất nhiều thợ bánh nhòm ngó chiếc ghế Green World thơm tho đó, đâu chỉ có riêng mình tôi. Chà, mà tỉ lệ chọi là 1/10, cao hơn gấp đôi tỷ lệ chọi vào trường đại học cái hồi chúng tôi đi thi. Tôi gơ hai cánh tay lên, nắm chặt bàn tay lại, cúi xuống nhìn đôi tay mảnh khảnh. Cuộc thi yêu cầu phải nhào

bánh bằng tay, mình cần tập chút thể lực mới được. Nghĩ là làm, tôi bật ngay dậy, chạy ra ban công, nắm lấy lan can, hít hực làm động tác chống đẩy. Được giải thoát khỏi những nghi vấn từ sau buổi phỏng vấn với Giám đốc Trang khiến cho tôi hứng chí, càng tập hăng hái. Nó lấn át cả sự hồi hộp – mà lẽ ra tôi nên có – trước khi bước vào “cuộc chiến Baguette” ngày mai.

* * *

Hôm nay là một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng bình thường khác. Khách sạn Green World lộng lẫy án ngữ tại góc phố chính ngay giữa trung tâm quận Nhất, khoác lên mình nó một dáng vẻ kiêu hãnh, bình thản. Tuy nhiên, trong lòng khách sạn đang âm ỉ cháy một ngọn lửa. Các quản lý, nhân viên, phục vụ, lễ tân, tuy vẻ ngoài vẫn thanh lịch, tận tụy; nhưng thực tế tâm trí tất cả bọn họ lúc này đang hướng về một căn phòng rộng gần năm chục mét vuông ở kế nhà bếp khách sạn. Đúng tám giờ sáng, cánh cửa căn phòng ấy được mở ra trịnh trọng. Mười thợ làm bánh được hai nữ nhân viên mặc đồng phục vest màu đen đứng trước cửa phòng tươi cười chào đón. Trong phòng kê sẵn hai dãy bàn làm bằng thép không gỉ, mặt bàn được lót đá cẩm thạch đen sạch bóng. Mỗi dãy gồm năm chiếc đặt gần sát nhau. Trên mỗi bàn có một biển nhỏ để tên người dự thi, cùng các dụng cụ bao gồm một cái chậu kim loại, một tay lặn, khăn tay, dao cắt và dao tỉa. Phía bên tay phải căn phòng là một kệ gỗ nhiều tầng để các thau nguyên liệu vụn đầy. Sâu vào bên trong là những bồn rửa với đầy đủ hai vòi nước nóng lạnh. Phía bên trái là một dãy lò nướng xếp thành một hàng dọc theo chiều dài của căn phòng. Lần lượt từng người một được hướng dẫn ký tên vào bản danh sách, rồi được chỉ dẫn tới đứng bàn đã để tên người ấy. Các ứng viên hùng dũng bước vào. Đi bên cạnh tôi đều là những đầu bếp đã nhiều tuổi, cao lớn, mặt người nào cũng hăm hăm như đang chuẩn bị bước vào đấu trường. Trong số mười người, chỉ có tôi và một ứng viên nữa trông như người Nhật là nữ giới. Quan sát kỹ, tôi nhận thấy có một vài đầu bếp to béo là dân châu Âu. Đứng ở chiếc bàn cuối cùng là một anh chàng trẻ măng, mất một mí, da mặt trắng mịn như kem tươi có thể làm cho bất kỳ cô gái nào cũng phải nhỏ dãi ghen tị. Ồ, tôi thở dài, lại có cả người Hàn Quốc nữa! Sao bốn biển năm châu lại tụ cả vào đây trong một ngày đẹp trời như thế này nhỉ? Tên người Hàn Quốc bắt gặp ánh mắt của tôi, nhoeo cười đáp lễ và nháy mắt một cái, trông đến là giống mấy tài tử điện ảnh xứ Kim Chi.

Đúng lúc đó, một dáng hình có phần quen thuộc xuất hiện ở trước cửa phòng: giám đốc nhân sự của Green World. Hôm nay chị ta mặc một chiếc váy công sở màu cỏ úa không tay, xếp nhiều nếp ở phần eo. Đôi khi tất cả mọi ánh mắt cùng đổ dồn về phía mình, vị nữ giám đốc mới uyển chuyển tiến lên hai bước. Cánh cửa sau lưng chị được nhẹ nhàng kéo lại.

- Xin chào các bạn. Hoan nghênh tất cả mọi người đã có mặt đông đủ ngày hôm nay, để tham dự một cuộc thi tuyển, nhằm giúp Green World chọn ra một thợ bánh tài năng. Các bạn đều đã biết tôi là ai, nên cho phép bỏ qua phần giới thiệu nhé. – Nói đến đây, chị Trang nở một nụ cười duyên dáng. – Các bạn hãy nhìn sang phía bên tay trái tôi, ở đó có mười lò nướng điện cùng một loại đã được kiểm định. Chúng tôi không đánh số thứ tự của lò, vì người nào xong trước sẽ tự chọn một lò bất kỳ.

Chị ta đột ngột dừng lại, neho mắt chờ đợi. Mọi người hơi chựng hững. Nhưng hóa ra chị dừng để cho người thư ký dịch lại những ý chị ta vừa nói sang tiếng Anh ấy ứng viên người nước ngoài hiểu, sau đó mới tiếp tục:

- Sở dĩ chúng tôi yêu cầu tất cả phải nhào bột bằng tay, là để muốn kiểm tra thể lực của các bạn. Một đầu bếp giỏi trước tiên phải là một người có sức khỏe tốt. – Chị ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn hai nữ ứng viên, thăm cảnh báo phận “liều yếu đào tơ” sẽ có đôi chút thiệt thòi.

- Thời gian sẽ kết thúc lúc bốn giờ chiều. Do thời gian làm bánh khá dài, nên chúng tôi đã chuẩn bị một bàn ăn nhẹ ngoài hành lang, cũng như một phòng nghỉ ở tầng dưới cho những ai có nhu cầu. Trong lúc các bạn nghỉ ngơi, có ba giám thị sẽ thay nhau túc trực ở đây.

Người thư ký trung thành dịch lại nguyên vẹn.

- Bây giờ, tôi xin bật mí với các bạn thành phần Ban giám khảo. Có ba vị giám khảo, trong đó có một người chắc các bạn cũng đã từng nghe qua tên tuổi: Đó là ông Frederick Leroy – chuyên gia ẩm thực, chuyên về bánh, ủy viên của hội ẩm thực Pháp. Vị thứ hai là ông Elton Trần – Giám đốc điều hành Khách sạn Green World Việt Nam. Vị cuối cùng là ông Mạnh Cường, chủ tịch của thương hiệu bánh MCB nổi tiếng ở Việt Nam.

Chị ta dằn dò đủ thứ nữa, nhưng tôi cá là chả ứng viên nào còn để tâm lắng nghe. Nội cái tên Frederick cũng đã khiến cho tâm trí của họ bị phân tán. Con người danh tiếng lẫy lừng trong giới làm bánh này đã từng là chủ của thương hiệu bánh mì L'ami nổi tiếng – thứ bánh mà những người giàu có trên khắp thế giới không ngại chi trả thêm cả tiền chuyên chở bằng máy bay để mong có nó trong bữa ăn sáng của họ. Hiện xưởng bánh ông đã giao lại cho người con trai, nhưng cứ nói đến bánh mì L'ami là người ta chỉ nghĩ đến ngài Frederick và ngược lại. Nên nếu quả thật Frederick là giám khảo chấm thi, thì đây là một cơ hội thật hiếm có để diện kiến ông. Và nếu như bánh của bạn được ngài Frederick chọn, thì đó sẽ là một vinh dự không gì sánh nổi. Tôi liếc một vòng quanh căn phòng. Chỉ trừ tên nhóc tài tử xứ Kim Chi đang ngoác miệng ra cười, còn lại khuôn mặt tất cả mọi người đều lặng thinh, kín bưng, thể hiện một nét quyết tâm sắt đá. Cô gái nhỏ đứng ở dãy bàn đối diện míu đôi môi mỏng, hai bàn tay hơi run rẩy nắm chặt vào mép bàn. Lúc này, căn phòng đã biến thành một chiến trường thực sự. Và các chiến binh đã sẵn sàng bước vào cuộc chiến Baguette, để giành lấy vinh quang hoặc thất bại; thành công với chiếc ghế thơm của Green World và sự chú ý của Frederick trứ danh hoặc là không gì cả.

* * *

Người giám thị dùng một thanh dùi bằng kim loại gỗ “Boong! Boong! Boong!” ba tiếng vào chiếc chuông nhỏ đặt ở trên bục, báo hiệu thời gian thi bắt đầu. Những người không liên quan đều lần lượt ra khỏi phòng, chỉ còn lại mười thợ làm bánh cùng ba vị giám thị. Tiếng chuông vừa dứt, các thí sinh ngay lập tức rời khỏi bàn của mình, lao vội ra kệ nguyên vật liệu. Có công thức làm bánh mì nào cổ xưa và đơn giản nhất thì đó có lẽ là công thức làm bánh mì Baguette. Chỉ cần bột mì trắng, men, muối và nước hay chính xác hơn là bắt buộc phải cần bột mì trắng, men, muối và nước. Nếu như bạn muốn thêm một thứ nguyên liệu nào khác vào, thì cứ việc. Nhưng chiếc bánh làm ra sẽ không được gọi là bánh mì nữa, mà phải dùng một cái tên khác. Ở Pháp, điều này đã được ghi chú thành luật. Vì thế, trên kệ chỉ có bốn loại nguyên liệu kể trên. Nhưng điều kỳ cục là tuyệt nhiên không có bất cứ dụng cụ đo lường nào, trừ những cái thìa bằng gỗ to một cách kỳ lạ dùng để xúc bột. Tôi thầm khâm phục người nào nghĩ ra được hình thức tổ chức cuộc thi tuyển này. Họ không cho dùng công cụ hỗ trợ để người thợ phải dựa hoàn toàn vào kinh nghiệm và sự phán đoán cá nhân, những người non tay nghề sẽ dễ dàng bộc lộ sơ hở. Và chiếc bánh mì Baguette giản đơn, không bị bất cứ một thứ nguyên liệu hay thành phần màu mè nào làm biến đổi, sẽ là bằng chứng chân thật nhất đánh giá tài năng của người làm ra nó.

Tôi đã lấy đủ nguyên liệu mang về bàn của mình. Tỷ lệ men và bột cần phải ước lượng thật chuẩn, từ đó mới định ra được thời gian ủ bột. Nhiệt độ của khối bột nhào, thời gian nhào, quá trình lên men, độ nở của khối bột... Những yếu tố then chốt đó có liên quan chặt chẽ với nhau và tới mức độ thành công của mẻ bánh. Người thợ bánh, bằng con mắt, bằng bàn tay và cả trái tim nữa, phải xác định được chúng, phải thấu hiểu chúng, thấu hiểu sâu sắc và không hoài nghi. Tôi lấy một chiếc khăn, nhúng nước ấm để đẩy lên khối bột đã được nhào kỹ và vo tròn gọn ghẽ. Bây giờ, tôi phải để cho bột nghỉ trong vòng bốn mươi lăm phút. Tranh thủ lúc được rảnh tay, tôi ra ngoài hành lang kiếm một tách cà phê. Một số thợ bánh khác cũng đang ăn lót dạ. Họ đứng riêng rẽ, mỗi người tìm một góc, im lặng ăn và liên tục nhìn đồng hồ. Tôi rót cà phê vào tách, thêm sữa, khuấy đều rồi nhấp một ngụm. Tên nhóc tài tử Hàn Quốc đang tiến lại gần. Tôi giơ một tay lên chào:

- “A-nhi-ô-hát-xê-ô”. You are Korean? No?

Thằng nhóc cười toe, lộ ra hai lúm đồng tiền sâu hút trên gò má trắng mịn, mồm mỉm.

- Ha ha! No, no! Em Vietnamese đây chị!

Tôi suýt sặc ngụm cà phê đang ngậm trong miệng chưa kịp nuốt.

- Khụ khụ khụ...

- Khổ chưa. – Anh chàng nói vẻ thông cảm, vỗ tay bồm bộp vào lưng tôi.

- Được rồi, tôi không sao. Cảm ơn. Cậu làm gãy lưng tôi mất.

- A, xin lỗi! – Cậu ta rút tay lại, gãi gãi đầu. – Chị là người thứ một ngàn nhầm như vậy đấy!

- Thế à? Nhưng mà nhìn cậu giống người Hàn Quốc một trăm phần trăm. Lúc mới vào thi tôi lại tưởng có cả đầu bếp Hàn Quốc với Nhật Bản tham dự cuộc thi nữa chứ.

Cậu chàng đẹp trai vui vẻ bắt chuyện:

- Em bị nhầm hoài thành ra quen rồi. Tháng trước em đi xem phim ở rạp, gặp một nhóm thanh niên, trông như người Hàn Quốc. Họ nhìn thấy em liền hỏi: “Hello! Are you Korean?”. Em nói: “No, I am Vietnamese.” Và cũng hỏi lại: “Are you Korean?”. Chị có biết câu trả lời là gì không?

- Là gì?

- Ha, chị không tin được đâu: “Tụi này cũng... Việt Nam!”. Người Việt cả đó, mà lại cứ nhận nhau là người Hàn Quốc. À, mà chị mới nói đầu bếp Nhật Bản nào kia?

- Thì cái cô tóc nhuộm vàng đang ngồi gần cửa phòng ấy.

- Chị ơi, cô ta cũng là “Vietnamese” đó.

Tôi lại sặc thêm một ngụm cà phê nữa, ho đến đỏ cả mặt. Tên nhóc bên cạnh đập đập tay lên lưng tôi, lần này rất dịu dàng.

- Chị dễ thương thật! Chả bù cho bà chị của em. – Anh chàng tuyên bố tỉnh bơ.

Cô gái mà tôi nhận nhầm là người Nhật Bản liếc nhìn sang phía chúng tôi ngờ vực. Tôi thấy ánh mắt của cô gái lóe lên một tia bất bình lộ liễu. Nhưng nó nhanh chóng chuyển hướng sang đĩa thức ăn cô cầm trên tay. Rồi cô nằng chú tâm vào việc ăn uống, không ngẩng lên chút nào nữa.

- Chị cho em mượn điện thoại di động. – Mạnh chìa tay ra.

- Để làm gì vậy?

- Chị cứ đưa đây, nhanh lên. – Cậu ta cầm lấy điện thoại của tôi, hí hoáy một hồi rồi đưa trả lại. – Em lưu số của em vào máy chị. Đây này, – Mạnh chỉ cho tôi số điện thoại đã được lưu dưới cái tên “Manh Lovely”. – Em cũng đã có số của chị rồi. Em sẽ gọi cho chị.

- Ủ! – Tôi đáp trả, vì nghĩ cậu ta sẽ chẳng gọi cho tôi. Có rất nhiều người sau vài câu trò chuyện đã vội xin số di động, nhưng rồi tuyệt nhiên chẳng bao giờ họ gọi đến cái số ấy, không một lần trong đời. Nhưng mà họ vẫn cứ xin, dù chính họ cũng biết rồi sẽ chẳng để làm gì. Vì vậy, việc anh chàng trẻ tuổi này xin số điện thoại của tôi có vẻ là một việc vô hại.

Thời giờ chậm chạp trôi qua. Giống như các ông bố đang ngóng chờ đứa trẻ chuẩn bị được chào đời, những người thợ bánh sốt ruột đi đi lại lại trước các cửa lò. Bánh đang được nướng trong đó, với nhiệt độ trên 400 độ F, qua một thời gian thử thách nghiêm khắc để biến đổi một cách kỳ diệu từ cục bột nhào thành những chiếc bánh mì hảo hạng. Cả mười cái lò đều đã được sử dụng, dù có cái được bật chậm hơn, hoặc nhanh hơn một chút. Như vậy có nghĩa là cuộc thi tuyển đã gần đi tới phần cuối.

Tôi đứng trước cửa lò, hít một hơi thật sâu. Thời gian nướng bánh đã đủ. Tôi đã hoàn thành bài thi của mình rồi. Ôi, hai “đứa con” bánh mì của tôi, hình hài của chúng ra sao đây? Tôi mở cửa, dùng bàn tay đeo găng kéo khay nướng bánh ra, xúc động suýt phát khóc khi nhìn thấy hai con bánh Baguette vàng rộm, phồng phao. Xung quanh tôi, các thợ bánh khác cũng bắt đầu tắt lò, chờ lò nguội trong vài phút để lấy bánh ra. Cả căn phòng rộ lên những tiếng xuyết xoa. Năm phút sau, lò nướng bánh cuối cùng cũng đã được mở. Các thí sinh đều hoàn thành bài thi làm bánh sau khoảng thời gian gần năm tiếng đồng hồ đánh vật với những khối bột. Chúng tôi được hướng dẫn đặt bánh của mình lên bàn, sau đó đứng xếp thành hai hàng trước cửa căn phòng. Những người giám thị đi thu lại các bảng tên thí sinh, thay vào các con số có thứ tự từ một đến mười.

Trong khi đó, từ phía xa tiến lại một tốp người. Dưới ánh điện vàng sáng ảm áp của dãy hành lang khách sạn, những bóng người màu đen nhấp nhô, trông quyền lực và nguy hiểm lạ lùng. Tốp người tới gần, dẫn đầu là dáng đi lả lướt của chị Trang – Giám đốc nhân sự, với một nụ cười tươi rói không lẫn vào đâu được. Theo sau là ba nhân vật quan trọng – ba vị ban giám khảo – những người sẽ quyết định kết quả của cuộc tuyển chọn ngày hôm nay. Chúng tôi đồng loạt vỗ tay khi những vị giám khảo tiến lại gần. Và kia, Frederick trứ danh, thần tượng của nhiều lớp thợ làm bánh, đang giơ tay lên đáp lại màn chào hỏi. Ông cao, gầy, mái tóc mỏng, xoắn được vuốt keo ộp sít vào da đầu. Đi ngay sát phía sau Frederick là một người đàn ông trung tuổi, dáng tầm thước, mất một mí, da trắng như bột, đáng chừng là vị chủ tịch của thương hiệu bánh

MCB. Bước cạnh ông ta là... “Mất Địa Trung Hải”! Vậy ra anh ta là Giám đốc điều hành của cái khách sạn này. Thảo nào, anh ta có thể thoải mái hôn hít người yêu ở ngay trong phòng làm việc. Tôi gật gù thầm nghĩ. Mất Địa Trung Hải, à không, ông Elton Trần đi ngang qua cửa phòng, đưa mắt nhìn tôi một cái. Đôi mắt màu xanh nước biển thăm thẳm, quyến rũ ánh lên như đang phát ra những tia cảnh báo: “Hãy cẩn thận với những suy nghĩ của cô đấy!”.

Sau khi tốp người đi vào, cánh cửa một lần nữa được đóng lại. Cái cánh cửa chết tiệt. Nó làm cho sự sốt ruột và tính tò mò của các thợ bánh tăng lên tột độ. Một vài người thử áp sát tai vào cửa gỗ, nhưng rồi cũng đành thất vọng bỏ cuộc. Không một âm thanh nào từ phía bên trong lọt được ra ngoài. Mười phút trôi qua... Cánh cửa đóng im ỉm. Hai mươi phút trôi qua... Cánh cửa đóng im ỉm. Ba mươi phút trôi qua... Cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Những người thợ đi lại như điên dại ngoài hành lang. Chỉ riêng Mạnh vẫn tươi cười như không. Thái độ của cậu này rất lạ. Cứ như cậu ta không có chút áp lực nào. Cứ như Mạnh đã chắc chắn cậu sẽ dành phần thắng. Hoặc dường như là cậu ta chẳng hề quan tâm tới kết quả của cuộc tuyển dụng này một tí nào.

Và kìa, cánh cửa bật mở, một giám thị xuất hiện, giống hệt như vị thiên sứ đưa tin. Mọi người ủa lại. Vị thiên sứ nói một cách đồng dục với đám thần dân đang mong chờ tin tức:

- Mời số báo danh 02 và 05, Nguyễn Khánh Vi An và Phan Mạnh vào trong phòng.

Mọi người dáo dác nhìn quanh. Tôi đưa mắt tìm Mạnh. Mạnh cũng nhìn tôi, nháy mắt một cách tài tử. Chúng tôi bước vào bên trong, nghe cánh cửa từ từ đóng lại, thật chậm, thật chậm...

Bên ngoài, người ta nháo nhác hỏi giám thị:

- Chuyện gì vậy? Sao lại gọi họ vào trong ấy.

- Tôi không biết. Hình như là sản phẩm của họ có chút khác biệt, hay phạm quy gì đó. Tôi cũng không rõ nữa.

* * *

Tôi có thể đoán được lý do vì sao họ gọi tôi vào trong này. Tôi đã làm hai chiếc bánh mì có kích thước khác nhau, một chiếc có chiều dài bình thường, còn chiếc kia ngắn hơn hai tấc. Tất nhiên tôi làm như vậy là phải có mục đích. Nhưng còn Mạnh? Cậu ta đã tạo ra điều khác biệt gì chẳng? Và cái thái độ kỳ quặc của Mạnh từ đầu cuộc thi tới giờ. Thái độ đó có nghĩa là gì? Trong lòng tôi trào lên những dự cảm bất an. Trong khi Mạnh đi bên cạnh tôi vẫn giữ một nụ cười phớt tỉnh.

Hội đồng giám khảo đang đứng đợi xung quanh một chiếc bàn trên đó đặt hai khay bánh. Khuôn mặt mỗi vị giám khảo mang một sắc thái cảm xúc hoàn toàn khác nhau. Giống như là... tôi đang xem một triển lãm tranh chân dung của Van Gogh vậy! Ngài Frederick đang nhíu một bên mắt, cảm trễ xuống vẻ dò xét. Ông Elton Trần thì đặt ngón tay cái và ngón tay trỏ siết lấy cái cầm vuông vức đẹp đẽ, đôi mắt xanh lạnh lùng dường như thăm lại nhìn chăm chăm xuống mặt bàn. Nổi bật nhất là bức chân dung của ông chủ tịch MCB. Khuôn mặt trắng như bột của ông đang đỏ ửng lên, đôi môi mím lại và những tia giận dữ, nhuộm một chút bi ai bị kìm nén trong tròng mắt ông, chỉ chực phóng ra ngoài. Nhìn ông giống hệt bức Chân dung tự họa đội nón rơm. Cái quái quỷ gì đang làm cho các vị giám khảo ở đây trông ai nấy lại tâm trạng đến như vậy?

- A, các bạn đây rồi! – Chị Trang reo lên. Những bức chân dung bắt đầu biến đổi. Frederick và Elton thì mỉm cười. Riêng ông Cường, sự giận dữ đang kìm nén bắt đầu bùng lên khi ông nhìn thấy hai chúng tôi. Mối ông giật giật, chứng tỏ là đang cố kìm cảm xúc rất mạnh.

Chị Trang tiếp tục:

- Chúng tôi muốn hỏi các bạn đôi chút về sản phẩm của các bạn. Đây là khay bánh của Mạnh. Còn đây là khay bánh của Vi An.

Tôi nhìn theo hướng bàn tay chỉ của chị Trang. Khay bánh của tôi thì không nói làm gì, nhưng khay bánh của Mạnh thì... Cậu ta không làm bánh mì Baguette!

- Nào, Mạnh trước. Chúng tôi muốn bạn giải thích về hình dạng khác thường của hai chiếc bánh này. Chúng không phải là bánh mì Baguette.

- Ô, đúng như vậy. Tôi không định làm bánh mì Baguette. Đây là bánh mì Sài Gòn! – Mạnh cầm một chiếc bánh mì, bẻ đôi, chìa ra ọi người thấy và nói bằng giọng bông đùa một cách cố tình. – Đây quý vị xem, vỏ cứng, ruột rỗng, đúng tiêu chuẩn bánh mì Sài Gòn nhé! Chúng ta đang ở Việt Nam cơ mà. Đâu cần phải ăn bánh mì Baguette, phải không?

Frederick quay sang Elton hỏi:

- Cậu ta nói cái gì vậy?

Elton dịch câu trả lời của Mạnh sang tiếng Pháp cho Frederick. Ông lắng tai nghe, bật cười thích thú và lắc đầu. Đứng bên cạnh, khuôn mặt của vị chủ tịch thương hiệu bánh MCB chuyển từ đỏ sang tím tái.

- Ô, bạn quả là một người có ý tưởng. Nhưng nên nhớ đây là cuộc thi làm bánh mì Baguette. Còn Vi An, bạn có thể giải thích về kích thước khác nhau của hai chiếc bánh này không?

- Dạ được chứ ạ. Hai chiếc bánh này tuy kích thước có khác nhau, nhưng chúng đều là bánh mì Baguette, được làm ra từ cùng một khối bột, đều ùi vị tuyệt hảo. Không phải ngẫu nhiên mà chúng có kích cỡ khác nhau, vì các vị đều biết rằng, chiều dài, chiều rộng, hay độ dày của chiếc bánh khi chúng ta nặn sẽ ảnh hưởng tới kết cấu của bánh sau khi nướng. Chiếc bánh dài và bề ngang nhỏ hơn này sẽ có phần vỏ bánh dày hơn, ruột ít hơn. Do đó sẽ dai hơn, nặng hơn. Chiếc nhỏ thì sẽ mềm, nhiều ruột hơn. Tùy cách ăn mà có thể chọn loại nào.

Im lặng.

- Nhưng chúng ta cũng không nên để tâm nhiều đến vấn đề này. Vì một mẫu bánh mì Baguette thực sự, dù là loại nào đi nữa, cứ ăn nó là ta đang thưởng thức một thú ẩm thực chân thật và tinh tế của cuộc đời.

Căn phòng đang im lặng chợt vang lên tiếng vỗ tay từ Mạnh. Cậu ta vừa vỗ tay vừa nói:

- Tuyệt lắm, chị An ơi!

Sau đó tôi thấy Frederick, khuôn mặt đôn hậu, giơ hai bàn tay xương xẩu của ông lên:

- Khá lắm, cô gái nhỏ!

Rồi mọi thứ tiếp diễn theo đúng trình tự của nó. Hội đồng giám khảo ném sản phẩm, hý hoáy ghi chép nốt vào các bảng biểu chấm điểm. Những ứng viên khác được gọi vào trong phòng, nhận phiếu nhận xét cho sản phẩm của mình. Tôi không nhớ gì nhiều về những giây phút cuối cùng của cuộc thi ấy. Bởi vì... Niềm vui sướng khi tôi được biết mình là người chiến thắng đã lấn át đi tất cả. Trong tâm trí của tôi chỉ đọng lại nụ cười triu mến của Frederick, người thợ làm bánh trứ danh. Ông đã bắt tay tôi thật chặt. Nhìn ông, tôi chợt thấy thầy Bertrand, đang đứng trước mặt tôi, nắm chặt lấy tay tôi, cười hạnh phúc: “Vi An, con thấy không? Làm bánh rất vui! Làm bánh sẽ mang tới cho con niềm vui”.

Đúng là trong tâm trí tôi chỉ còn đọng lại niềm sung sướng dạt dào ấy. Niềm vui đã khiến cho tôi không nhận thấy lúc đó, Mạnh tới gần bên tôi, đặt tay lên vai tôi siết mạnh. Tôi cũng không nhận thấy lúc đó, ánh mắt của Elton nhìn tôi không còn cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo nữa. Không nhận thấy ông Cường và Mạnh đang gườm nhau trong một cái nhìn dữ dội. Không nhận thấy vẻ ghen tị của các ứng viên khác cũng như thái độ của hai người phụ nữ còn lại trong phòng, đặc biệt là cô gái tóc uốn có ánh mắt như muốn thiêu cháy người đối diện.

4. Chương 4: Cup-cake Phủ Kem Tươi

Chúng tôi rời khỏi khách sạn Green World khi trời đã nhá nhem tối. Nói cho chính xác thì “chúng tôi” ở đây chỉ có tôi và Mạnh. Sau khi nghe công bố kết quả cuộc thi, các ứng viên khác đã lặn mất tăm, chả còn thấy bóng dáng của ai trong khách sạn nữa. Đường phố Sài Gòn trong cảnh chạng vạng mang một vẻ đẹp riêng biệt. Đó là khi ánh điện bật sớm từ các tòa nhà hòa cùng với ánh sáng mặt trời còn sót lại của một

ngày dài. Những khuôn mặt sau một ngày mỗi mặt dường như giãn ra, thư thái hơn. Đứng trên vỉa hè phía bên hông khách sạn, Mạnh hỏi tôi:

- Chị về đường nào? Chị có xe không? Để em chở chị về?

- Đường này! – Tôi chỉ. – Gần lắm! Chị đi bộ được! Thôi chào em nhé.

Tôi vẫy vẫy tay. Nhưng mới chần chừ đi được năm bước, tôi quay đầu lại. Mạnh vẫn đang đứng ở đó, nhìn theo dáng tôi đi:

- Này Mạnh!

- Này chị An!

- Gì vậy? – Chúng tôi cùng đồng thanh kêu lên. Sau đó, phá lên cười vì sự trùng hợp.

- Chị nói trước đi.

- Chị chỉ thắc mắc một điều. Là em không hề muốn tham gia cuộc thi này một chút nào, đúng không?

- Em hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến nó.

- Vậy sao em còn tham gia?

- Hừm! – Mạnh cau mặt lại. – Bị ép buộc! – Nhưng cậu ngay lập tức cười to. – Ha ha, nhưng em đã giải quyết nó tốt đấy chứ! Món bánh mì Sài Gòn ấy! “Bánh mì Sài Gòn một ngàn một ổ. Bánh mì Sài Gòn, đặc ruột thơm bơ. Bánh mì đi...”.

Mạnh nhại theo giọng rao của những gánh bánh mì rong hay đi ở ngoài đường làm tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Vậy có nghĩa em không phải là một thợ bánh. Em làm gì nào?

- Em hai mươi mốt tuổi, thất nghiệp! Nhưng mà này, em có thể làm nghề người mẫu đấy! Chị thấy sao? Người mẫu, diễn viên?

Mạnh giả bộ nghiêng người qua một bên, lấy một tay vuốt tóc, rồi hếch đầu lên, mắt chớp chớp nhìn tôi. Thấy tôi cười không nói gì, anh chàng càng làm điệu bộ tợn.

- Chị không thấy à? Da đẹp, dáng xinh, mặt ăn hình này. Đứng với em, Lee Jun Ki (một diễn viên thần tượng của Hàn Quốc) còn phải ghen tị ấy chứ.

- Phải rồi! Hợp lắm! À, mà lúc này em định gọi chị có chuyện gì vậy?

Khuôn mặt đang giỡn của Mạnh tự nhiên trầm lại:

- Nói gì nhỉ, em quên mất rồi!

- Chán em quá. Thôi chào! Chị đi đây!

- Tạm biệt, Vi An.

Câu nói cuối của Mạnh du dương như những nốt nhạc.

* * *

Khoẻ ngay lập tức! Đó là điều duy nhất tôi muốn làm lúc này và đã làm một cách nhiệt tình. Kết cục là tôi gửi một mớ email cho Bertrand, cho các đồng nghiệp cũ ở Paris, chỉ để khoe khoang rằng tôi đã được nhận vào làm ở Green World. Nếu những người tôi gặp trên đường đi mà chịu lắng nghe tôi, thì tôi cũng muốn khoe cho bọn họ biết luôn nữa. Nhưng người ta vẫn thường hay nói việc gì giữ kín thì dễ thành, còn chưa chi đã đem khoe khoang là y rằng sẽ gặp điều không hay. Run rủi một nỗi, rằng cái điều rất – vô – căn – cứ trên nó lại vận đúng vào trường hợp của tôi. Tất nhiên, đó là chuyện xảy ra sau này. Chứ hiện tại, tôi chẳng tội vạ gì mà giữ kín trong lòng.

Còn một người nữa chắc cũng đang sốt ruột chờ điện thoại của tôi, dì Lan! Phải gọi ngay cho dì mới được.

- A lô?

- Chào dì, con đây!

- Ôi, Vi An đấy hả con. Sao con biến mất cả ngày hôm nay vậy? Dì gọi cho con mấy cuộc mà không được! Chuyện khẩn con ơi. Tới ngay nhà dì đi.

Rồi điện thoại bị cắt. Tôi bấm nút gọi lại.

- Dì đang bận lắm. Con cứ tới đã nhé.

Tôi phụng phịu. Dì chẳng thèm hỏi thăm tôi lấy một câu. Dì đã quên hôm nay là ngày gì rồi à? Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng hơn chuyện cô cháu gái yêu quý của dì tham gia buổi tuyển dụng cam go hôm nay chứ?

Tôi giả vờ khoác một cái mặt bí xị xị khi đứng trước chiếc cổng sắt sơn trắng, kiểu làm giả hàng rào gỗ; bấm liên hồi lên chiếc chuông cửa đã cũ mòn. Chiếc chuông cửa này hay ở chỗ là mặc cho bạn bấm mỗi tay cỡ nào, nó cũng chỉ kêu đúng ba tiếng. Căn nhà của dì Lan còn rất nhiều điều thú vị khác, giống hệt như chủ nhân của nó – bà dì độc thân yêu quý của tôi – người mà nhiều lúc tôi ngỡ là chị, chứ không phải là dì của mình nữa.

- A, con gái! Vào đi cưng! – Dì Lan hồ hởi mở cổng. Chiếc cổng gỗ này chính là một điểm hay ho nữa của căn nhà. Nó thấp lè tè, nhìn thì người ta nghĩ ngay rằng chỉ cần nhón chân là bước qua, cần gì phải mất công đợi mở cổng. Ấy thế mà bạn nào hấp tấp thò chân qua chắc chắn sẽ “mắc câu”. Vì nền sân bên trong thấp hơn nhiều so với vỉa hè, nguyên do trước kia trong sân có một cái rãnh nước giờ đã cạn.

Không để ý đến bộ mặt khó coi của tôi, dì kéo tuốt tôi vào trong nhà, sau đó tíu tít dắt vào phòng ăn. Trên bàn ăn là một mâm cơm được bày lộng lẫy. Dì ấn tôi ngồi xuống ghế.

- Ngồi xuống đây con. Túi xách vút đại qua bên đó đi. Nhìn đây này con. Một, hai, ba! Tén tèn! – Dì vừa đếm vừa mở lồng bàn ra. Trên bàn... chẳng có gì ngoài một tô phở đang bốc khói và một cái đĩa trống. Trên đĩa có một tấm thiệp nhỏ.

- Dì gọi con đến ăn phở ă? – Tôi kinh ngạc kêu lên.

- Ờ thì... Mà không! Ngốc, không. Gọi con đến là để đọc tấm thiệp. – Dì cầm nó ấn vào tay tôi. – Đó, con đọc đi.

Tôi nghi hoặc chậm chạp mở tấm thiệp, nhận ngay ra nét chữ, nói một cách hoa mỹ là rồng phượng, nhưng bản chất đó là kiểu chữ “giun dế” vừa đọc vừa phải luận của dì Lan: “Chúc mừng con Vi An. Dì biết con sẽ làm được mà. Dì rất tự hào về con. Hãy chinh phục tất cả khách hàng của Green World nhé!”.

- Ôi dì ơi! – tôi cảm kích kêu lên. – Sao dì biết là con trúng tuyển để chúc mừng vậy?

- Giác quan thứ sáu đấy! – Dì tùm tùm cười. – Nói vậy thôi chứ nghe giọng con hồ hởi nói “Chào dì, con đây” trong điện thoại là dì biết rồi. – Dì kết luận.

- Còn tô phở này thì sao ă?

Dì ngượng ngùng:

- Đúng ra theo bài bản thì phải nấu một mâm thịnh soạn để chúc mừng con. Mà một tuần nay dì bận quá. Dự án viết kịch bản phim mới với đạo diễn đã chính thức bắt đầu. Dì mua phở ngay đầu ngõ cho nhanh. Nhưng phở ở đó khá ngon đấy!

Tôi mỉm cười, thấy thương dì vô cùng. Dì Lan bốn mươi hai tuổi nhưng nhìn còn khá trẻ. Dì không lập gia đình. Trước đây dì làm trong ngành xuất bản, chuyên dịch và viết sách về ngôn ngữ học. Một vài năm vừa qua, dì cộng tác viết kịch bản với các hãng phim truyền hình. Hình như dì có duyên với mảng này, vì phim của đạo diễn nào qua tay nhà biên kịch Hoàng Lan bao giờ cũng được người xem đón nhận nhiệt liệt. Người ta thường nhìn dì và nói “tài hoa bạc phước” – ám chỉ việc dì chưa lấy chồng. Nhưng cả tôi và dì đều biết rằng, điều đó chẳng mấy may khiến cho dì phiền lòng. Dì hoàn toàn hài lòng với cuộc sống của mình, say mê công việc và trân quý sự tự do tự tại của một người phụ nữ độc thân.

Trong khi tôi xì xụp ăn tô phở thịt bò tái đầy tú ụ, dì ngồi chăm chú xem một chồng tài liệu. Dì xem lướt lần lượt hết cuốn này đến cuốn khác, vừa xem vừa ghi chép vào một cuốn sổ nhỏ bìa da màu đen. Dì giờ một cuốn lên, đúng lúc hai hàm răng của tôi đang đánh vật với một miếng thịt bò dai một cách bất thường:

- Này Vi An, lại đây xem này. Anh chàng đẹp trai này là diễn viên chính của bộ phim đang khởi quay đấy! Anh ta khiến cho dì rất hứng thú với việc viết các tập phim tiếp theo. Chưa bao giờ dì thấy một diễn viên nam đẹp như thế này. Lại đây coi đi con.

Tôi ngừng ăn, chỉ ngẩng lên nhìn qua quýt rồi tiếp tục quay lại với miếng thịt bò nhai dở.

- Anh ta là một trong những người mẫu sáng giá nhất của làng thời trang Việt Nam hiện nay đấy. Mới nổi lên cách đây hơn một năm thôi, nhưng rất có triển vọng. Một vẻ đẹp vừa cổ điển, vừa phóng khoáng.

- Chà chà! Đẹp cỡ nào mà lại khiến người đẹp Hoàng Lan khen không tiếc lời thế kia nhỉ? – Tôi trêu dì, rồi nhún vai thờ ơ. – Nhưng cứ nghe tới người mẫu là con dị ứng rồi. Toàn một kiểu rỗng tuếch. Người mẫu thì cứ ở trên sàn catwalk đi, còn đua đòi đóng phim làm gì không biết.

- Một số người rất có năng khiếu diễn xuất. Anh chàng này thì dì không rõ. Dì chỉ mới xem anh ta đóng quảng cáo thôi. Nhưng đạo diễn nói anh ta cũng có chút thực lực.

Tôi trề môi ra, bấm một cái móng tay giờ lên:

- Cũng có chút thực lực, tức là có tí tẹo thế này thôi dì ơi.

- Ôi cái con bé này! À, mà chiều mai dì có khả năng sẽ gặp anh ta theo lời khuyên của đạo diễn. Con đi chung với dì nhé. Cơ hội để ta gặp người nổi tiếng.

- Con chả ham hố. – Tôi tuyên bố dứt khoát.- Con ở nhà ngủ.

- Hừm, lười quá. Con sẽ hối tiếc đấy. Dì đảm bảo con sẽ mê một anh ta từ cái nhìn đầu tiên.

Dì tôi nịnh nọt. Hừ, tôi hai mươi ba tuổi rồi, có phải “xì-tin” hay ô mai gì đâu mà còn mê những anh chàng người mẫu bảnh chọe chứ. Thú thật điều này nghe có vẻ hơi phiến diện, nhưng tôi tin chắc rằng những ai làm người mẫu thì học rất dốt. Có dốt mới làm nghề này, không thì họ đã thành công ở những lĩnh vực khác rồi. Mà tôi thì chắc chắn là không thể mê nổi một ai đẹp trai mà học dốt được!

* * *

Cuối cùng tôi cũng ăn xong tô phở, ngồi ị ạch xoa cái bụng no căng. Dì Lan dời mắt khỏi chồng tài liệu nói:

- Vi An, con ăn xong thì chạy ra tiệm bách hóa ngoài kia mua cho dì một ít bánh kẹo nhé!

- Bánh kẹo ư? Để làm gì ạ?

- Thì để cho cuộc hẹn ngày mai đó.

- Với tay người mẫu ấy ạ?

- Ủ, đúng rồi.

Dì tôi nói chắc nịch. Mua bánh kẹo để mai hẹn người mẫu nổi tiếng? Dì tôi có lẫn không vậy nhỉ? Chẳng lẽ dì Lan định dùng bánh kẹo để mua chuộc một người – hẳn đã qua cái tuổi thiếu niên nhi đồng của anh ta cả ngàn cây số? Thấy tôi vẫn còn chùng chình nghi hoặc đứng ở đó, dì nhướn mắt lên dò hỏi, rồi bất ngờ đập lòng bàn tay lên trán, cười phân trần:

- Ô, dì quên mất chưa có nói rõ với con. Là thế này con ạ. Ngày mai, dì hẹn gặp anh bạn người mẫu, nhưng là gặp ở trại trẻ mồ côi Hoa Hồng. Đó là một trong những bối cảnh chính của phim. Đoàn làm phim sẽ kết hợp với một tổ chức tình nguyện tới thăm các em bé. Đồng thời cũng để đạo diễn, biên kịch, diễn viên và tổ quay phim gặp gỡ, trao đổi và khảo sát thực tế. Bánh kẹo mua là để cho các cháu nhỏ ở đó.

Tôi gật đầu, nhặt cái ví tiền lên.

- Có bao nhiêu em bé ở đó vậy dì?

- Gần năm chục cháu.

Một ý tưởng lóe trong đầu. Tôi reo lên hào hứng:

- Dì ơi, con có ý này. Con, tự tay con sẽ làm bánh cho các em bé ở Hoa Hồng. Một ổ bánh ga tô thật là lớn? Hay là bông lan vuông nhỉ? Không được. Phải là bánh kem. Các em nhỏ thích bánh kem. – Tôi bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh những khuôn mặt trẻ thơ cười rạng rỡ bên những ổ bánh xinh xinh. – Mà phải rồi, con biết món bánh gì là hợp nhất. Là Cupcake đó dì. Là Cupcake!

Dì tôi mỉm cười trìu mến, thu dọn lại các chồng tài liệu rồi đứng lên:

- Được rồi, con gái. Nhưng dì e là con phải làm bánh một mình. Dì nhường lại căn bếp cho con đấy. À, có một cái máy trộn bột đã cũ nằm ở xó xỉnh đầu đó trong phòng này. Con tìm lấy mà dùng. Dì lên lầu đây.

Dì vừa ôm đồng giấy tờ, vừa mở tủ lạnh, lấy ra một hộp sữa chua dâu. Tôi tranh thủ ghé mắt vào xem có tận dụng được thứ gì để làm bánh không nhưng thật thất vọng. Chiếc tủ lạnh lớn ba ngăn trống trải, chỉ có vài hũ yaourt và mấy hộp sữa tươi. Rõ ràng là dì đang trong giai đoạn viết lách cật lực, hầu như không màng đến việc đi chợ hay nấu nướng. Tôi phải chạy ra tiệm bách hóa mua hầu hết nguyên vật liệu. Khuôn giấy thì bữa trước tôi mang tới nguyên một hộp chưa dùng đến. Phần khó nhất của buổi tối hôm nay là tìm ra cho được chiếc máy trộn bột đang ngủ vùi ở một góc nào đó trong bếp. Quả thật, đó là công đoạn vất vả nhất khi tôi làm mẻ bánh này cho các em bé ở trại trẻ mồ côi Hoa Hồng!

Trời đã khuya lắm. Tôi ngồi gà gật bên bàn ăn canh mẻ bánh cuối, mơ màng nghĩ thấy mùi ngọc lan trong đêm được gió đưa từ ngoài hiên, qua cửa sổ bay vào trong phòng. Những hình ảnh xa xưa hiện lên trước mắt tôi. Căn bếp nhỏ, buổi đêm yên tĩnh, mùi ngọc lan. Gần gũi như thể tôi đang nhìn vào bên trong một căn phòng khác qua cửa sổ. Một cô bé con khuôn mặt ngái ngủ nhưng vẫn cố thức ngồi đợi trên ghế. Và ba tôi, mặc một chiếc tạp dề màu trắng, đang kéo từ trong lò nướng ra một chiếc bánh ga tô lớn. Nhưng thứ mà cô bé chờ đợi này giờ không phải là ổ bánh ga tô đó, mà là một chiếc bánh nhỏ xíu nướng trong khuôn giấy hình chiếc cốc được ba tôi làm từ khối bột thừa. Ba thổi chiếc bánh cho nguội bớt, rồi đưa cho cô bé. Cô bé tỉnh hẳn ngủ, ôm chiếc bánh nhỏ trong tay cười hạnh phúc. Đó là Cupcake. Đó là một thứ bánh kỳ diệu, làm đầy ắp thơ của một cô nhóc bằng chính hình hài nhỏ bé của nó. “Con có biết Cupcake còn được gọi là gì không?” “Là gì hả ba?” “Là Fairy cake!” “Fairy cake là gì hả ba?” “Là bánh thần tiên đó!”

* * *

Trại trẻ mồ côi Hoa Hồng hóa ra lại khá gần nhà tôi ở quận 12. Tôi và dì Lan đi tới đó bằng chiếc xe Inova của một người trong nhóm tình nguyện. Chiếc xe bầy chỗ mà nhồi đến tận mười người, lại toàn các bà to béo, hộ pháp, sức nước hoa nồng nặc. Tôi bị nhét vào trong góc, phải nép hẳn người vào cửa kính, trong khi tay chặt vật bảo vệ chiếc hộp có đựng nhiều Cupcake bên trong. Thật may tôi chưa phủ kem tươi lên mặt bánh, mà đem theo túi kem để tới nơi mới làm, chứ không thì đã bung bết hết cả.

Cuối cùng khi được giải phóng ra khỏi con xế hộp ngột ngạt, tôi phải tựa vào xe, ngửa cổ lên trời hít thở chút không khí trong lành. Dì Lan đeo lưng lẳng trên cổ một chiếc máy ảnh D90 hiệu Nikon, bước ngang qua tôi, buông một câu:

- Rốt cuộc cũng có người thay đổi ý kiến.

Ha, dì đang nói xỏ tôi đấy mà. Dì thừa biết là tôi tới vì món bánh Cupcake cho trẻ em, chứ không phải vì muốn thực mục sở thị chàng người mẫu sáng giá của dì mà.

- Ái chà! Cánh đạo diễn đã tới ráo cả!

Dì tôi khẽ kêu lên, rồi bước về phía tòa nhà bên tay trái, nơi đang phát ra tiếng loa đài nhộn nhịp. Trong sân có nhiều xe của những tốp người đến trước. Họ đang ở cả trong hội trường cùng với cán bộ trung tâm và các em bé mồ côi để phát tặng đồng phục và cặp sách. Những người đi cùng với tôi thuộc nhóm sẽ phụ trách nấu ăn cho buổi tình nguyện. Họ lấy trong cốp xe ra các thùng thực phẩm, khệ nệ xách vào nhà bếp. Tôi bê hộp bánh và thùng giữ lạnh đựng kem tươi đi theo. Tại bếp, mấy bà cô nấu món súp thịt gà bằng hai cái nồi to tướng. Họ vừa gọt khoai, xắt cà rốt, vừa nói đủ thứ chuyện. Mặc dù chưa gặp tôi bao giờ, nhưng họ vẫn hỏi han tíu tít, giống như là quen thân lâu lắm rồi. Tôi lấy bánh trong hộp ra đặt lần lượt lên khay, sau đó lấy túi kem, gắn đuôi bắt bông kem và bắt đầu phủ kem lên mặt từng chiếc Cupcake. Có điều gì thú vị trong việc nặn kem tươi lên mặt một chiếc bánh ngọt? Đó là lúc tôi để cho đôi mắt điều khiển tâm trí, tâm trí điều khiển đôi tay, cho đôi tay điều khiển túi kem và món kem tạo nên diện mạo chiếc bánh. Đó là

lúc tôi phủ kín mặt bánh bằng lớp kem trắng mịn hoàn hảo để cất giữ một điều bí mật ẩn chứa bên trong. Bánh nhân mút nho khô hay kiwi? Bạn sẽ không thể nào biết được nếu như không bóc lớp cốc giấy đi và cắn vào bên trong. Rất đơn giản! Chỉ cần bóc lớp giấy đi và cắn ngập vào bên trong. Nhưng lúc nào tôi cũng vui như một đứa trẻ, khi phát hiện ra trong bánh là món mút kiwi yêu thích.

Lũ trẻ nhận quà tặng xong, ủa từ hội trường ra sân. Ở đó, các tình nguyện viên trẻ bày những trò chơi tập thể. Nhóm làm phim thì đi tham quan khắp mọi góc ngách của trại. Họ chọn địa điểm dựng máy quay, quay thử, bàn luận sôi nổi, phải thay cái này, sửa cái kia, dựng thêm cái nọ. Dễ thấy trong nhóm đó có một vài người là diễn viên, thông qua kiểu cách phục sức của họ, nổi bật giữa các anh quay phim, dàn dựng chỉ mặc quần hộp ngang gối, áo T-shirt. Hẳn là anh chàng người mẫu đi tôi khoe đang ở trong đám người đó.

Sau khi rắc cốm nhiều màu lên các phần bánh, tôi ra ngoài sân lúc các tình nguyện viên đang bày trò chơi “mèo đuổi chuột”. Một bé trai chừng ba tuổi, không chơi vui như bạn bè mà đứng im lặng ở một góc sân. Cậu bé có đôi má bầu bĩnh dễ thương, tóc tơ hoe hoe vàng. Tôi bắt chuyện:

- Chào em. Em tên là gì?

Cậu bé lắc đầu.

- Chị dẫn em đi chơi “mèo đuổi chuột” nhé.

Cậu bé lại lắc đầu.

- Tại sao lại không? – Tôi xoa đầu cậu nhóc. – Thôi được, vậy chị em mình đi chỗ này vậy. – Tôi xòe tay ra. Em bé ngước đôi mắt to trong veo lên nhìn tôi, nhưng cũng tin tưởng nắm lấy tay, để tôi dắt đi. Tôi dẫn bé vào bếp, lấy cho bé một chiếc bánh.

- Của em đây! – Tôi đưa một chiếc cho cậu bé. – Chị chọn cho em một chiếc Cupcake mút kiwi nhé. Chị thấy kiwi ăn ngon hơn nho khô mà. Nhưng chị chỉ đoán đây là nhân kiwi thôi. Em phải ăn thì mới biết có đúng là nhân kiwi hay không.

Cậu bé cầm lấy, nhưng lại giữ chặt trong tay không chịu ăn. Tôi hỏi:

- Sao thế anh bạn? Bánh chị tự làm đó. Ngon lắm nhé.

- Để... để dành cho anh Thái. – Cậu bé cuối cùng cũng lên tiếng.

- Anh Thái là ai? Ở đâu?

- Anh Thái cũng sống ở đây.

- Ồ, để dành cho anh à? Không cần đâu. Mình sẽ lấy cho anh Thái một cái bánh khác. Đây này, cũng là nhân kiwi nha. – Tôi nhón lấy một chiếc bánh nữa, đặt vào bàn tay còn trống của cậu bé. – Cái này cho anh Thái của em.

- Cảm ơn chị.

Cậu nhóc nói rồi lon ton chạy đi. Tôi bước theo đằng sau. Cậu dẫn tôi tới một con đường nhỏ trải sỏi trắng, đi qua toán làm phim đang thu dọn đồ nghề dưới gốc cây nhãn. Dì Lan đứng cạnh một ông to béo, râu quai nón, hình như là đạo diễn của bộ phim. Khi nhìn thấy tôi dì bèn đưa một tay lên vẫy.

- Bọn dì đi trước đây. – Dì tôi hét to, khiến ọi người đều ngừng công việc của họ lại để nhìn. – Con về sau cùng mấy người bạn bạn này nhé.

- Không sao đâu dì. – Tôi trả lời. – Con sẽ ghé về nhà. Cũng gần đây lắm. Chào dì.

- Ủ, chào con.

Tôi tiếp tục chăm chú bước theo cậu nhóc. Ông đạo diễn nói gì đó với dì Lan, khiến dì cầm máy ảnh lên, hướng về phía tôi bấm tanh tách.

Cậu bé dừng lại ở một dãy nhà gồm bốn căn nhỏ xây đầu lưng vào nhau, lợp ngói đỏ, quét vôi màu vàng sậm. Tường nhà đã cũ, bong tróc nhiều chỗ. Chú nhóc bước vào căn đầu tiên dãy bên phải. Trong căn phòng đồ đạc sắp xếp giản dị, có một người ngồi ở đầu giường đang chăm chú gấp quần áo. Cậu mặc một

chiếc áo sơ mi trắng đã cũ nhưng sạch sẽ, quần tây xanh đen giống đồng phục học sinh trung học. Bộ quần áo hơi chật so với thân hình cao lớn, khiến cho tôi nhìn thấy ở cậu một cái gì đó lạ lùng, nhất thời khó có thể gọi tên. Chú nhóc chạy ào vào, chìa một chiếc Cupcake phủ kem cho anh mình. Chắc đây là anh Thái mà cậu bé nói. Tôi đã tưởng tượng ra một nhóc tí khác nhưng không ngờ người anh này lại lớn như vậy. Cậu tên Thái ngừng gấp đồ, vò mái tóc tơ hoe vàng của thằng bé, hỏi:

- Bánh này ai cho?

Cậu em chỉ về phía tôi đang đứng ngoài cửa. Hai anh em họ đều hướng mặt lên, nếu thêm hai đôi cánh nữa thì trông giống hệt như một đôi thiên thần. Tôi bất giác khẽ mỉm cười.

Buổi chiều trong trại trẻ mồ côi trôi qua vui vẻ. Tôi và Tuấn – cậu bé thiên thần mắt tròn sau khi để Thái tiếp tục gấp núi quần áo, đã chơi đùa với nhau hết trò này đến trò khác. Lúc tôi phải ra về, cậu bé quỳn luyến bám chặt lấy không nỡ rời. Tôi đi tới cổng em còn chạy theo, kéo tôi ngồi xuống để em hôn chụt vào má. Tối hôm đó, trong căn nhà rộng thênh thang do ba mẹ tôi để lại, tôi đã mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tôi đưa cho cậu bé lạ mặt một chiếc bánh và quả quyết với cậu ta nó có nhân mút kiwi. “Chị đã làm ra nó, nên chắc chắn nó đúng là nhân mút kiwi!” Cậu ta gạt lớp kem phủ trên bề mặt ra, bẻ đôi cái bánh và chỉ cho tôi xem. “Là nhân nho khô!” Cậu bé giận dữ ném chiếc bánh đã bị bóp vụn xuống đất. Rồi cô gái tóc nhuộm hoe vàng trong buổi thi tuyển xuất hiện. Cô ta đang sóng vai cùng với Elton Trần, Giám đốc điều hành khách sạn Green World. Một lát sau, lại thấy cô ta ôm vai Mạnh cười đùa vui vẻ. Người lái xe taxi đón tôi đang đứng lơ ngơ trên lề đường. Anh ta vừa lái xe đi vừa nói: “Này cô, ý nguyện của cô sẽ luân chuyển. Nó sẽ luân chuyển!”. Sau đó anh ta thả tôi trước cửa nhà. Một mái tóc xoăn rối bù và khuôn mặt trét bùn ló qua cửa sổ nhìn tôi chằm chằm. Gã thanh niên dùng bàn tay trần lau những mảng bùn trên mặt. Chúng tan ra như khói. Từng mảng, từng mảng. Tôi chờ đợi. Những mảng bùn biến mất. Một khuôn mặt hiện ra từ dưới lớp bùn bí mật. Trên trán anh ta, xéo xuống đuôi mắt trái là một vết sẹo dài...

Tôi giật mình tỉnh dậy khi trời bên ngoài còn tối om. Cố nhớ lại giấc mơ lạ lùng, nhưng những hình ảnh mới chỉ cách đây vài phút còn hiện lên trong tôi rõ ràng và sống động như xem một thước phim, bỗng chốc hóa ra mù mờ. Thứ duy nhất tôi còn nhớ được, là vết sẹo trên trán một khuôn mặt không rõ hình thù. Một vết sẹo dài, đỏ, xéo xuống đuôi mắt trái.

* * *

Tôi ngồi trên thành bồn tắm, nghịch lớp bọt sữa tắm thơm ngát hương chanh bám đầy trên hai cánh tay. Qua tấm gương soi lớn ốp trên tường, tôi thấy chính tôi với đôi mắt mơ màng đang nhìn ra. Chiếc cằm nhỏ, sống mũi cao, đôi lúm đồng tiền. Tôi tự biết mình không phải là một cô gái xinh đẹp. Người ta dùng từ “dễ thương” để nói về tôi, nhưng hồ như đó chỉ là một cách nói khác của “Bạn không đẹp”. Hoa đã từng phân tích cho tôi: “Cậu có biết cánh phụ nữ chúng ta là gì không? Là những bông hoa! Nhưng cậu không phải là một bông hoa đẹp. Mà cậu là một bông hoa thơm.” Rồi cô an ủi: “Người ta thường thích ngửi một bông hoa đẹp, nhưng cuối cùng lại bị quyến rũ bởi một bông hoa thơm”.

Có tiếng chuông cửa reo, cắt ngang dòng mơ mộng của tôi. Nghe âm thanh “Bính boong!” năm lần liên tiếp một cách nôn nóng, tôi đoán ngay ra đó là Hoa. Thiêng thật, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Tôi xả nước lên người, tháo khăn trùm đầu, vội vàng mặc đồ và ra mở cổng. Đúng là Hoa đang đứng ngoài đó, rực rỡ trong nắng sớm với một chiếc váy đỏ chấm bi, cười rộng miệng, vừa nhìn thấy đã trách tôi từ lúc khoe trúng tuyển vào khách sạn Green World xong là trốn biệt, không thấy mời bạn bè đi ăn khao. Làm sao Hoa biết tôi về nhà mà tới nhỉ? Hoa dường như đoán được thắc mắc của tôi, nên giải thích:

- Có việc đi ngang qua đây thấy nhà có người nên bấm đại chuông ấy mà. Ông anh họ đang nhờ tớ tìm thuê giúp một căn nhà ở khu vực này cho bạn của ông. Cũng có một vài căn, nhưng vẫn chưa đạt yêu cầu của họ. Tớ chợt nhớ ra nhà cậu. Vụ này hơi gấp. Giá thuê rất chi là cao nhé.

Tôi lắc đầu thẳng thừng, không thể chấp nhận ý nghĩ để ột người lạ vào ở trong nhà của mình. Hoa bắt đầu phản công bằng cách nêu ra lý do là tôi đã thuê dài hạn một căn hộ chung cư, hiện tại tôi cũng chưa có thu nhập gì đáng kể, mà căn nhà này không có người ở sẽ bụi bặm, cũ kỹ đi. Trong khi người tới thuê ở mỗi một mình, chỉ cần có nơi yên tĩnh, rộng rãi để nghỉ ngơi, không nấu ăn, không tụ tập bạn bè, lại trả tiền thuê cao. Thấy tôi vẫn vững như bàn thạch, Hoa nhìn tôi năn nỉ với ánh mắt đau khổ:

- Tôi xin người, hãy giúp tôi với. Chỉ cần hai tháng thôi, Vi An. Coi như cậu giúp tớ đi. Nhận lời đi mà,

chỉ hai tháng thôi là người thuê sẽ dọn đi, không mất mát, sút mẻ gì đâu. Xin cậu đấy, giúp tớ đi mà. Tớ đã trót hứa với ông anh rồi.

- Ô hay, chưa gì cậu đã trót hứa người này, người kia. – Tôi nói vậy, nhưng đã mềm lòng trước sự năn nỉ của con bạn. – Thôi được, đúng hai tháng là phải trả lại nhà. Còn nữa, phải tuân thủ một số điều kiện của tớ. À mà không phải một số đâu, rất nhiều đấy!

- Ôi, bạn tốt của tôi! – Hoa ôm chầm lấy tôi, hí ha hí hửng. – Ok, điều kiện gì cũng được. Tớ gọi ngay cho ông anh đây. Chiều nay hẹn người thuê nhà đến làm hợp đồng luôn nhé.

Tuy nhiên đến chiều, người thuê gọi điện thoại cáo lỗi bạn việc không tới được. Anh ta cũng không chắc trong hai ngày tới có rảnh không, nhưng sẽ liên lạc sớm nhất có thể. Tôi những mong anh ta sẽ thay đổi ý định, hoặc tìm được một chỗ thuê khác cho rồi. Tôi nhận lời chẳng qua vì cô bạn năn nỉ, chứ trong thâm tâm cũng không thấy thoải mái gì. Tâm trạng không thoải mái còn đeo theo tới khi tôi trở về căn hộ mới thuê, chuẩn bị cho buổi hẹn sáng ngày hôm sau với giám đốc nhân sự của Green World.

* * *

Buổi hẹn lần này so với lần hẹn phỏng vấn tuần trước chắc chắn là thoải mái hơn rất nhiều. Vì thế tôi quyết định mặc một chiếc váy hoa mùa hè bằng vải thun. Chiếc váy màu hồng nhạt, li ti những chấm hoa nhỏ, trông giản đơn nhưng đáng yêu. Trước khi đi xuống, tôi ngó qua cửa nhà của gã hàng xóm. Ô kìa, chiếc cửa cuốn ngạo nghễ đã được kéo lên, lộ ra một cái cửa gỗ có gắn kính trong suốt, buồng rèm kín mít. Hình như gã tóc xoăn hàng xóm – kẻ đã trắng trợn ăn cắp bữa sáng của tôi luôn luôn vắng nhà, vì thế tôi không thể bỏ lỡ cơ hội này để tóm gọn hắn. Tôi bấm hờ bấm chuông. Không có động tĩnh gì bên trong. Tôi bấm thêm một lần nữa, kiên nhẫn và háo hức. Một vài tiếng động lịch kịch phát ra nho nhỏ sau cánh cửa cách biệt. Rồi tiếng dép loạt xoẹt. Sau vài âm thanh lè mề nữa, cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra. Không tóc xoăn, cũng không trét mặt bùn, mà trên mặt gã đối diện ngạo nghễ một vết sẹo. Vết sẹo đã mờ, nhưng vẫn dễ nhận ra. Nó nằm xéo một đường nâu nâu từ trên trán kéo xuống đuôi mắt trái. Tôi kinh ngạc đến độ suýt đưa tay bịt miệng.

- Cô tìm ai. – Người đối diện hỏi, rõ ràng là câu kính vì bị làm phiền vào buổi sáng.

Tìm ai? Tìm một người cao lớn, ngực rộng, tóc xoăn xoăn thành từng búp. Một người đàn ông nhưng lại đắp mặt nạ vào buổi sáng sớm. Đó là tất cả những gì tôi biết.

- Không có ai tóc xoăn sống trong nhà này cả. – Chủ nhà lắc đầu, tay lăm le đóng cửa. Tôi thấy cơ hội truy tìm thủ phạm của mình rơi vào bế tắc vô phương cứu chữa, buột miệng hỏi:

- Anh là chủ nhà này?

Anh ta nhúu mày như kiểu đó là một câu hỏi vô nghĩa nhất trên đời.

- Thế cô nghĩ tôi là kẻ đột nhập hả?

Cuộc gặp gỡ kết thúc. Cánh cửa đóng sập trước mặt. Tôi nghi hoặc đứng nhìn cái cửa một lúc. Quái đản! Cái cảm giác này một lần nữa lại trào dâng trong tôi. Tôi đi đến một kết luận là tất cả những gì liên quan tới căn hộ hàng xóm này đều rất chi là quái đản.

Cho đến khi tới khách sạn, tôi mới rũ bỏ được mối bận tâm về gã mặt bùn và gã mặt sẹo để quay lại với buổi phỏng vấn. Lần này cũng như lần trước, chẳng có ma nào dẫn đường, nhưng tôi đã biết cái phòng “MR” nó nằm ở chỗ nào rồi. Tấm biển bằng giấy vẫn treo lủng lẳng trước cửa phòng họp, được tô điểm thêm bằng một trái táo vẽ tròn trĩnh cạnh miếng bánh pizza và cốc cà phê. Tôi từng nghĩ một khách sạn hoàn hảo như Green World thì phòng họp nội bộ chắc phải gắn cả quầy bar ở trong. Nhưng đôi khi thực tế lại có những bất ngờ nho nhỏ hoàn toàn khác so với phán đoán thông thường. Hồi còn ở Paris, chúng tôi đã đi tham quan một công ty chuyên chế biến các loại mứt trái cây dẻo. Trong số những người đón tiếp, một bác già tuềnh toàng, lằng xằng tìm ghế, mang hàng mẫu ọi người thử và tiếp rượu tiếp nước thì hóa ra lại là vị tổng giám đốc của công ty đó. Thế mà ban đầu, ai cũng nghĩ bác ấy là một người tạp vụ.

- Chào Vi An! – Chị Trang đến, ôm theo một chiếc laptop Vaio 11 inch mỏng dính, cười thật tươi. Cặp môi mỏng được tô son bóng màu đỏ khiến cho nụ cười của chị trông càng hào phóng. Chị phẩy nhẹ tay ra

hiệu tôi không phải đứng lên chào làm gì. Bằng một động tác duyên dáng đáng kinh ngạc, chị kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, tay đặt chiếc laptop sang bên cạnh.

- Chúc mừng em một lần nữa. Buổi thi tài em thể hiện rất xuất sắc! Cánh nam giới hẳn đã phải tức giận khi thua một cô gái nhỏ.

- Cảm ơn chị.

- Bây giờ thì bàn đến công việc chính nào. Em nhận xét hay suy nghĩ thế nào về vị giám đốc điều hành của Green World, ông Elton Trần?

Chị Trang chính xác là rất có tài nắn gân nhân viên bằng những câu hỏi chẳng bao giờ ăn khớp với hoàn cảnh cả. Tôi nghiệm ra rằng chị ta hỏi vậy tất phải có nguyên nhân rồi. Như lần trước chẳng hạn, chị đã hỏi tôi có thích ăn Baguette không, là muốn ám chỉ đến cuộc thi tuyển với đề tài về làm bánh Baguette. Nhưng còn câu hỏi này? Giữa bàn bạc công việc chính của tôi và việc tôi nghĩ như thế nào về Elton là ám chỉ điều gì đây? Thôi tốt nhất cứ coi như mình không biết gì. Tôi lễ phép trả lời:

- Em mới chỉ gặp ông Elton trong buổi thi tuyển nên chưa có nhận xét hay suy nghĩ gì ạ.

Chị Trang gật đầu, thu hai bàn tay, đặt úp sát vào nhau trên mặt bàn.

- Trẻ tuổi, đẹp trai, giàu có, là cháu trai của chủ một tập đoàn khách sạn nổi tiếng toàn thế giới. Nói như người Anh thì sinh ra trên đời đã ngậm chiếc thìa bạc trong miệng. Còn như người Việt mình gọi là “đẻ bọc điều”.

Cái này thì tôi công nhận.

- Mười bảy tuổi Elton đã từng làm phục vụ bàn, sau đó lên chức lễ tân ột khách sạn ở Dubai. Anh ta qua Tây Ban Nha, sống ở Valencia và phụ trách công việc book phòng cho khách sạn Hilton. Rồi qua Canada, ở đó anh ta làm trưởng nhóm phụ trách thu mua thực phẩm của một chuỗi khách sạn địa phương. Anh ta cũng đã từng làm việc ở Trung Quốc với vai trò là giám đốc Marketing dịch vụ lữ hành quốc tế. Hai mươi tư tuổi, anh ta được ông nội triệu về để làm việc cho Green World ở Paris. Nhưng Elton xin được tới Việt Nam, tiếp quản Green World Việt Nam và đưa nó trở thành khách sạn uy tín nhất Sài Gòn trong vòng ba năm qua.

Giọng chị Trang đầy vẻ trù mến khi kể về Elton. Tiểu sử một thời tuổi trẻ oanh liệt của anh ta hiện ra sống động trong vài lời vắn tắt của chị. Một thanh niên đẻ bọc điều, nhưng lại lao động như con của một gã tiểu phu, kinh qua đủ nghề trước khi nắm quyền điều hành một khách sạn tầm cỡ. Tuy nhiên, liệu chị Trang có cần thiết phải cho tôi một “bài giảng hội nhập” sớm như vậy không nhỉ?

- Nhưng Elton lại muốn đi một con đường không dính dáng tới gia đình. – Chị Trang tiếp tục. – Chính vì vậy, anh đã tự mở một nhà hàng cao cấp phong cách châu Âu, để có thể tự do đi con đường của anh ta. Nhà hàng Moon Harvest sẽ khai trương vào đầu tháng Sáu. Chúng tôi chỉ còn thiếu một phụ trách làm bánh chuyên nghiệp nữa thôi. Vì An, không phải là em làm việc ở Green World. Em sẽ làm việc cho Moon Harvest.

Tôi sững sốt tột độ:

- Em xin lỗi, em thi tuyển để vào làm cho Green World, chứ không phải làm ột nhà hàng chưa khai trương.

- Chị cam đoan là không có gì khác biệt đâu. Chúng tôi sẽ ưu tiên em một chế độ đãi ngộ ít nhất là ngang bằng với thợ bánh hiện thời của Green World.

- Thợ bánh hiện thời? Không phải các chị vừa mới tổ chức thi tuyển đó sao?

- Cuộc thi lấy danh nghĩa là tuyển thợ bánh cho Green World, nhưng thực tế thì không phải. Đầu bếp Enzo vẫn phụ trách phần này. Ông ấy đã làm việc đó hơn ba năm nay rồi.

- Vậy tại sao ngay từ đầu, chị không thông báo đăng tuyển cho Moon Harvest? Như thế có phải hay hơn không?

- Elton muốn tìm một người giỏi nhất trong những ứng viên tốt nhất, em ạ.

Thì ra là vậy. Vì muốn thu hút những ứng viên tốt nhất, Elton dùng mách thật khôn ngoan: tận dụng danh tiếng sẵn có của Green World! Anh ta quảng ra chiếc ghế có tên Green World, nhưng lại đặt nó trong Moon Harvest. Cảm giác lúc này của tôi không hẳn ra thất vọng, mà là một chút gì đó hụt hẫng. Giống như họ đưa cho tôi một chiếc Cupcake phủ kem tươi, nói với tôi chiếc bánh này có nhân kiwi; nhưng đến khi tôi lột lớp cốc giấy và cắn ngập miệng vào miếng bánh, thì tôi phát hiện ra là nhân nho khô.

Chị Trang đang tò mò nhìn tôi. Có lẽ tôi đã nhăn mặt lúc nghĩ đến việc tôi nhai miếng bánh nho khô. Tôi không nhận xét gì cả.

- Chị rất hy vọng có được sự hợp tác của em. Nơi làm việc vẫn tốt như em mong đợi. Có khi còn tốt hơn. Chỉ có cái tên là luân chuyển thôi.

Luân chuyển? Ai đó đã từng nói với tôi về trạng thái chuyển động này? Chính là người lái xe taxi, cái người đã chở tôi tới Green World lần đầu tiên!

- Tôi nhìn thấy xung quanh chị những dòng khí động. Hôm nay, ý nguyện của chị sẽ luân chuyển!

- Anh nói rõ hơn được không? Là em sẽ đạt ý nguyện hay không đạt?

- Nó sẽ luân chuyển.

Giọng anh ta vang lên xa xăm. Anh đã đứng rồi đấy, anh tài trẻ ạ! Giờ thì đạt hay không đạt, ý nguyện làm việc cho Green World của tôi cũng đã tan tành.

5. Chương 5: Thử Thách Đầu Tiên Từ Ngài Elton Trần

Tôi phẩm phẩm bước ra khỏi Green World, như Alice mong thoát ra khỏi xứ Wonderland quý quái. Không thêm quay đầu lại, tôi lều bều thật lớn. “Không làm ở Green World thì thôi. Sài Thành này còn cả tá khách sạn năm sao!” Và sau đó, tôi lặp lại cái câu tôi đã nói vào ngày hôm ấy: “Green World thì đã là cái quái gì nào!”.

Lần này không có ai hắt xì cả. Bởi có hai kẻ đang nói chuyện điện thoại.

- Elton à? Trang đây. Chúng ta gặp khó khăn rồi. Tôi cứ nghĩ mọi chuyện cực kỳ đơn giản: Chúng ta chỉ cần thông báo cho ứng viên và họ sẽ vui vẻ chấp nhận công việc ở Moon Harvest. Giống như nó không thể xảy ra điều gì khác được. Nhưng với cô gái này thì mọi việc hoàn toàn ngược lại. Cô ta hết như một con rắn nhỏ bị chạm nọc. Cô ấy đã từ chối vị trí đó, Elton!

- Cô gái còn ở đây không? Tôi đang lái xe tới khách sạn. Chị hãy giữ cô ấy lại bằng mọi cách.

- Xin lỗi nhé. Cô ấy đi mất rồi. Đợi chút, để tôi ra cửa sổ ngó xem. À, tôi nhìn thấy cô ấy kìa. Cô ấy đi bộ, đang quẹo về phía bên phải sang đường Đồng Khởi. Cô gái không tìm việc làm, Elton ạ. Cô ấy tìm một thứ hơn thế nữa!

- Tôi biết rồi. Cảm ơn chị, Laura.

Cái nắng mùa hè đang phà hơi lên da tôi. Những viên đá lát đường từ sáng tới giờ đã hấp thụ đủ nhiệt, bắt đầu bốc hơi nóng. Tôi đi như chạy, cứ như có một lực đẩy vô hình bắt tôi mãi miết guồng chân trên mặt đường. Mặt tôi đỏ ửng, hơi thở dồn dập, vậy mà vẫn không giảm tốc độ. Tôi chăm chú vào màn đi bộ – chạy của mình đến nỗi không nhận ra có một chiếc xe con đang bám theo song song tự lúc nào. Tôi dừng lại. Chiếc xe cũng dừng lại. Từ trong xe, người lái mở cửa rướn người ra.

- Cô Vi An. Mời cô lên xe!

Một giọng tiếng Việt rất chuẩn, rành rọt bắn thẳng về tôi. Giọng nói không lớn, không đe dọa. Cũng không năn nỉ, không nài ép. Chỉ là một câu nói với đầy đủ ý nghĩa của nó. Giống như vào buổi trưa, dì Lan đứng dưới phòng bếp gọi tôi: “Vi An, xuống ăn cơm!”. Đó không phải là một mệnh lệnh, cũng không phải là một

lời mời mọc. Đơn giản chỉ là như vậy. Tôi nghe thấy và chạy xuống ăn cơm. Tuy nhiên bây giờ, tôi vẫn đứng trên vỉa hè không nhúc nhích.

- Tôi không thể xuống xe hay đỗ lâu hơn được. – Elton Trần nghiêng người nói. Trong đôi mắt màu xanh nước biển vùng Địa Trung Hải, tôi nhận thấy những tia lấp lánh màu bạc. Chúng chân thành, quyến rũ. Lại rất cố chấp. Tôi leo lên chiếc xe đã mở sẵn, rồi giật cánh cửa lại.

- Cảm ơn! – Elton Trần lên ga chiếc xe Lexus màu ngà. – Phiền cô cài dây an toàn lại. Tôi muốn đưa cô tới một nơi.

- Anh muốn đưa tôi đi đâu?

- Nhà hàng của tôi.

Chiếc xe êm ái chuyển bánh. Nó cua một vòng điệu nghệ, nhằm hướng bến Bạch Đằng mà tiến. Xe đi vào con đường Tôn Đức Thắng rợp bóng mát của thứ cây phượng vĩ hoa vàng. Bên phải tôi, sông Sài Gòn dập dờn sóng; phía tả ngạn xanh một màu xanh vờn vợi, đan xen giữa những tầng bạch đàn và mảng trời trong vắt. Elton bẻ tay lái, chiếc xe rẽ trái vào một lối đi rộng. Đi thêm chừng một trăm mét, đập vào mắt tôi là biển hiệu nâu đề chữ Moon Harvest màu vàng tươi, mới tinh. Trước khoảng sân rộng vẫn còn ngổn ngang một số gạch đá, giàn giáo. Nhưng rõ ràng, tòa nhà hai tầng lầu đầy hứa hẹn kia đã hiển hiện là một nhà hàng sang trọng, xinh đẹp. Elton Trần đón tôi ở cửa xe.

- Phần thô và phần trang trí công trình đã hoàn tất, còn đồ gỗ nữa thôi. Nhưng chỉ tuần sau, mọi thứ sẽ đâu vào đấy. Mời cô đi lối này!

- Đẹp đấy. – Tôi bình luận nhạt nhẽo. – Nhưng tại sao anh lại đưa tôi tới đây? Tôi không phải là nhân viên hay là bạn hùn vốn của anh.

Elton lảng tránh không trả lời câu hỏi mà dẫn đường đi vào trong khuôn viên của nhà hàng, vừa đi vừa giới thiệu:

- Khu vực vườn và hồ nước này sẽ dành để tổ chức các bữa tiệc buffet ngoài trời. Nó được nối với quầy bar ở lầu trệt bằng một không gian mở, với những mái vòm hình tròn, gắn kính. Khách hàng có thể nhấp nháp một ly cocktail trước khi vào tiệc chính, hoặc là ngồi ở hành lang ăn một chút điểm tâm cho buổi sáng.

Giọng anh ta ban đầu đều đều theo cung cách xã giao, rồi dần dần, nó trở nên sôi nổi kỳ lạ:

- Lầu một gồm ba phòng tiệc có diện tích rộng, để tổ chức các bữa tiệc lớn hoặc tiệc cưới. Các bàn tiệc nhỏ và các phòng ăn cần không khí riêng tư được bố trí trên lầu hai. Nội thất chủ yếu là màu gỗ gụ và màu đỏ nhung, tạo không khí trầm ấm, khác với tông kem và vàng chanh ở lầu một.

Mặc dù cố tỏ vẻ không quan tâm, nhưng tôi vẫn phải liếc mắt thán phục với quy mô và cách bài trí tinh tế của từng bàn ăn, từng tiểu cảnh trong phòng. Elton dẫn tôi vào thang máy đi tiếp lên trên.

- Còn đây, một góc sân thượng dành cho những thực khách ưa chuộng sự lãng mạn. Vừa ăn trong ánh nến, họ vừa có thể ngắm trăng sao qua vòm trần trong suốt.

Tôi ngạc nhiên một cách thú vị khi nhìn những dãy bàn ghế, giá đựng nến, những rèm, những kệ hài hòa với nhau bằng hai màu trắng và xanh dương một cách không thể tin nổi. Trắng và xanh dương! Giống hệt như căn bếp yêu thích của tôi ở nhà. Tôi buột miệng thêm vào:

- Hôm nào có mưa nữa thì tuyệt nhỉ. Vừa ăn vừa nhìn mưa rơi trên đầu.

Tôi thề là tôi nhìn thấy Elton mỉm cười. Nhưng cái cười rất nhẹ. Có ai đó đã từng so sánh thế này: Như một cánh ruồi lướt qua! Hầu như không thể chắc chắn anh ta đã cười. Tôi sửa lại giọng điệu trang nghiêm hỏi:

- Toàn bộ lý do của việc này là gì thế?

- Cô Vi An! Vì sao cô không đồng ý làm việc cho nhà hàng của tôi? – Elton một lần nữa lảng tránh bằng cách hỏi ngược lại. Ô, anh ta đã biết tôi từ chối đề nghị tới làm việc cho Moon Harvest. Phải chăng vì thế anh ta đưa tôi tới đây, hăng hái khoe cái cơ ngơi lộng lẫy này, hòng thuyết phục tôi hay sao?

- Đó là quyết định của cá nhân tôi. Vậy thôi. Tôi nghĩ không cần giải thích dài dòng.

-Ồ đúng! Đó thuộc về quyết định cá nhân. – Elton đưa tay lên siết lấy chiếc cằm vuông vức, tiến sát lại gần chỗ tôi đứng, gần đến nỗi tôi ngửi thấy mùi hương bạch đàn ngậy ngất từ người anh ta tỏa ra. – Tôi xây dựng nhà hàng này, cũng là do quyết định cá nhân. Không một ai động viên hay ủng hộ tôi cả. Từ lúc tòa nhà này xây xong, tôi hay đứng một mình ở đây và luôn tự hỏi nếu như tôi thất bại, điều gì sẽ xảy ra? Tôi hoàn toàn đơn độc.

Bằng động tác thận trọng và chậm rãi, Elton đặt một bàn tay lên vai tôi, khẽ xoay người tôi lại. Nâng từ trên cao xuyên qua những dải rèm trắng, chiếu sáng khuôn mặt đang hiện lên một vẻ cô độc đến tuyệt vọng. Ánh mắt anh ta chất chứa đầy tâm sự, đôi môi mấp máy như muốn nói, nhưng tất cả vẫn bị giam kín trong đôi mắt màu xanh dương ấy. Elton bất ngờ thả tay ra khỏi vai tôi, khịt mũi và quay mặt đi:

- Đầu bếp, quản lý, lễ tân, những vị trí then chốt của nhà hàng, đều do tôi tuyển lựa. Tìm ra họ thật khó khăn. Nhưng khi họ biết quyết tâm của tôi, họ đều hết lòng đồng ý giúp tôi. Tôi cũng hứa với họ nơi đây không chỉ có công việc, mà sẽ có rất nhiều niềm vui.

Niềm vui. Từ đó xẹt ngang tâm trí tôi.

- Cô An, vì bất cứ lý do gì cô không đồng ý làm việc cho nhà hàng, mong cô hãy suy nghĩ lại.

Tôi gật đầu, rồi lắc đầu:

- Anh đã dẫn tôi tới đây, vậy tôi cũng nói để anh rõ. Hạnh phúc của tôi là trộn bột, nướng bánh. Thành công của tôi là bánh của mình làm ra được người khác thích. Cuộc sống của tôi là làm bánh. Giống như anh nói, đó không chỉ là công việc, mà còn là để đi tìm niềm vui. Vì thế tôi muốn một chỗ làm tốt, thật chắc chắn, để tôi chỉ chuyên tâm vào làm bánh, không phải lo lắng về bất cứ chuyện gì khác. – Thấy Elton có ý phản ứng lại, tôi ra hiệu yêu cầu im lặng rồi tiếp tục. – Tôi không nghi ngờ sự phát đạt sau này của Moon Harvest, nhưng như anh nói lúc nãy đây, chính anh đang tự hỏi nếu như anh không thành công, điều gì sẽ xảy ra. Tôi cũng sẽ quan tâm đến chuyện đó, nếu như tôi tới làm ở đây. Mà đối với tôi, ngoài làm bánh ra, tôi không muốn quan tâm tới điều gì nữa cả.

Elton nghe xong, không nói gì. Vì thế cuộc nói chuyện rơi vào một thoáng im lặng. Lát lâu sau, anh ta mới quay người lại, thông báo:

- Chúng tôi khai trương nhà hàng vào thứ Năm, tuần đầu tiên của tháng Sáu. Cô từ chối giờ tôi cũng chẳng biết phải làm sao nữa. Không có đủ thời gian để tuyển một thợ bánh mới. Nào, để tôi đưa cô về.

Tưởng Elton đưa tôi về xong ngày hôm đó là yên chuyện. Ai ngờ suốt mấy ngày hôm sau, anh ta lại đóng vai Lưu Bị. Nhưng trước khi bị làm Khổng Minh bắt đắc dĩ, tôi gặp phải một bất ngờ nho nhỏ. Người muốn thuê căn nhà của tôi ở quận 12, không ai khác, lại chính là gã hàng xóm sống kế cận hộ chung cư của tôi – gã mặt sẹo. Giờ thì tôi biết tên anh ta hẳn hoi. Anh ta tên Thắng. Hoa hẹn tôi, rồi dẫn Thắng đến. Hình như anh ta cũng nhận ra tôi thì phải, nhưng cứ tỉnh bơ như chưa hề gặp nhau bao giờ. Xem xét qua căn nhà với vẻ hài lòng, anh ta ngồi đối diện với hai cô gái trong phòng khách. Ngồi ở hai bên chiếc bàn vuông làm bằng kính cường lực màu ve chai, chúng tôi ngó nhau chằm chằm như hai người lính phía hai bên chiến tuyến. Anh ta đưa đôi mắt có tròng đen rất đậm dưới cặp lông mày rậm hình lưỡi mác nhìn tôi như khai chiến: “Nhà này của cô à? Sao cô có nhà mà còn đi ở chung cư nhỉ?”. Tôi lườm anh ta, rồi nheo mắt nghi hoặc: “Còn anh thì sao? Anh có nhà chung cư cao cấp còn đi thuê căn hộ ngoài làm gì?”. Hoa ngạc nhiên trước màn giao tiếp bằng mắt cam lạng, nhìn hết tôi, lại quay sang nhìn Thắng. Cuộc chiến đấu tạm thời bị đình lại. Tôi lấy lại vị thế chủ nhà, bưng ly nước lên nhấp một ngụm, rồi đồng dục tuyên bố:

- Ngoài các điều khoản của hợp đồng thuê nhà thông thường, anh phải tuyệt đối tuân thủ các điều kiện sau:

– Thứ nhất, không tụ tập bạn bè. Chỉ một mình anh ở đây thôi!

- Ok! – Thắng nói ngay, ngả người ra sau một cách thoải mái.

- Thứ hai, không được tự ý di dời đồ đạc ở trong phòng bếp.

- Ok!

- Thứ ba, cái này quan trọng nhất, không được phép xâm phạm vào căn phòng lầu hai, cái có chiếc chuông gió treo trước cửa ấy. Nó đã được khóa, nhưng anh vẫn phải cam đoan rằng sẽ không tìm cách vào căn phòng đó.

Thắng ngăn người ra một lát, rồi chậm chậm gật đầu:

- Ok! Nhưng tôi cũng có điều kiện. Trước hết cần nói rõ, tôi không ở đây, mà thuê cho người bạn của tôi. Anh ta kỹ tính và cực kỳ ghét ồn ào, cho nên cô yên tâm, sẽ không có bạn bè hay tụ tập gì cả. Tuy nhiên, trong thời gian thuê, cô không được quay về nhà vì bất cứ lý do gì.

Tôi đau khổ gật đầu. Mà khoan đã, anh ta thuê cho người khác à? Không được! Phải gặp tận mặt thì mới yên tâm giao nhà được. Nếu một tội phạm đang bị truy nã mà thuê nhà tôi rồi nường nấu ở đây trong vòng hai tháng, thì đến tai bay vạ gió mất. Hai chiến sĩ phía hai đầu chiến tuyến lại bắt đầu công kích, không bên nào chịu nhường bên nào. Tôi thì nhất quyết gặp người mới giao nhà. Còn Thắng thì phản bác, nói không cần thiết, hợp đồng anh ta ký đảng hoàng còn lo cái gì? Hoa ngồi giữa, nhìn trận chiến một cách bất lực, không hiểu nguyên căn vì đâu khiến cho hai người, vốn là “đối tác làm ăn”, lại chuyển sang “đối thủ cạnh tranh” một cách gay gắt như thế này.

- Đủ rồi! – Con bạn hét lên. – Đình chiến ngay lập tức!

Hiệu quả tức thì. Trong không khí đã giảm đi một ít mùi súng đạn.

- Xin lỗi! – Hoa cười với Thắng. Nụ cười duyên nở trên đôi môi chỉ mới một vài giây trước thôi đã ré lên như còi xé. – Em thấy ta nên giải quyết thế này. Không cần gọi người ở tới, nhưng anh có cái chứng minh nhân dân nào, thì cho Vi An xin một bản copy. Được chứ hả? – Nói câu này, Hoa hất đầu về phía tôi.

Im lặng. Suy nghĩ.

- Được!

- Được! – Thắng nói, rồi đưa tay lục lọi trong ví, cuối cùng lôi ra một mẫu giấy đặt lên bàn.

- Vừa may có một bản copy chứng minh sẵn đây. Công chứng hẳn hoi đấy nhé. Mời cô xem.

Tôi nhặt tờ giấy copy đen sì, lem nhem lên lẩm nhẩm đọc:

- Lại Văn Hải. Tên vắn gọn nhỉ. Bà con với cậu đứng không Lại Thị Thu Hoa? – Tôi ngẫm nghĩ, rồi tự kết luận. – Chắc không thể nào.

Tấm hình bé xíu góc trái tờ chứng minh thư thì nhìn không rõ, nhưng chắc là nó được chụp từ lâu lắm rồi. Lật mặt sau thấy năm cấp phát tờ chứng minh này cách đây tận tám, chín năm, từ cái thời tôi tốt nghiệp phổ thông cơ sở. Tôi chạy lại máy tính chỉnh sửa một số thông tin trên bản hợp đồng cho thuê nhà, rồi in ra hai bản. Thắng đọc nó rất nhanh, rút bút ra ký cái roẹt. Tác phong vũ bão giống như anh ta rất quen với các màn giao dịch, ký kết, thương thảo. Vừa cuộn một tờ hợp đồng lại, anh ta vừa nói:

- Tiền thuê nhà hai tháng và tiền cọc một tháng sẽ được chuyển tới tài khoản ngân hàng của cô ngay trong sáng nay. Cô có hai ngày để lấy các vật dụng cần thiết đi. Sau hai ngày, người tới, cô không được quay lại đây nữa.

Giờ thì tôi tin lời nói cũng có thể gây ra đau đớn. Nó làm tôi tức như thể gã ngạo mạn đó cầm cái bánh mì của tôi ném vào chậu nước vậy.

- Hu hu hu! – Tôi nằm vật ra ghế, rên lên vài tiếng đau khổ. Trái với vẻ thê thảm của tôi, Hoa hân hoan cầm tờ hợp đồng, gấp lại cẩn thận, tiện đi qua, đá vào mông tôi một cái.

- Sao thế? Tự nhiên kiếm được cả đồng tiền thế này, không dễ đâu. Đứng lên, xem thu dọn cái gì thì lấy nhanh lên!

Cái vẻ hớn hở của Hoa khiến tôi cáu tiết.

- Tại cậu cả đấy! Giờ thì đến nhà cũng không được về. Quá đáng thật!

- Thôi được rồi! Tại tôi! Là tại tôi! – Hoa cười giả lả. Sau đó, cô chở tôi về chung cư. Tôi ngồi sau ôm một mớ linh kinh chỉ toàn là khuôn bánh, luôn miệng oán thán: “Tại cậu cả đấy!”. Hoa thả tôi xuống tòa nhà, xong vội vàng quay xe chạy biến, cả tuần sau đó không dám lộ dạng.

Tôi xách túi đồ dợm bước lên vỉa hè, không để ý cái túi bị rách. Thế là bao nhiêu khuôn bánh to nhỏ đủ loại rơi loảng xoảng xuống lối đi. Có mấy cái còn văng ra xa tít. Lúi húi thu dọn một hồi, tôi cũng gom chung đám khuôn lại với nhau. Nhìn chồng khuôn ngất ngư, tôi tắc lưỡi, xắn tay áo, cẩn thận nhấc chúng lên. Nhưng chỉ mới đi được ba bước, lũ khuôn đồng loạt đánh lại thi nhau nhảy samba xuống đất. Tôi vung hai tay lên trời, nghiêng răng phát ra mấy tiếng “Grừ” trong cổ họng, chợt nghe thấy tiếng cười rất nhẹ ở sau lưng. Quay lưng lại, trừ cái dáng cao lớn và khuôn mặt trang nghiêm của vị giám đốc điều hành khách sạn Green World thì không thấy nụ cười nào cả. Anh nói:

- Để tôi giúp cô!

Rồi nhanh nhẹn cúi xuống gom từng món lên.

- Đi nào, tôi sẽ giúp cô đưa những thứ này lên nhà!

- Không... không... cần... – Tôi lắp bắp. Rõ ràng mình tôi không thể ôm nổi từng này đồ, nhưng để cho anh ta lên nhà riêng của mình thì...

- Tôi sẽ tự mang. – Tôi nói dứt khoát.

- Đây! – Elton nhấc một chồng khuôn đặt lên tay tôi. – Cô sẽ tự mang phần này.

Nói xong, anh ta phăm phăm bước đi, mở sẵn cửa thang máy, đợi tôi lật đật chạy vào mới thản nhiên bấm số năm. Khoan đã, có điều gì kỳ cục ở đây thế này? Anh ta biết rất rõ làm thế nào để đi lên căn hộ của tôi! Tôi nhìn anh ta nghi ngờ.

Tới trước cửa căn hộ, tôi đặt đám khuôn bánh xuống, chìa tay ra đỡ lấy phần Elton đang bê.

- Thật ngại quá! Cảm ơn anh. Anh để ở đây là được rồi.

- Mở cửa ra đi! – Elton xoay người né bàn tay của tôi. – Thực ra tôi tới gặp cô vì một chuyện rất quan trọng. Ta vào nhà hãy nói.

- Anh nói luôn ở đây đi. À, mà tôi cứ thắc mắc nãy giờ tại sao anh lại biết căn hộ của tôi ở trên lầu năm?

- Bảo vệ chỉ cho tôi!

- Cái gì?

- Tôi đã tới đây hai lần rồi! Lần này nữa là lần thứ ba.

Tôi cảm giác thấy hàm của mình rớt ra ngoài. Elton tới đây, tìm tôi... những ba lần. Dẫu đã sớm quyết định không tới làm việc cho Moon Harvest, nhưng nghe Elton nói như thế, thốt nhiên tôi thấy cảm động. Tôi có những nguyên tắc của tôi. Tuy nhiên nếu bác bỏ thành ý của Elton, thì tôi sẽ tự biến mình thành một kẻ cứng nhắc và bảo thủ.

Tôi thở dài, lục chìa khóa mở cửa. Vào trong bếp cất xong xuôi đám khuôn bấu vặt, tôi ra ngoài phòng khách, đã thấy Elton ngồi thoải mái trên chiếc sofa màu xanh. Chỉ có một chiếc sofa do diện tích phòng khách khá khiêm tốn, nên tôi đành ngồi xuống một đầu ghế.

- Căn hộ của cô xinh xắn quá. – Elton bình phẩm. Tôi giục:

- Anh nói đến gặp tôi có chuyện quan trọng cơ mà.

- À đúng, nó rất quan trọng. Về bữa tiệc khai trương. Do không có thợ bánh nên tôi phải tìm một cửa hàng để nhờ họ lo phần tráng miệng. Nhưng quả thực, tôi chưa tìm được đối tác nào đạt yêu cầu cả.

- Có bao nhiêu khách mời? Thực đơn chính là gì?

Mắt Elton sáng lên khi nhìn sang tôi. Tôi đã từng thấy đôi mắt của anh chàng này rất quyến rũ. Nhưng cái vẻ ngạc nhiên rạng rỡ đang ngập trong đôi mắt biển Địa Trung Hải kia mới thực sự là tuyệt đẹp.

- Hơn một trăm khách. Các món lần lượt là: Khai vị bốn món, xúp gà nhân sò điệp, bò cuộn phô mai, sườn cừu nướng với nấm, thịt thỏ sốt táo, chim bồ câu quay, mì nấu sốt tôm.

- Thực đơn này nghiêng về các món thịt đỏ nhỉ!

Elton gật gù đầu. Ánh nhìn chăm chú của anh chiếu sang tôi khiến cho tôi thấy nhồn nhột. Khi không chịu được nữa, tôi liếc sang anh ta hỏi:

- Sao anh nhìn tôi ghê vậy?

- Tôi đang tự hỏi. Cô sẽ về giúp tôi, đúng chứ? – Đôi mắt xanh biếc lại một lần nữa ánh lên.

- À, hừm! Tôi có ý kiến như thế này. Ta cứ coi việc anh vừa nói là một thử thách. Nếu như tôi vượt qua thử thách này, tức là làm được một món tráng miệng phù hợp với buổi tiệc khai trương của anh, tôi sẽ tới tìm anh tại Moon Harvest vào ngày mai và chúng ta sẽ bàn bạc sâu hơn. Còn nếu không...

Ngừng lại một chút, tôi tiếp tục:

- Nếu anh không thấy tôi đến, tức là tôi chấp nhận thua cuộc. Anh cũng sẽ chẳng có gì luyến tiếc một thợ bánh như thế cả, đúng không?

Khuôn mặt vị giám đốc thoát lạnh lùng trầm mặc, hệt như cái ngày đầu tiên gặp Vi An ở khách sạn. Cô gái này, nói thế nào nhỉ? Quả thật không đơn giản! Cô ta có thể vượt qua được thử thách này. Hoặc có thể không. Nhưng quan trọng hơn là dù làm được thì cô có thể đến Moon Harvest vào ngày mai. Hoặc cũng có thể chẳng bao giờ quay lại đây nữa.

6. Chương 6: Chai Marlot Khui Dở

Đó là một buổi sáng cuối tháng Năm trời không đẹp lắm. Nguyễn Khánh Vi An, cô thợ bánh hệt của khách sạn Green World ngồi trên ban công tầng năm nhà mình, bên chiếc bàn gỗ phủ khăn ăn kẻ ca rô xanh. Bên cạnh cô là một chai vang đỏ Merlot và một chiếc ly để cao.

Tôi cầm chai nghiêng tay rót thứ chất lỏng trong vắt màu hồng đậm đà vào ly thủy tinh. Thứ rượu sáng sủa tỏa ra mùi men thuần khiết của giống nho tốt. Lắc lắc chiếc ly, tôi đưa lên mũi hít cho đầy phổi thứ hương nồng nàn ngậy ngát ấy. Sau đó, thông thả đưa lên môi nhấp một ngụm.

- Khè! – Tôi thở ra. Lưỡi tê đi khi cái chất cồn chết tiệt kia chạm phải. Mồm thử rượu sành điệu kết thúc một cách thô thiển chóng vánh. Thì đấy, tôi không biết uống. Nhưng sáng nay, tôi phải thử rượu. Chúng quy cũng là tại thử thách đầu tiên của ngài Elton Trần.

Ngay khi nghe xong thực đơn của bữa tiệc từ Elton Trần, tôi đã hình dung trong đầu mình nên làm loại bánh gì. Hãy tưởng tượng mà xem, một bàn ăn tũn tũn các loại đặc sản, thêm một món bơ sữa béo ngọt nữa, ai có đủ dũng khí mà ăn đây? Phải là một món gì đó thật thấm thía, thật quyến rũ, không thể cưỡng lại, khiến người ta cầm nĩa lên mà xấn một miếng. Tôi nghĩ đến một chai rượu vang đỏ. Và thế là sáng nay, tôi thử rượu.

Nắm chặt cổ chai rượu khai dở, tôi lao nhanh vào bếp với một nguồn cảm hứng dào dạt. Ôi, công việc của tôi, niềm yêu thích của tôi, cuộc sống của tôi! Không niềm khoái lạc nào khác có thể sánh bằng. Làm bánh nào! Hãy làm một chiếc bánh chocolate rượu vang đỏ thật hợp với các món thịt đỏ của bữa tiệc. Chỉ cần thêm ít chocolate đắng nguyên chất và 150ml rượu ột ổ bánh, món bánh của bạn sẽ không bao giờ là một món đồ ngọt chóng ngán! Tôi hát lên khe khẽ trong khi làm bánh. Nhưng đến khi ném thử một miếng nhỏ từ ổ bánh mới làm xong, tôi thần người ra một lúc. Bánh rất ngon. Mặc dầu vậy, vẫn chưa đủ. Rõ ràng, tôi đã lỡ mất một thứ nguyên liệu gì đấy. Có lẽ là không quan trọng lắm. Nhưng thiếu thì vẫn là thiếu. Tôi loay hoay trong bếp một hồi, hết đứng lại ngồi. Cuối cùng vẫn là nghĩ không thông, bèn xách đĩa bánh và chai rượu còn dư đến ba phần tư ra cái bàn quen thuộc ở ban công. Thời tiết hôm nay thật lạ lùng. Gần trưa rồi mà mặt trời vẫn lặn mất tăm. Phía xa xa, một đám mây đen đang lờ lững bò tới, kéo bầu trời

thấp lại báo hiệu một cơn mưa dông. Tôi ghét cay ghét đắng kiểu thời tiết này. Nó đánh vào mọi giác quan và làm tê liệt cảm giác. Giống như đám mây đen kia, nó kéo tâm trạng của tôi xuống một cách tồi tệ.

Cũng trong thành phố vào ngày hè âm u này, nhân viên khách sạn Green World không thấy bóng dáng vị giám đốc điều hành của họ đâu. Giám đốc nhân sự Hoài Trang đang nói chuyện qua điện thoại với một giọng sốt ruột:

- Sao hôm nay anh lại bám trụ cả ngày ở Moon Harvest vậy? Sắp hết giờ làm rồi, anh có về văn phòng không đây? Bên tổng công ty du lịch Xuyên Đất đang chờ điện thoại của anh về vụ chung chi hoa hồng cho họ.
- Tôi sẽ gọi trực tiếp cho ông Phạm.
- Sao giọng anh có vẻ mệt mỏi vậy?
- Thế à? Chắc là do chờ đợi.

...

Vài tiếng sau, cô trợ lý riêng của Elton kín đáo liếc nhìn đồng hồ, lần này là lần thứ bao nhiêu cô cũng không nhớ nổi nữa.

- Thưa giám đốc, tám giờ tối rồi, anh có muốn ăn gì không để em gọi.
- Cảm ơn! Không cần! – Giọng Elton nói với người thư ký có pha chút lạnh lẽo uể oải. – Cô chưa về à?

Cô gái chỉ đợi câu hỏi ấy, nghe xong khẽ khàng trả lời:

- Vậy em về trước ạ. – Rồi lén lấy chiếc túi xách. Hôm nay cô thật xui xẻo, phải rời văn phòng tiện nghi đi theo sếp tới làm việc trong cái nhà hàng xây dở. Sếp cô hình như có hẹn riêng một nhân vật quan trọng nào ở đây hay sao mà cứ chốc lát lại bắt cô ra ngoài xem có ai đến chưa. Người thì không thấy đến, chỉ thấy cô đi tới đi lui chóng hết cả mặt. Đang vui mừng tiến ra phía thang máy chuẩn bị được tự do, cô cứng người khi bị gọi giật lại:
- Khoan đã!
- Anh gọi em?
- Chờ tôi đi cùng!

Vậy là sếp cô cũng bỏ cuộc, không ngồi lại đây chờ người nữa rồi. Do tò mò, cô buột miệng hỏi:

- Anh không chờ... người nào đó hay sao ạ?

Vị giám đốc đẹp trai của cô nhún vai.

- Cà phê cô mua ở quầy nào vậy? Chỉ cho tôi!

* * *

Vụ chờ người của Elton Trần sau này tôi mới được nghe thiên hạ đồn kể lại, không biết thực hư thế nào. Nếu biết giám đốc phải chờ, tôi đã cố gắng tới sớm hơn. Nhưng cho dù nếu biết trước, thì liệu tôi đến sớm được thêm bao nhiêu thời gian đây? Nguyên nhân là hôm đó, tôi phải cứu mạng một người.

Sau khi những đám mây đen vần vũ tung hoành ngang dọc trên bầu trời, một điều thần kỳ xảy ra: mặt trời xuất hiện. Nó xuất hiện ngay giữa những đám mây, tách chúng ra và chiếu xuống mặt đất những tia sáng nhàn nhạt ấm áp. Lúc đó tôi vẫn đang ngồi bên cạnh chai Merlot khai dở và một chiếc bánh chocolate rượu vang đỏ thiếu – một – thứ – gì – đó. Nó thiếu một chút bột quế! Hà! Tôi đặt chiếc đĩa xuống và bắt đầu lục tìm trong đám gia vị. Không có tí bột quế nào! Tôi nhớ mình còn một gói 200gr hiệu Sweet Cinnamon, nhưng thôi rồi, nó được cất ở trong nhà tôi, ý tôi là ngôi nhà ở quận 12. Và trong thời gian này, tôi không được phép về nhà của mình! Tôi vội chạy ra phố tìm cửa hàng bán gia vị. Thậm chí còn bắt taxi tới tận phố Thuốc Bắc, nhưng tất cả thứ bột quế tôi được cho thử đều thô mủn như gỗ. Loanh quanh một hồi, rốt cuộc tâm trí của tôi lại quay trở về với gói Sweet Cinnamon đang nằm trong ngăn kéo tủ bếp. Trong đầu tôi bây giờ là cuộc đấu tranh dữ dội giữa gói bột quế và điều khoản hợp đồng. Cuối cùng gói bột quế vẫn

chiến thắng(!). Thế là hơn nửa tiếng sau, người ta thấy một kẻ khả nghi bịt mặt, đeo kính đen gọng đồi mồi bản to thập thò trước cổng một ngôi nhà.

Trong nhà chắc chắn là không có người vì tôi thấy cổng ngoài khóa. Kiễng chân nhìn qua khe, cũng thấy cửa chính đóng im ỉm. Đành phải mạo hiểm vậy.

Cánh cổng ngoan ngoãn mở ra sau một cú mở khóa nhẹ. Tôi lập cập lên vào. Cửa chính không khóa. Tôi chợt dạ nghĩ như vậy là người thuê nhà đã ra ngoài. Nhưng chắc anh ta sẽ không đi lâu, vì anh ta chỉ khóa mỗi cổng ngoài. Thế thì tôi phải hành động thật nhanh lên mới được, nếu như không muốn bị “bắt sống” trong chính ngôi nhà của mình. Tôi nhón chân chạy băng qua phòng khách tối mờ do không bật điện và rèm thì kéo kín mít. Vào được tới phòng bếp, tôi tới ngay trước cánh tủ, hấp tấp mở ngăn kéo, khựng tay lại khi tôi lùa vào một ngăn kéo trống trơn. Tất nhiên là nó không hoàn toàn trống trơn, nhưng gói bột quế không có trong này. Tôi sốt ruột lôi cái ngăn kéo hẳn ra ngoài.

Một tiếng “cạch” khô khốc vang lên, nghe rõ mồn một trong căn nhà vắng ngắt. Tôi quỳ bất động trên sàn nhà, hai tay giữ cứng cái ngăn kéo đã được tháo rời ra. Hừm! Tại sao tôi lại phải khổ sở lén lút như một kẻ trộm thế này nhỉ? Trong khi tôi chẳng làm điều gì xấu xa cả, tôi chỉ tìm một gói bột quế. Mà nó đang nằm ở cái chỗ chết giẫm nào? Mày lên tiếng một cái cho tao nhờ nào. Tôi liếc quanh căn bếp tìm chỗ ẩn nấu khả thi của gói gia vị. A, hay là trong tủ lạnh? Tôi lén bò lại chiếc tủ lạnh, mở cánh cửa ra một cách nhẹ nhất có thể. Mắt tôi lóe sáng khi thấy gói Cinnamon quen thuộc nằm ở ngăn trên cùng. Nắm chặt gói gia vị, tôi đóng cửa tủ lạnh lại, đứng thẳng người dậy, rồi thận trọng bước những bước dài ra ngoài. Thành công rồi, giờ thì tẩu thoát thật nhanh nào. Tôi nhắm hướng cửa chính phóng tới. Nhưng bỗng giật mình, khựng lại. Gói Sweet Cinnamon rơi xuống đất khi tôi thấy lưng lững ngời trước cửa ra vào là một gã trai to lớn. Anh ta ngồi bệt trên đất, lưng tựa vào lối “thoát hiểm” duy nhất, mắt nhắm nghiền.

- Tôi... tôi... – Tôi lúng túng định giải thích, thì bất ngờ, anh ta ngoẹo người sang một bên. Một khối đồ sộ đổ “Bịch!” xuống sàn nhà. Anh ta nằm bất động.

- Anh... gì... ơ! – Tôi gọi khẽ. Không có tiếng đáp trả. Tôi lại gần, dùng một ngón tay chọc vào vai anh ta.

- Anh bị làm sao vậy?

Tôi dùng cả hai tay nâng vai anh ta lên lắc mạnh. Nhưng cơ thể của anh ta cứ rũ ra, không phản ứng lại khiến tôi cuống lên. Anh ta bị làm sao thế này? Tôi lật đật chạy đi bật công tắc điện. Khi ánh sáng tràn khắp căn phòng, tôi thấy một khuôn mặt quen thuộc như đã từng gặp ở đâu đó rồi! Một cơn chấn động chạy qua tôi khiến tôi chao đảo. Nó nhắc tôi nhớ tới lần Hoa chở tôi đi siêu thị. Đúng rồi, tôi đã gặp hình ảnh này ở chỗ... cây cột điện, trên tấm poster quảng cáo gần siêu thị. Nhưng nhìn kỹ những đường nét này, thì anh ta chẳng phải là Thái – người đang sống ở trại trẻ mồ côi hay sao? Trong lúc tâm trí hỗn loạn, tôi tháo khăn bịt mặt và kính vứt qua một bên. Sau đó xắn tay áo đỡ người đang nằm dưới sàn dậy, xốc anh ta lên lưng rồi lạch bạch tiến về phía cái ghế sofa. Người anh ta rất dài, rất nặng. Nếu không phải là được luyện tập vác bao bột mì thường xuyên, tôi chắc không tài nào nhúc nhích nổi một bước.

Gã con trai rên khẽ khi tôi thấy anh ta xuống nệm ghế. Nắm một bên vai tê buốt, tôi lôi chiếc điện thoại ra bấm. “Số cấp cứu là số mấy nhỉ? 113, 115 hay 119?”

- Đ... – Tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng người bệnh.

- Cái gì? – Tôi không nghe rõ, ghé sát tai vào miệng anh ta nghe ngóng.

- Đ...ói...i...i...!

- Hả? – Tôi không tin vào tai mình. Anh ta bị đói khiến cho ngất xỉu? Tôi lại ghé xuống, hỏi:

- Anh đói à? Tôi mua gì cho anh ăn nhé!

Đôi môi anh ta mấp máy, đầu hình như còn gật khẽ. Vậy là đúng xỉu vì đói rồi. Tôi quàng quả đứng lên chạy ra ngoài phố, mua vội một bịch cháo dinh dưỡng người ta bán ngay đầu đường. Ngửi thấy mùi cháo thơm lừng, hai mắt người bệnh mở to, sáng quắc như sao sa. Tôi đẩy tô cháo trước mặt, rồi đưa cho anh ta cái thìa. Nhưng bàn tay kia tựa như chẳng còn hơi sức đâu, đánh rơi cả cái thìa xuống đất.

- Thôi, để tôi! – Tôi lấy một cái thìa khác, xúc một thìa đầy cháo bột, thổi phù phù vài cái rồi bón cho anh ta. Ưc! Thìa cháo sạch trơn như chùi. Thìa nữa, lại thêm một thìa nữa... Tôi chưa từng thấy ai ăn nhanh như thế! Loáng một cái, tô cháo đã được vét sạch. Nhìn thấy vẻ mặt vẫn còn chờ đợi của anh ta, tôi giờ cái bát không lên:

- Hết rồi!

Anh ta nhìn cái bát, miệng lại mấp máy.

- Anh muốn ăn nữa à? – Tôi nhìn đồng hồ lắc đầu, – Không được rồi!

Đã gần năm giờ. Tôi còn phải làm lại một cái bánh khác để đưa tới Moon Harvest trước khi trời tối. Việc đó cũng ngốn mất cả khối thời gian. Tôi phải nhanh lên nếu như không muốn tới gặp Elton vào lúc nửa đêm! Còn anh chàng dây dưa này? Anh ta chắc hẳn là sẽ không xui vì đói nữa rồi! Nhưng tôi vẫn đang thắc mắc anh ta là ai? Là Lại Văn Hải – người thuê nhà? Là Thái – cậu thanh niên mặc đồng phục học sinh cũ trong trại trẻ mồ côi? Là một nhân vật nổi tiếng nào đó trên tấm poster? Chỉ một chút thắc mắc nảy sinh trong đầu mà thôi. Nhưng tôi quyết định sẽ không quan tâm. Tôi dợm người đứng dậy. – Tôi phải đi đây!

Một bàn tay khô và ấm vươn ra tóm lấy tay tôi. Tôi hơi ngạc nhiên vì chỉ mới vài phút trước, anh ta cầm không nổi một cái thìa. Còn bây giờ, lực của bàn tay ấy khá mạnh, giữ tôi ngồi lại trên ghế.

- Khoan đi đã! Sao cô lại đột nhập vào nhà này?

Đột nhập? Đột nhập? Nhưng đây là nhà tôi cơ mà?

- Nhưng đây là nhà tôi cơ mà! – Lời nói vọt ra cùng một lúc với suy nghĩ. Ngay khi vừa nói xong, tôi biết là mình đã bị hớ nặng. Gã trai nói giọng nhẹ tênh:

- Tôi đã đọc các điều khoản hợp đồng, cô Vi An ạ.

Đôi mắt đen nhánh nhìn tôi tinh quái. Cặp mắt sâu thẳm nằm trong hai hốc mắt cân đối một cách hoàn hảo, hàng mi dài cong như mi con gái. Tôi rõ ràng rơi vào tình thế bị uy hiếp. Trong điều khoản hợp đồng có ghi rõ: nếu như tôi bị bắt gặp quay lại căn nhà đã cho thuê, tôi sẽ phải bồi thường 50% số tiền thuê và thỏa thuận thuê nhà ngay lập tức chấm dứt. Tôi không muốn bị mất tiền một cách oan ức như vậy một chút nào, trong đầu lách cách các kế hoạch đối phó. Giải thích tầm quan trọng của việc tôi phải quay trở lại nhà? Nếu nói nguyên nhân chỉ vì một gói bột quế, liệu anh ta có tin không nhỉ? Năn nỉ anh ta? Kể lể chiến công đã mua cháo cứu đói cho anh ta? Nhưng vấn đề này, tôi không tin tưởng lắm. Vì khuôn mặt anh ta đang hiện rõ bốn chữ “mưu mô thâm hiểm”!

- Anh Lại Văn Hải! Anh... muốn gì? – Tôi nói cứng, hòng thăm dò đối phương. Tuy nhiên, câu trả lời khiến tôi ngả người ra sau vì bất ngờ.

- Đừng có gọi cả họ tôi ra như thế. Đi mua mười bịch cháo nữa về đây cho tôi. Rồi chuyện này sẽ được xí xóa. Tôi sẽ giữ bí mật, không để cho Thắng biết.

- ...

- Sao thế? Không đồng ý à?

- Đồng... ý!

- Vậy sao còn chưa đi?

- Nhưng anh đang giữ tay tôi! – Tôi giằng tay anh ta ra, lật đật chạy lại ra phố. Mười gói cháo dinh dưỡng chứ gì? Đồ dạ dày voi! Xem anh có nuốt nổi mười gói cháo một lúc hay không! Tôi nhanh chóng đi mua đồ ăn về, đặt xuống trước mặt tên thực thần vẫn đang ngồi thù lù trên chiếc ghế bành.

- Đây, cháo đây. Xong việc rồi, tôi về!

- Ấy, chưa xong! Mang mười cái tô ra đây. Rồi đổ hết cháo ra tô. – Vị thực thần đạo mạo nói, giống như tôi là kẻ hầu người hạ cho “ngài” không bằng. Thấy tôi đứng yên biểu tình, “ngài” lại giở cái giọng nhẹ tênh ra, nhún nhả nói từng chữ một.

- Điều – khoản – hợp – đồng!

Tiểu nhân đến thế là cùng. Lửa giận bốc lên đầu tôi ngùn ngụt. Kìm nén, hãy kìm nén. Tôi tự nhắc nhở bản thân. “Tiểu bất nhân, tắc loạn đại mưu” – Đức Khổng cũng có dạy vậy rồi mà. Nhưng không biết Khổng Tử ngày xưa có vì lấy một gói bột quế mà phải nhin nhục ngồi xé mười bịch cháo đồ ra bát hay không? Chưa hết, gã ăn như thần kia còn bắt tôi ngồi nhìn gã ăn xong xuôi, bắt rửa bát sạch sẽ rồi mới tha đi. Khi tôi ra đến cửa, gã còn nói vọng theo.

- Nhớ khóa cổng lại như cũ đấy!

Tiếng vọng còn ngân lên những âm giống như là “Về thăm nhà nữa nhé!”. Họa có điên mới về lại! Tôi mang một cục giận dữ phóng ào ra khỏi nhà, tiện chân đá bốp vào cánh cổng bằng gỗ, đau điếng. Có ngày, tôi hậm hực nguyên rửa, ta sẽ rửa mối thù này! Còn bây giờ, tôi nhìn đồng hồ. Thôi rồi, quá trễ rồi, tôi đã lỡ hẹn với Elton Trần!

Mặc dù trong lòng không mấy tin tưởng gặp được Elton, tôi vẫn cầm một góc phần tư còn lại của chiếc bánh chocolate rượu vang đỏ làm hồi sáng tới Moon Harvest. Khi tôi tới, Elton đang ngả người trên chiếc ghế đặt trong vườn, tay cầm một quyển sách, hai chân bắt chéo gác thoải mái lên bàn. Nhìn thấy tôi, anh ta chỉ nói đơn giản:

- Vi An tới rồi à?

7. Chương 7: Bữa Tiệc Khai Trương

Tôi nhận được email của thầy Bertrand vào một buổi tối muộn. Thầy viết:

Người Á Đông các con nói là gì nhỉ? Là duyên số. Con đã có duyên với Moon Harvest, điều đó rất tốt. Thầy tin tưởng rằng con sẽ có những ngày vui vẻ ở nhà hàng đó. Tuy nhiên, ta đang thắc mắc là chả lẽ con bê nguyên cái bánh đỡ không có bột quế tới cho Elton trong lần thử thách đầu tiên? Chắc phải có tiểu xảo gì chứ hả?

- Có tiểu xảo! – Tôi cười rúc rích một mình trong căn hộ chung cư ẩm áp. Tối đó trên đường tới gặp Elton, tôi vừa ngồi taxi vừa rắc một ít bột quế lên mặt bánh.

Ngày khai trương chính thức được ấn định là Mười hai tháng Sáu. Số lượng khách mời cuối cùng lên tới một trăm năm mươi người, trong đó phần nhiều là giới doanh nhân, diễn viên, người mẫu, quan chức và cánh báo chí, truyền hình. Những hạng mục thi công còn lại của nhà hàng được hoàn thành nhanh đến không ngờ. Trước hai ngày diễn ra lễ khai trương Moon Harvest, toàn bộ nhân viên có một cuộc họp ngắn với từng trưởng bộ phận. Hoa chúc mừng đã được chở về rợp sân. Những xe cung ứng thực phẩm, vật dụng nườm nượp ra vào lối cổng phụ. Tôi kiểm kê lại số nguyên liệu làm bánh vừa được giao. Hai thợ bánh nữa được điều động từ Green World để làm phụ tá. Chúng tôi nhanh chóng bắt tay vào việc.

Cuối cùng, cái ngày trọng đại được chờ mong cũng đã tới. Người của Moon Harvest trải một tấm thảm lớn màu đỏ tươi suốt từ cổng ngoài, vắt qua sân, lên tới bậc thang của lối đi chính vào nhà hàng. Dọc hai bên thảm đỏ đặt những bóng đèn cảm ứng, tự bật sáng khi có khách bước qua. Tầm sáu giờ tối, khách khứa tới đông như trẩy hội. Moon Harvest lộng lẫy trong ánh đèn, ánh nến, sự nức mùi rượu Champagne khai vị, ngập tràn trong tiếng nhạc réo rắt. Tại hành lang ở lầu một và sảnh lớn trước phòng tiệc được bố trí một nghệ sĩ chơi đàn dương cầm, cùng ca sĩ ngẫu hứng hát từ các bài hát tiếng Việt, cho tới các ca khúc ngoại quốc thịnh hành. Hai người phụ tá đến từ Green World, vốn là hai cô gái tầm tuổi tôi, cứ chốc chốc lại chạy ra khỏi khu vực làm bánh, sau đó chạy vào, xuýt xoa khoe với tôi một vị khách là diễn viên hay ca sĩ nổi tiếng nào đó vừa mới tới. Tôi chăm chú kiểm lại số nĩa bánh trên giá, âm ừ trả lời họ. Hai cô thấy tôi không nhiệt tình, bèn quay ra nói chuyện với nhau:

- Này, hôm nay nghe nói Quang Hải cũng tới đấy!

- Tất nhiên rồi. Ôi, mình thích gặp anh ấy ngoài đời, xem có đẹp trai như trong tivi hay không.

- Ảnh đẹp lắm bồ ơi. Con bạn mình kể có lần tình cờ thấy Quang Hải từ trong một khách sạn đi ra. Nhìn ngoài còn đẹp hơn trong hình ấy chứ.
- Sao lại có người đẹp trai đến thế nhỉ? Mà khi nào anh ấy tới? Phải chạy ra lén coi mới được.
- Để mình gọi cho Thùy Dung. Bé ấy làm lễ tân. Khi nào Quang Hải tới thì nó nhảy mình.
- Nó sướng thật đấy, làm lễ tân, được chào hỏi toàn người nổi tiếng. Không như đầu bếp chúng mình, cả ngày cứ ru rú trong xó xỉnh này.

Tôi kiểm tra hết số lượng bánh, ngắt đầu lên giục:

- Giờ mình có thể nặn kem lên trên mặt bánh được rồi đấy. Hai bạn giúp mình nặn một túm kem hình sò lên ôi phần nhé. Sau đó rưới sốt dâu lên thành đĩa.

Hai cô lập tức đi làm công việc được giao, nhưng vẫn không ngớt thì thầm bàn tán. Mặc dù ở tận trong khu vực bếp, những âm thanh bên ngoài vẫn vọng vào, đủ thấy buổi tiệc náo nhiệt đến như thế nào. Nhưng mà náo nhiệt cỡ mấy thì cũng mặc kệ. Tôi đã hoàn thành việc làm bánh, nên chẳng còn thấy hứng thú gì tối nay nữa. Ôi! Ước gì bây giờ được nằm dài trên chiếc ghế sofa ở nhà, thay vì ngồi một cách vô vị nhặt nhèo ở đây. Mặc dù công việc coi như là đã xong, nhưng tôi vẫn phải đợi đến khi buổi tiệc hoàn thành mới được về. Không chỉ tôi, mà mọi người đều như vậy. Tất cả chỉ để đảm bảo không một sơ suất nhỏ nào xảy ra.

Đang ngồi gà gật nửa mơ nửa tỉnh trên một chiếc ghế kê ở góc phòng, bỗng nhiên cửa phòng xịch mở, thư ký Trương đi vào. Khuôn mặt của thư ký Trương là sự pha trộn rất không hài hòa của hai gò má núng nính béo tốt với cặp mắt dài nhỏ, chiếc mũi thanh tú và đôi môi mỏng dính. Chính sự pha trộn kỳ khôi giữa những chi tiết thanh thoát trên một bản mặt tròn vo, khiến cho khi nhìn anh Trương, người ta thấy lẫn lộn vẻ nghiêm trang với nét tiêu lâm. Tôi chợt dạ nghĩ hần đã xảy ra rắc rối gì rồi, tuy nhiên, mặt của tay trợ lý kín bưng:

- Vi An, quản lý có lệnh gọi cô.
- Ồ anh Trương? Chuyện gì vậy anh?
- Tôi biết đấy à? – Giọng anh pha chút bức bối. – Chỉ biết là gọi cô thôi. Đi, theo tôi nhanh lên!

Tôi đứng lên cởi tạp dề đi theo anh ta. Nơi đến chính là phòng của người quản lý – tên Bình, một mẫu người quản lý điển hình, cao ráo, thông minh, có tác phong vô cùng lạnh lợi. Tay thư ký đưa tôi tới cửa phòng, không nói không rằng mở cửa đẩy tôi vào, rồi nhanh chân rời đi.

- A, chào Vi An. Thật may là có em ở đây!

Bình nhìn thấy tôi đã tuôn trào một tràng cảm xúc. Thì đúng là tính cách của anh vốn rất náo nhiệt mà. Câu chào hỏi của anh ta làm tôi lúng túng.

- Dạ, em vẫn... ở đây.
- Em ở đây! Tốt! Tốt! Anh có chuyện muốn nhờ. Em biết tiếng Pháp, đúng không nhỉ?

Tôi gật đầu.

- Tốt rồi! Khách khứa toàn là người Pháp, mà tiếng Pháp giao tiếp của anh không được tốt lắm. Vừa may có em, nhờ em đi cùng anh ra ngoài kia, hỗ trợ anh tiếp khách.
- Được, nhưng mà...

Thấy vẻ ngập ngừng của tôi, Bình nhú mày nhìn lướt tôi một lượt, sau đó nở một nụ cười tươi rói:

- Biết rồi, em ngại quần áo chứ gì? Chờ anh một chút. – Anh ta lao vút ra khỏi phòng, tôi ngăn lại không kịp, sau đó lại ào vào như cơn gió, trên tay cầm một chiếc túi giấy, đưa vào tay tôi. – Anh vừa mượn đồ của mấy ca sĩ mình thuê, có cả đồ trang điểm đấy, nhưng mà em nhanh nhanh lên cho anh một tí nhé.
- Ồ không phải cái này. Ý em là còn việc của em ở dưới bếp.
- Yên tâm, anh đã cắt cử... thư ký Trương đi lo liệu rồi. – Quản lý Bình nói chắc như đinh đóng cột, rồi sốt sắng nhìn đồng hồ. – Em có mười phút chuẩn bị, anh ra trước, em xong thì ra thẳng phòng tiệc lớn nhé.

Tôi mở bao giấy, lôi ra một chiếc váy đầm dài màu đen hai dây bằng thun mỏng manh và hở hang không để đâu cho hết. Phía trước ngực khoét sâu một cách thái quá, lưng lộ ra đến hai phần ba. Chiếc váy vừa với tôi, có lẽ chất thun, nên cũng không kén size cỡ. Đồ trang điểm gồm một đồng xà bông nằm trong túi, nhưng tôi chỉ kiểm một cây son, quét nhẹ vài đường lên môi. Vừa hết mười phút, tôi mở cửa đi ra ngoài. Từ trong phòng đi ra hành lang rộng lớn, nhìn lại bộ váy trên người, tôi cảm thấy ngưỡng ngưỡng không quen. Đúng là đồ của ca sĩ có khác, lộ liễu hơn mức bình thường. Bộ đồng phục thợ bánh thì tất nhiên là không xài được rồi. Còn bộ đồ tôi mặc tới nhà hàng sáng nay lại là một chiếc quần jeans rách te tua và một chiếc áo phông in hình chuột Mickey rộng thùng thình – hẳn cũng không thể trưng dụng trong một bữa tiệc trang trọng. Đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan thì quản lý Bình đi tới. Anh ta chưa lại gần đã nói ra rả:

- Sao em còn chưa ra vậy? Anh phải chào hỏi một ông khách quý ngay bây giờ. Em...

Sau đó khựng lại, nhìn tôi trân trối. Nhưng chỉ trong ba giây, với tác phong linh hoạt thường thấy, anh ta kéo tôi đi:

- Ô, chiếc váy này rất hợp với em. Đi nào!

Tôi thuận chân bước theo Bình tiến vào phòng tiệc rục rờ. Những vị khách trong phòng không ngồi cố định ở bàn tiệc, mà đều tranh thủ cầm ly đi chào hỏi, giao tiếp hoặc làm quen với nhau. Bình dẫn tôi xuyên qua mấy đám người, tới cụm bàn trung tâm, nơi các quý ông đang nâng cốc vì một lý do tốt đẹp nào đó. Mặt ai nấy cũng hồng hào vì rượu bia và cười nói nhiều. Bình nhắc hai chiếc ly, đặt vào tay tôi một chiếc, rồi chúng tôi cùng tham gia vào bàn tiệc. Quản lý không phải là người không biết tiếng Pháp. Nhưng hàng thế kỷ rồi anh ta chưa đem ra sử dụng thì phải, thế nên tôi thường xuyên phải giải thích hoặc đỡ lời cho anh. Đi hết đám khách này, lại đến một đám khách khác. Một số nói tiếng Pháp, một số nói tiếng Anh, một số nói tiếng Việt. Mới đi gặp chừng một phần tư số khách khứa trong phòng, tôi đã thấy choáng váng mặt mày. Một phần do mùi nước hoa, mùi son phấn sặc sụa, một phần vì tôi phải cười nhiều đến độ khớp hàm cứng ngắc. Anh Bình trái lại, là một người rất quảng giao, không hề có một biểu hiện mệt mỏi uể oải nào khiến cho tôi phải một lần nữa thăm thán phục trong lòng. Bình rất tinh ý nhận ra vẻ thiếu tập trung của người trợ lý hồ, ghé xuống tai thì thầm:

- Phiên em cùng tôi tiếp nốt vị này. Ông ta nắm lượng lớn khách du lịch vào Đông Nam Á.

Bàn tay của anh Bình đỡ trên vai tôi, xoa nhẹ an ủi. Tôi cố nặn ra một nụ cười tươi nhất có thể. Bỗng cùng lúc lại cảm giác nhồn nhột sau gáy như có những tia nhìn sắc bén đang bắn về phía mình một thứ năng lượng vô hình. Tôi ngoái đầu liếc về phía sau, nhưng tuyệt nhiên không thấy điều gì bất thường.

Cuối cùng thì màn tiếp khách vô bổ nhạt nhẽo cũng chấm dứt. Tôi chạy xuống dưới lầu, ngồi phịch xuống một cái ghế ở hành lang trông ra vườn. Trong vườn ánh đèn dịu nhẹ. Rất nhiều quan khách không thích không khí tù túng của phòng tiệc, đã tụ tập thành nhóm nhỏ xung quanh các bàn đặt cạnh những bụi cây. Tôi ngoái vào trong bar, thấy có đặt một bàn đựng đồ ăn thức uống chủ yếu là đồ nhắm và Champagne. Từ lúc chiều tới giờ tôi chưa ăn chút gì nên thấy đói khủng khiếp, bèn lấy một đĩa đầy khoai tây chiên kèm với phô mai và thịt nguội rồi trở lại chỗ ngồi ăn ngấu nghiến. Đang cật lực bóc khoai, tôi nghe một tiếng reo từ xa xa.

- A, chị Vi An!

Tiếng reo vút lên, vượt ọi âm thanh ồn ào của đám đông xung quanh nghe có phần quen thuộc. Hóa ra là Mạnh đang từ cuối hành lang chạy nhanh về phía tôi. Cậu ta sà xuống chiếc ghế đối diện, bám vào cạnh bàn, cười với tôi, vừa thở vừa nói:

- Vi An, em đợi chị mãi!

Đợi tôi? Đợi cái gì? Tôi có hứa hẹn điều gì với Mạnh chẳng? Chắc là cậu ta nhầm lẫn gì rồi. Tôi nở một nụ cười thân thiện:

- Lâu ngày quá nhỉ? Em có khỏe không!

- Không khỏe! – Mạnh nói vẻ giận dỗi. – Em nhớ chị muốn chết mà lại bị mất điện thoại, không cách gì liên lạc với chị được. – Cậu ta vừa nói vừa vươn một ngón tay ra gí nhẹ lên trán tôi.

- Mà này còn nhớ tên em không vậy?

Tôi phì cười vì cái kiểu trẻ con đó, tóm lấy ngón tay cậu ta:

- Mạnh!

- Đúng rồi! – Mạnh gỡ ngón tay bị nắm ra, dùng cả hai tay ôm chặt lấy bàn tay tôi, lắc lắc. – Giỏi quá!

Rồi Mạnh buông ra rất nhanh, nhả mặt phản đối.

- Eo ơi, tay gì toàn dầu mỡ thế này.

Cậu chàng vẫn hay pha trò như đợt trước. Mặc dù mới gặp đôi lần, nhưng chúng tôi thấy rất thoải mái khi trò chuyện với nhau. Mạnh nói cậu ta vẫn thất nghiệp, không có đủ tiền để mua một chiếc điện thoại mới. Tôi hỏi vì sao được mời tham dự buổi tiệc này, Mạnh nói là có quen với quản lý nhà hàng nên được gọi tới ăn tiệc miễn phí. Tôi kể cho cậu ta nghe chuyện tôi đồng ý vào làm thợ bánh ở Moon Harvest. Mạnh ngả người ra sau, nhắm mắt nhìn tôi:

- Chị Vi An. Gặp chị lần đầu tiên, em đã có một thắc mắc. Hôm nay nhìn thấy chị trong bộ váy áo này, em lại càng thắc mắc? Tại sao chị lại là một thợ bánh nhỉ? Chị không có dáng của một thợ bánh: chị quá mảnh khảnh, tay lại nhỏ quá...

Cậu nói không chút ác ý của Mạnh không hiểu sao lại làm tôi tối sầm mặt mũi lại! Tại sao tôi lại làm một thợ bánh ư? Tại sao? Tại vì... Tại vì nếu như không làm bánh, tôi không thể, không thể nào làm được bất cứ thứ gì khác! Ngực tôi bỗng thắt lại như bị ai nắm chặt. Mạnh hoảng hốt nhìn khuôn mặt đang trắng bệch dần đi của tôi. Cậu ta xô ghế đứng dậy, lay lay vai tôi.

- Vi An, chị sao vậy?

Tôi đẩy tay cậu ra, hít một hơi thật sâu trấn tĩnh lại, rồi nghiêm giọng nói:

- Chị không sao. Nhưng làm ơn đừng bao giờ hỏi về điều đó nữa.

- Dạ được! Em sẽ không nhắc lại điều này nữa. Nhưng... Vi An... chị... – Mạnh đặt lại hai bàn tay lên vai tôi, giữ cho người tôi đối diện với cậu. Đôi mắt Mạnh từ trên cao nhìn xuống với một vẻ thơ ngây: – Thợ bánh là một nghề cao quý trong những nghề cao quý. Chị không nên bối rối nếu người ta nhắc đến nghề nghiệp của mình. Chị là một thợ bánh giỏi, đó là điều đáng để tự hào.

Ồi chao Mạnh! Cậu ta suy diễn ra cái gì thế này? Nhưng dẫu cậu ta có hiểu lầm thái độ của tôi, thì không thể phủ nhận rằng lời nói thật thà đó của cậu khiến tôi thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi khẽ mỉm cười.

- Thôi quên hết đi Vi An. – Mạnh kéo tôi đứng lên. – Chúng ta đi nhảy nào.

Chỗ quầy bar, tay DJ đang chỉnh dàn âm thanh. Trên sàn nhảy nhỏ bị vây kín bởi một đám người, lắc lắc các đôi nhảy đã tay trong tay, cùng hướng về phía người DJ chờ đợi. Rồi âm nhạc nổi lên, một điệu nhạc Latin sôi động, nồng cháy.

- Chị... không... biết nhảy!

Mạnh tóm chặt cánh tay tôi như sợ tôi chạy mất.

- Em cũng không biết! Cứ nhảy đại đi là được.

Kết quả của việc nhảy đại là tôi giẫm lên giày cậu ta ba lần. Lẽ ra là năm, nhưng tôi tránh được hai. Mạnh trái lại, còn đủ can đảm mời tôi tiếp một điệu thứ hai. Đang dùng dằng giữa sàn nhảy, bỗng nhiên thấy không khí xung quanh sôi động hẳn lên. Phía cầu thang có tiếng chân bước nhộn nhịp. Ánh sáng của căn phòng trong một phút, dường như đang phụ họa cho hàng chục cặp mắt chăm chăm, rọi thẳng về phía ấy. Một chàng trai xuất hiện phía chân cầu thang. Anh ta đi giữa những người khác, nhưng chói lọi chẳng khác gì ngôi sao Bắc Cực ở giữa một chòm sao bụi. Anh ta là... Lại Văn Hải. Nhưng không đúng, không phải là cái bộ dạng thực thần hấu ăn ở nhà. Hiện tại, anh ta đích thị là một ngôi sao Bắc Cực chói lọi với sức hút và phong thái hơn người trong bộ y phục màu đen cách điệu, tóc cổ tình đánh rối kiểu cách, đôi mắt tinh xảo hờ hững lướt qua đám đông.

- Quang Hải, Quang Hải...

Những người nhảy không còn tập trung vào âm nhạc nữa. Đám đông xung quanh ồn ào hết cả lên, với những tiếng “Ồ”, “Á” râm ran. Rất nhiều người lén lút rút ra điện thoại. Một ánh flash lóe sáng. Từ trong chòm sao bụi, một ngôi sao đầu đỉnh nhảy dựng tới phía trước, nóng nảy gất lên:

- Dừng ngay lại! Đã nói là không có chụp hình, phỏng vấn phỏng việc gì hết cơ mà!

- Anh Thắng bớt giận, không có không có. Chỉ là chụp hâm mộ, không phải phóng viên. Chúng tôi đã lưu ý kỹ vấn đề này.

Người vừa nói vừa đang làm động tác xua tay đó là người thuộc bộ phận PR của nhà hàng. Còn ngôi sao gất gổng kia, tôi nhận ra là Thắng. Vết sẹo ở phía đuôi mắt của anh ta cũng đang đỏ lựng lên. Chà, tính nóng quá! Chẳng trách những lần trước tôi gặp, anh ta đều tỏ thái độ khó chịu như vậy. Thắng định nói gì đó nữa, nhưng sao Bắc Cực chạm nhẹ vào vai anh ta. Sau đó họ nhanh chóng đi ra cửa chính. Một chiếc xe đậu ở đó từ bao giờ với cửa xe mở sẵn. Lúc đi lướt ngang qua khu vực sàn nhảy, Lại Văn Hải ngẩng đầu lên trong một thoáng. Anh ta nhìn thấy tôi vẫn bám trên vai Mạnh, khéo môi nhếch lên thành một nụ cười nửa như thú vị, nửa như chế giễu. Rồi cũng nhanh như những ngôi sao, hai người họ vụt đi mất.

Sàn nhảy sôi động trở lại. Khách tập trung về khu vực quầy bar ngày càng đông. Tôi và Mạnh né ra một góc.

- Chị quen anh ta à?

- Anh ta là ai?

Vừa dừng ở chỗ khóm mai chiếu thủy, chúng tôi đã quay ra thắc mắc lẫn nhau, hầu như cùng một lúc. Mạnh cười khúc khích:

- Vậy là chị không quen anh ta. Ok, không quen đã đành, nhưng sao lại không biết nhỉ?

- Sao chị phải biết?

- Quang Hải là người nổi tiếng mà. Khắp Việt Nam cô nào chẳng mê mết lên vì anh ta. Hồi lên danh hiệu người mẫu quốc tế xuất sắc đã nổi như cồn rồi, giờ còn đóng phim nữa.

- Quang Hải? Chứ không phải là Lại Văn Hải à?

- Chị nói gì cơ?

- À không. Chị đang nghĩ chắc lúc chị đi Paris thì anh ta chưa nổi tiếng. Chị...

Tôi chưa nói xong hết câu thì bị Mạnh tóm lấy, kéo nấp vào phía sau khóm mai.

- Ối, cậu làm cái gì vậy?

- Suyt! Kẻ thù của em đang đến. Chị yên nào, đừng có ngọ nguậy.

Tôi không hiểu mô tê rằng rửa gì, nhưng cũng khom lưng đứng im lìm. Trong cái vòng chật hẹp giữa trước mặt là khóm mai và sau lưng là Mạnh, mặt tôi như vùi hẳn vào trong đám hoa, mát lạnh. Tôi không nghĩ là hoa chiếu thủy có mùi, nào ngờ ở khoảng cách gần thế này lại ngửi thấy mùi hoa mai thơm thơm nhàn nhạt.

- Thơm quá! – Tiếng Mạnh bên tai tôi thì thầm.

- Kẻ thù của em đã đi chưa vậy? Chị cần phải ra khỏi đây.

- Đi rồi! Em cũng phải đi đây. Chị đọc lại cho em số điện thoại của chị nào!

Tôi đọc. Mạnh lôi trong túi ra một cây bút bi. Không có giấy, cậu ta ghi vào lòng bàn tay.

- Lần này em sẽ không để mất nữa. Em sẽ gọi cho chị. – Mạnh thổi thổi vào vết mực cho nhanh khô. – Bây giờ thì, cậu ta nói giọng luyến tiếc. – Tạm biệt Vi An!

- Chào!

Chúng tôi mỗi người đi một hướng. Tôi lên lầu. Còn Mạnh thì ra phía cửa. Nhưng tôi không phải là một kẻ ngờ nghệch đến nỗi không để ý thấy, Mạnh không hề đơn giản như vẻ ngoài cậu thể hiện. Cậu ta nói

không có tiền mua điện thoại, nhưng đôi giày cậu ta mang là hàng hiệu thuộc vào loại đắt tiền. Cậu ta nói tới đây ăn tiệc miễn phí, nhưng tôi thấy cậu ra cổng và leo lên một chiếc xe ô tô mới màu đen bóng loáng. Tôi chậm chạp bước lên cầu thang. Chiếc váy màu đen thít lấy cơ thể mỗi nhử sau một ngày vất vả. Tôi đi qua những vị khách ồn ào ăn mặc chỉnh chu sang trọng, đi qua những người phục vụ đang tươi cười chuyên chú làm công việc của họ, về lại phòng làm bánh lúc này đã không còn ai. Trên bàn vương vãi bột có một miếng bánh chocolate rượu vang duy nhất còn sót lại. Tôi cầm miếng bánh lên, chậm rãi cắn những miếng lớn.

8. Chương 8: Kể Ăn Vụng Bánh Sinh Nhật.

Tôi chính thức bắt tay vào công việc của một thợ bánh tại Moon Harvest. Những ngày đầu tiên tiếp nhận và làm quen với môi trường mới ở nhà hàng khá bận rộn. Nhưng rồi mọi chuyện cũng nhanh chóng đi vào quỹ đạo. Mỗi đầu tuần, tôi chỉ cần họp với tổ bếp một lần để lên danh sách và số lượng các loại bánh cho từng ngày. Tôi cũng có thêm phụ tá tên Ngân, một cô gái trẻ hiền lành ít nói. Mặc dù tay nghề chưa cao, nhưng cô ấy rất chăm chỉ và chịu khó học hỏi. Thời gian buổi chiều là lúc tôi làm bánh rảnh rỗi nhất. Nhưng tôi thường không về nhà sớm mà thường ở lại bếp của nhà hàng để hướng dẫn phụ bếp thực hành các món mới. Vì thế cho nên, cả tuần này, tôi không màng đến cái điện thoại và việc check email. Đến khi sạc đầy và kiểm tra chiếc điện thoại vốn hết nhả pin, tôi thấy nhiều cuộc gọi nhỡ và một vài tin nhắn. Trong đó khẩn thiết nhất là của dì Lan: “Con nhóc này, con bốc hơi đi đâu mất tiêu rồi? Mặt trăng ăn hết cả con gấu rồi kia à?”. Hic, đúng là lời nói của một nhà biên kịch, mịa mai châm biếm tôi không để đâu cho hết. Mặt trăng ăn gấu gì kia chứ. Dì lại lấy gấu ra mà so sánh với tôi cơ đấy. Tôi gọi lại cho dì.

- Chào người đẹp Hoàng Lan! – Những lúc dì “phun trào” những lời hoa mỹ bóng bẩy thì tốt nhất là cứ nín nọt cho chắc.

- À, con đấy à? Sao giọng con lạ thế?

- Có gì lạ đâu? Vẫn thế đấy ạ.

- Vẫn thế à? Ừ cũng phải, chắc tại lâu quá không nghe... – Dì vừa nói vừa thở dài một cái rất chi là kịch. Đấy, lại nữa...

- Dì, chẳng phải dì vẫn nói sự nghiệp là quan trọng sao? Con mới nhận việc, nên càng phải bỏ tâm bỏ sức ra chứ.

Tôi nghe tiếng dì cười. Giọng cười hòa chung với tiếng piano du dương.

- Dì đang nghe Chopin à?

- Cũng không hẳn. Dì đang thảo luận kịch bản phim với một người bạn. Anh ta gợi ý mở nhạc Chopin để thêm cảm hứng. À, con còn nhớ lần đi cùng dì tới gặp đoàn làm phim không?

- Ở trại trẻ mồ côi phải không dì?

- Đúng rồi! Sắp sinh nhật ông đạo diễn. Sẽ có một buổi party nho nhỏ ngay tại đó vào tối thứ Sáu này. Con có thể làm giúp dì một chiếc bánh sinh nhật và đi chung với dì tới đó được không?

- Không thành vấn đề!

- Tốt lắm! Mà lần trước con chưa gặp được anh chàng diễn viên chính, Vi An nhỉ? Anh ta, đang ngồi ngay gần đây này. Anh ta muốn chào con.

Trong lúc tôi đang ú ớ chưa kịp trả lời dì, thì đầu máy bên kia vang lên một giọng con trai nghe quen quen.

- Vi An?

- Lại Văn Hải?

Im lặng! Khi nghe tiếng qua điện thoại, dù tôi vẫn còn hơi nghi ngờ, nhưng không hiểu sao lại buột miệng thốt ra luôn cái tên Lại Văn Hải.

- Sao lại biết là tôi?

Đúng là anh ta rồi! Tôi trào phúng nói:

- Người đã bắt tôi mua mười bịch cháo dinh dưỡng, lại còn phải đổ ra bát cho anh ăn nữa thì tất nhiên là tôi phải nhớ chứ!

- Ha ha..., cô nhớ dai thật.

Thù này không nhớ thì Vi An ta thề không làm người. Mà tại sao hán ta lại ở cùng chỗ với dì Lan nhỉ? Dì nói cùng hán thảo luận về vấn đề kịch bản?

- Anh quen dì Lan tôi à? Lâu chưa?

- Chúng tôi thỉnh thoảng gặp nhau vì dì của cô là người viết kịch bản phim mà. Tôi cũng đã gặp cô ở phim trường. Hôm đó, cô làm bánh ấy em bé ở đó.

Lời nhắc của Hải khiến tôi nhớ lại một cảm giác khó gọi tên đã dâng lên trong tâm trí vào ngày hôm đó. Phải rồi! Cảm giác lạ lùng ấy đã xảy ra vào lúc nào nhỉ? Hình như là lúc tôi cùng với chú nhóc ít nói tại trại trẻ mồ côi đi gặp anh Thái của cậu bé. Cậu Thái đó rất cao lớn, rất kỳ cục trong khi bộ quần áo đồng phục học sinh hoàn toàn chật chội so với thân hình. Và cậu ta, khuôn mặt lại giống y xì đúc với cái tên diễn viên Quang Hải – Lại Văn Hải giới ơi đất hời đang nói chuyện với tôi đây. Chẳng lẽ Thái là một vai diễn của Lại Văn Hải. Mà quái thật, lúc đó đoàn phim chỉ tới quay thử, đâu có diễn viên nào đóng phim đâu? Vả lại, Tuấn nói Thái là anh của cậu, cũng sống ở trại trẻ mồ côi. Có gì lắm lần ở đây thế nhỉ? Lần đầu tiên, tôi thấy mình tò mò đến thế!

- Này anh, anh không phải là đã từng sống ở trại trẻ mồ côi đấy chứ?

- Ồ không! Tôi may mắn là vẫn có ba có mẹ.

- Tôi xin lỗi. Vậy Thái là ai, anh có biết không?

- Thái à? – Đầu dây bên kia im lặng vài giây. – Biết, tất nhiên là tôi biết chứ. Thế này nhé, thứ Sáu này cô cũng tới trường quay phải không? Hãy tới gặp tôi, tôi sẽ kể cho cô nghe về cậu ta. Vậy nhé!

Sau đó anh ta ngắt cuộc gọi. Tôi ném tọt điện thoại di động của mình vào trong lòng chiếc ghế sofa. Bên ngoài, trời trở về chiều. Mặt trời đã khuất sau những dãy nhà cao tầng của thành phố nhưng ánh nắng cuối ngày vẫn còn vương vãi trên mặt đất. Chỉ một chốc lát nữa thôi, nguồn sáng ấy cũng sẽ biến mất. Nhưng chúng như còn luyến tiếc điều gì trên thế gian, cố sáng mãi, sáng mãi... trước khi bị nuốt chửng vào trong lòng phố.

* * *

Elton Trần bỗng nhiên xuất hiện tại Moon Harvest. Nói là bỗng nhiên cũng có cái lý của nó. Bởi trong ngày lễ khai trương và những ngày tiếp sau đó, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của anh ta đâu. Mọi chuyện đều do quản lý Bình và các trợ lý đảm nhiệm. Elton mới vào văn phòng đã triệu tập các cuộc họp lớn nhỏ. Tuy nhiên, người nào vào họp xong ra nét mặt cũng hân hoan tươi rói. Tôi, với cương vị là phụ trách riêng về làm bánh, cũng được mời tới “tiếp kiến” ngài giám đốc. Mới hơn một tuần không gặp, Elton trông đã có một vẻ gì đó khác lạ. Vẫn là người đàn ông có đôi mắt xanh quyến rũ, vẫn là phong thái lịch lãm chết người và mùi vị uy quyền cao ngạo phảng phất tỏa ra từ người anh ta; nhưng dường như chúng bị một thứ ưu tư vô hình phủ lên. Anh ta khoát tay về phía chiếc ghế đối diện bàn làm việc, ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Sau đó Elton hơi ngả về phía sau, nhìn tôi với ánh mắt dò xét tinh anh.

- Mọi việc ổn cả chứ? Hy vọng Moon Harvest không làm cho cô thất vọng.

Câu nói nghe ra thì mang tính châm chọc, nhưng anh ta nói nó với một vẻ quan tâm hết sức chân thật. Elton Trần vẫn nhớ rõ mình đã vất vả như thế nào để mời được tôi về Moon Harvest. Tôi chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

- Tôi rất vui vì cuối cùng chúng tôi có cô ở đây. Quản lý nhà hàng vừa báo cáo với tôi về hoạt động của Moon Harvest tuần qua. Nhờ có món bánh cô làm ra mà bộ phận kinh doanh có thêm được khách hàng đặt chỗ làm tiệc sinh nhật và đặc biệt là tiệc đính hôn của một nhân vật quan trọng.

-Ồ, thật sao? Chưa có ai nói với tôi về việc làm bánh cho tiệc sinh nhật hay là lễ đính hôn nào cả.

- Họ sẽ báo sớm thôi!

- Còn một việc này, tôi muốn hỏi ý kiến của cô. Cô có thể thu xếp công việc để đi Hà Nội với tôi hai ngày không? Có một hội thảo quốc tế chuyên ngành nhà hàng khách sạn. Lẽ ra chỉ mình tôi đi là đủ. Nhưng nghe nói họ sẽ tổ chức một khu triển lãm bánh ngọt do các thợ bánh hàng đầu của Thủ đô thực hiện trong thời gian hội thảo diễn ra.

Mắt tôi sáng trưng như hai cái đèn ô tô. Elton Trần còn căn dặn đủ thứ nhưng lời của anh ta trôi từ tai trái qua tai phải rồi biến mất hút. Tôi chỉ còn nhớ đúng một chi tiết là sẽ có một triển lãm bánh ngọt hoành tráng tại Hà Nội. Chấm hết.

- Được rồi Vi An, cô có thể về tiếp tục làm việc.

Tôi sực tỉnh, lén nhìn Elton – thấy anh ta cũng đang nhìn mình một cách thích thú, khuôn mặt dường như giãn ra trong một vài giây.

- Lại kỳ! Tại sao mỗi khi nhắc đến bánh là cô lại hạnh phúc đến như vậy?

Thấy tôi đứng dậy không nói gì, Elton Trần cũng đứng lên. Anh ta vươn vai, rồi bước theo, lịch sự giữ cửa cho tôi. Sau khi nghe xong câu chào của cấp dưới, Elton cũng không nán lại phòng làm việc nữa mà rời đi ngay sau đó.

Đến chiều thì quản lý Bình thông báo lại những thông tin mà tôi đã được Elton phổ biến hồi sáng, tất nhiên là có thêm nhiều chi tiết. Anh ta xởi lời nói với tôi:

- Khách hàng sẽ tới gặp em để trao đổi về thiết kế cho chiếc bánh đính hôn. Thú thật, được người này đặt tiệc, anh vừa mừng vừa lo. – Bình nhăn mặt. – Cô ta khó tính như quỷ ấy. Kinh dị thật. Cho nên, Vi An, em nhất định phải lấy được cảm tình của cô nàng.

Sau đó, Bình đưa cho tôi một phong bì. Trong đó bao gồm một cặp vé khứ hồi đi Hà Nội, cùng một tờ chương trình chi tiết các hoạt động diễn ra trong hai ngày đầu tuần tại hội thảo: “Phương Pháp Mới Trong Quản Lý Toàn Diện Nhà Hàng – Khách Sạn”. Mắt tôi lại sáng lên khi nhìn thấy phần nội dung triển lãm bánh ngọt tại khách sạn Hoàn Cầu.

- Vi An này! – Bình gọi. – Em là thợ làm bánh thế chắc là ghét ăn bánh lắm nhỉ.

Tôi ngạc nhiên hỏi Bình:

- Sao anh lại nghĩ vậy?

- Anh thấy thường là vậy. Đầu phố chỗ nhà anh ở có một bà bán bánh rán. Bà ta đứng sau chảo dầu mấy chục năm nay rồi, từ hồi anh còn đi học vẫn hay mua bánh của bà ấy. Anh cứ nghĩ bà ta hẳn là sung sướng lắm vì muốn ăn bao nhiêu cái bánh rán tùy thích. Ấy thế mà lại không phải. Hỏi ra mới biết, cả chục năm nay bà ấy chưa đụng đến một cái nào.

- Đúng, thường là vậy. Nhưng em thì khác. Em ăn bánh cả ngày cũng được đó.

- Thế kia à? Vậy thì cẩn thận với vòng eo của em đấy! Anh khuyên thật, tại bà xã anh chẳng bao giờ dám đụng đến một miếng bánh ngọt.

Bình nháy mắt, rồi vẫy tay chào. Một lát sau đã nghe thấy tiếng anh ta sang sang ở bên ngoài.

* * *

Chiều thứ Sáu, đúng hẹn với dì Lan, tôi tới nhà dì, mang một chiếc bánh kem cho bữa tiệc sinh nhật của ông đạo diễn. Dì nhìn thấy tôi chỉ gật đầu một cái, rồi lại lúi húi vào chồng giấy tờ bừa bãi trên chiếc bàn ở phòng khách. Chắc dì đang bị gí tiến độ rồi. Làm biên kịch thật là khổ! Tôi nằm ườn trên ghế chờ đợi. Ngáp ngắn, ngáp dài, vắn vẹo chán, tay tôi vơ đại một cuốn kịch bản trên bàn, ngoài bìa có đề dòng chữ to

tướng: Kịch bản phim Con đường mùa xuân. Mở ra thì chỉ thấy toàn hội thoại với lại “ngoại”, “nội” “đêm”, “ngày” – đại khái là mấy phân cảnh của phim. Lật lật vài trang, tự nhiên đập vào mắt tôi là chữ “Thái” to đùng. Rõ ràng, Thái là một nhân vật trong bộ phim rồi!

Chừng nửa tiếng sau, dì Lan đứng dậy, vươn vai, vắn mình kêu răng rắc. Tôi ngưỡng mộ nhìn dì. Chưa khi nào tôi bẻ mình kêu to đến như vậy.

- Đó là triệu chứng của bệnh già. – Dì giải thích. – Con đâu cần phải sùng bái ta vì điều đó.

- Có chứ. Con chưa bao giờ bẻ tay mà nó kêu được.

Dì xoa hai bàn tay vào nhau. Sau đó ấn mạnh lòng bàn tay vào các khớp xương. Chúng kêu rổn rảng vui tai.

- Vậy thì cũng cần cả năng khiếu nữa. – Dì kết luận, lật chiếc vỏ hộp, nhìn vào cái bánh kem trắng muốt có phủ hoa văn trang trí bằng chocolate hình một chiếc máy quay phim và khen:

- Đẹp quá!

Chúng tôi tới trại trẻ mồ côi đúng lúc người ta đang quay ngoại cảnh ở trước cổng. Những chiếc đèn máy công suất lớn chạy bằng xăng chiếu sáng trưng khu vực quay phim. Nhân viên phụ trách kỹ thuật chạy đi chạy lại. Một vài diễn viên đang ngồi đợi, chuyên gia trang điểm phe phẩy cây cọ phủ phấn trên mặt họ. Ông đạo diễn đang bàn luận với người quay phim về việc đặt góc máy. Mọi người đều bận rộn nhưng không thấy Lại Văn Hải đâu cả.

Tôi chạy vào căn bếp trước đây đã từng ở đó sửa soạn Cupcake, đặt chiếc bánh kem lên kệ, rồi ra lại chỗ quay phim. Thì tôi cũng tò mò không biết người ta làm phim như thế nào mà. Sau hai lần phải quay lại, ông đạo diễn hài lòng hô “Cắt!”. Mọi người lục tục thu dọn đồ nghề.

Sinh nhật của ông đạo diễn được tổ chức gọn nhẹ tại phòng sinh hoạt. Nói là tiệc nhưng nó được gộp chung với bữa ăn tối của đoàn làm phim. Dì Lan giục tôi đi lấy chiếc bánh kem. Tôi lật đật chạy lại phòng bếp, vốn nằm ở phía sau dãy nhà. Khi mở cách cửa ra, một cảnh tượng không ngờ tới đập vào mắt tôi: Có kẻ đang ăn vụng bánh sinh nhật!

Nghe tiếng cửa mở, người ăn vụng bánh giật mình nhìn lên, mắt tròn thao láo. Tay anh ta vẫn còn cầm một mẫu bánh, vụn kem dính trên mép.

- Á... – Tôi kêu ngắn một tiếng, quá sững sốt. Lại Văn Hải ăn vụng! Tôi hùng hổ xông tới, nhìn chiếc bánh bị anh ta móc một miếng to bằng nắm tay, tức giận vung tay lên. – Anh đang làm cái con khỉ gì thế này, đồ phá hoại!

- Tôi, tôi... không – Anh ta lắp bắp. Tang chứng còn rõ rành rành trên tay nên không thể chối cãi được. Trong một giây, kẻ phá hoại dường như có ý định phi tang vật chứng. Nhưng thay vì ném mẫu bánh đi, anh ta dứt tọt nó vào trong miệng, nuốt nhanh cái ực và còn liếm tay sạch sẽ.

- Tôi sẽ đền tiền! – Anh ta nói cứng cổ.

Tôi loay hoay nhìn cái bánh đẹp để giờ bị khuyết một góc nham nhở vô phương cứu chữa, nước mắt chực trào ra. Tôi thút thít:

- Anh đền mà được à? Đây là cái bánh cho sinh nhật của đạo diễn. Bây giờ tiền của anh có biến ra được một cái bánh khác không hả? Hả? Hả? Hả?

Đau thương biến thành hành động. Mỗi tiếng “hả”, tôi lại co tay nắm thật lực vào ngực của kẻ ăn vụng. Lại Văn Hải vòng hai tay lại tạo thành một cái lá chắn phía trước, bước thụt lùi tránh đòn. Đến khi chạm phải bức tường, anh ta giơ hai tay lên, đầu hàng. Được đà tôi áp sát hơn nữa, cao giọng cảnh cáo:

- Hả?

Cú chọc cuối cùng có vẻ đau. Hải phản xạ co người lại, giơ tay ra túm lấy nắm đấm của tôi. Theo đà đang tiến tới, tôi rơi ngay vào vòm ngực rộng của anh ta, hạ cánh hoàn toàn êm ái.

Tôi lập tức nhảy lui ra sau, còn Hải cũng vội vã thả tay. Mặt tôi đỏ phừng phừng, hẳn là do tức giận. Mặt Lại Văn Hải cũng đỏ như ớt khỉ, hẳn là do xấu hổ vì bị bắt quả tang ăn vụng.

- Xin lỗi! – Giọng anh ta thành khẩn. – Tôi biết là sai nhưng mà tại... tại tôi... đói!

Lại là đói. Lần trước anh ta xỉu vì đói. Lần này, anh ta ăn vụng cũng vì đói.

- Lời xin lỗi không được chấp nhận! Lý do gì kỳ cục vậy? Đẳng nào mà anh chẳng được ăn? Tại sao lại cố ý phá hủy nó trước bữa tiệc. Còn nữa, anh là diễn viên nổi tiếng cơ mà! Thế mà hết lần này đến lần khác, tôi thấy anh chẳng khác gì nạn nhân của nạn đói năm 1945.

- Tôi đói thật mà.

- Anh phải giải thích thỏa đáng chuyện này. Nếu không, đừng hòng thoát.

Nhìn vẻ sắt đá của tôi, Hải gãi gãi đầu vẻ khổ sở:

- Thôi được, thôi được. Nếu như cô muốn biết lý do, thì đây: Tôi là người mẫu, được chưa, tôi không được phép ăn các thứ quá béo, quá ngọt.

Tôi nhú mày, rồi vỡ lẽ ra. Không được phép ăn, vậy nên anh ta mới phải ăn vụng. Thật đến là khổ thân! Bánh ngon như thế mà lại không được ăn. Chả trách anh ta cứ lén lút lút lút. Tôi thở dài đầy cảm thông.

- Làm người mẫu khổ quá nhỉ. Nhưng mà ai cấm đoán anh vậy? Đạo diễn à?

- Gã quản lý của tôi! – Rồi như tìm được người trút bầu tâm sự bất hạnh, Lại Văn Hải hùng hùng hổ hổ nói:

- Đó là một gã giết người. Gã bỏ đói tôi, cấm đoán tôi đủ thứ. Tôi thề một ngày nào đó, tôi sẽ tống gã lên sao Hỏa. Nhưng bây giờ thì... chưa được!

- Thôi được rồi Lại Văn Hải. Coi như xí xóa cho anh lần này.

- Vi An! – Anh ta như sực tỉnh, vội vã túm lấy tay tôi, lắc lắc. – Cô không được kể chuyện này với ai. Nếu như nó đến tai Thắng hay lọt ra ngoài, tôi sẽ tiêu đời.

- A, vậy ra quản lý của anh là anh Thắng. Tôi hiểu rồi!

- Còn nữa, cô... đừng có gọi họ tên khai sinh của tôi ra nữa. Hãy gọi tôi là Quang Hải. Khán giả và người hâm mộ không biết tên thật của tôi.

- Ha ha ha... – Tôi bật cười. – Nhưng mà tôi không sửa được rồi. Tôi quen gọi Lại Văn Hải chứ chẳng biết Quang Hải là người nào. Với cả tên Lại Văn Hải đọc đáo đấy chứ. Người ta sẽ tưởng anh có họ với MC Lại Văn Sâm đấy.

- Đâu chỉ có ông MC ấy mới tên là Lại Văn Sâm đâu. Tôi còn quen một Lại Văn Sâm nữa làm giám đốc bệnh viện thành phố cơ. – Quang Hải nói, sau đó thành thật. – Tên của tôi gọi lên nghe quê mùa.

- Ồ, không nên chối bỏ bản thân mình.

Tôi nhìn anh ta trêu đùa, thách thức. Đừng quên, tôi có “thù oán” với anh đấy. Thù này, tôi đã thề nhất định phải trả, cơ mà không ngờ, cơ hội lại đến sớm như thế.

9. Chương 9: Bánh Đính Hôn

Bữa tiệc sinh nhật ngắn ngủi đã kết thúc. Nhân sự đoàn làm phim lại lục tục dàn dựng cảnh quay tiếp theo. Người phụ trách hóa trang gọi lớn:

- Thái đâu rồi?

Trong đám người đang đứng lộn nhộn ở hành lang căn phòng chính của trại trẻ mồ côi, có tiếng trả lời:

- Có tôi đây!

Đó là tiếng của diễn viên Quang Hải.

Lúc này, Hải đã thay bộ đồ hóa trang dành cho vai diễn. Đó là một bộ đồ đồng phục học sinh cũ kỹ, trông cực kỳ chật chội so với cái thân hình cao to lực lưỡng của anh ta. Tay áo ngắn cũn, không che hết chiều dài cánh tay, cúc ở cổ tay cũng không đóng nổi còn cái quần lò xo thì hót lên tới trên mắt cá chân. Nhân viên hóa trang dùng lược đánh mái tóc Hải rối bù lên, dùng phấn phủ màu tạo thành mấy vết thương sưng tấy, rỉ máu trên một bên má. Lúc thấy tôi, anh ta trợn mắt lên, thè lưỡi ra trêu người, thấp giọng nói:

- Thái là tôi đây!

Hóa trang quá đỉnh, nhìn anh chàng giống hệt một thanh niên mới lớn ngông cuồng, chẳng còn chút nào là hình tượng của một người mẫu lảng o. Nhưng đầu cần anh ta phải nói, tự tôi nhìn thấy thế cũng đoán được Quang Hải với Thái là một rồi. Sau này dì Lan nói mới biết thêm là anh ta, trước khi phim bấm máy, đã dành ra mười ngày chuyển tới sống ở trại trẻ mồ côi để nhập vai được tốt hơn. Mặc dù vẫn từ chối tin tưởng năng lực diễn xuất của mấy tay người mẫu “rẽ ngang” này, tôi cũng phải thừa nhận thái độ lao động nghệ thuật nghiêm túc của Hải. Hay là người ta nói sao nhỉ: Cần cù bù thông minh! Chính xác là như vậy. Lúc ấy trong ấn tượng của tôi, Lại Văn Hải là một người như thế: chỉ được cái mã đẹp trai, còn lại rỗng tuếch, chắc thi trượt đại học mới đi làm người mẫu; đã thế còn yếu đuối, bạc nhược, chịu sự chi phối của người khác, tham ăn, thô lỗ, vô duyên hết chỗ nói.

Lúc ấy, tôi lại không biết rằng, trong suy nghĩ của hắn ta, tôi cũng là một người “oanh liệt” không kém những cái mác tôi gán cho hắn. Sau này mới lộ ra là thời gian đầu thuê nhà, cả Hải lẫn Thắng đều nghĩ tôi là “gái bao” cao cấp ở nhà hàng.

Một ngày trước khi đi công tác Hà Nội, tôi có cái hẹn với chủ nhân bữa tiệc đính hôn. Mặc dù thời gian hẹn là buổi chiều nhưng trước đó, cứ chốc chốc, quản lý Bình lại chạy tới chỗ tôi, nhắc nhở tới lần này là lần thứ một trăm.

- Em nhớ đừng có cãi lại cô ta một lời nhé.

- Ấy đó mà có lên tiếng chê bai này kia, em cũng đừng tỏ thái độ gì, nghe chưa!

- Em đừng có...

- Em chớ...

Nói tóm lại là có rất nhiều điều cấm kỵ. Cô gái đó là ai, mà lại khiến cho anh Bình phải sốt ruột như con tôm cứ bung qua, bung lại cả ngày thế? Tôi vốn không tò mò, nhưng cuối cùng cảm thấy rất chóng mặt:

- Anh yên tâm tin tưởng, em sẽ không nói một lời.

- Ấy chớ! – Quản lý Bình lại giẫy lên tanh tách. – Không nói mụ đó lại tưởng mình khinh thường, không hợp tác gì thì càng chết.

Tôi nén cười, bản thân anh thì dặn tôi đủ kiểu, trong khi anh ta gọi khách, chuyển từ “cô ta” sang “ả”, giờ lại thành “mụ”. Gọi nữa, không biết là thành đại từ nhân xưng gì.

- Làm mất lòng đứa con gái ngang ngược ấy, nhà hàng mình khó làm ăn em ạ.

Thấy tôi không hỏi, anh ta bèn nói thêm:

- Đó là con gái út cưng của Bí thư Thành ủy thành phố. Cô ta ở trong ban quản lý câu lạc bộ quý bà quý biếc gì đó, toàn là rồi việc suốt ngày bàn ra tán vào mấy chuyện ăn chơi trong giới lắm tiền. Nhưng trong giới, tiếng nói của cô ta lại có uy lực mạnh mẽ. Ai làm méch lòng là chết với cô ta, danh tiếng sẽ bị hạ thê thảm không còn góc đầu lên được.

Bình còn bô lô ba la nhiều chuyện khác, tôi nghe câu được câu chẳng, tâm tư đang để vào mẻ bánh chuẩn bị xuất lò, lơ đãng nhận xét một câu:

- Người quan trọng như cô ta, chắc là rất bận. Tại sao phải hạ cố tới đây chỉ vì một cái bánh đính hôn? Chỉ cần bảo thư ký tới liên hệ là được rồi.

Quản lý Bình gãi đầu xoay xoay như kiếu một tuần nay chưa tắm gội, thở than:

- Ủ nhỉ! Kể cũng lạ. Thực đơn, trang trí, MC, âm thanh, ánh sáng, tất tần tật cô ta không nhúng tay vào, cũng chưa có yêu cầu gì. Riêng chỉ có bánh đính hôn là tự tìm tới. Cho nên Vi An... Ôi Vi An!... – Bình kêu to. – Tất cả chỉ còn trông chờ vào em!

Tôi thần nhiên gật đầu, trong bụng thầm nghĩ: cứ làm hết sức, còn nếu như cô ta quả thực khó chơi như quản lý Bình rên rỉ thì cũng đành chịu. Quản lý Bình thấy tôi gật đầu, lúc đó mới dịu xuống, yên tâm rời đi.

* * *

Đúng hai giờ chiều, không khí trong nhà hàng dường như trở nên tắt bật hơn, giống như đang chuẩn bị ột sự kiện quan trọng nào đó sắp xảy ra. Hai giờ năm phút, tôi được gọi tới phòng tiệc VIP – khu vực tập trung các phòng tiệc nhỏ riêng tư và có chế độ phục vụ đặc biệt. Chiếc cửa gỗ chạm trổ tinh vi di chuyển chậm chậm vào bên trong sau khi tôi mở rộng cánh cửa bước vào, đập ngay vào mắt là một bóng hình xinh đẹp đang ngồi đầu lưng với cửa sổ không kéo rèm. Ánh sáng tản từ bên ngoài hắt vào làm nổi bật những đường nét của một bức tượng bán thân lộng lẫy. Ngay tức thời, hiệu ứng ánh sáng ngược làm tôi chói mắt, không tài nào nhìn rõ khuôn mặt của người đang ngồi. Chỉ thấy một sống lưng thẳng tắp, cái đầu nhỏ kiêu hãnh hơi ngửa lên, hình như đang quan sát tôi với một vẻ châm biếm căm lặng.

- Vi An, lại đây ngồi! – Tiếng quản lý Bình gọi tôi. Bình thường anh ăn nói hoạt bát là thế mà không hiểu sao giờ lại nghe như đầy sự... e lệ.

Tôi chậm rãi đi tới, kéo ghế ngồi xuống. Ánh mắt kiêu căng từ cặp mắt hơi nheo lại của cô gái vẫn đang bám theo tôi. Cô ta còn rất trẻ, mái tóc xoăn mềm được chăm sóc kỹ lưỡng bóng bẩy như gấm càn khiến cho vóc người thêm yếu điệu đài các. Ánh sáng chói mắt ban đầu qua đi, tôi nhìn thấy một khuôn mặt trẻ đẹp ướn ắt, nhưng dường như đang cố tạo ình một phong thái trịnh trọng kiêu mệnh phụ cao quý. Cặp môi đầy đặn hơi bĩu ra mang vẻ hờn dỗi cố hữu, giống một cô tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ, trên đời này không muốn thứ gì mà không được. Tôi lịch sự chào:

- Chào chị!

Đáp lại chỉ là một cái háy mắt nặng nhọc, ra hiệu cô ta đã thấy được sự hiện diện của tôi rồi.

- Đây là Vi An, thợ bánh chính của Moon Harvest. – Bình giới thiệu.

- Tôi biết rồi! Tôi muốn gặp riêng cô ấy. – Người đối diện mở miệng. Nghe những âm thanh này phát ra, chắc ai cũng phải há hốc mồm ngạc nhiên. Cũng may khả năng kiềm chế của tôi rất tốt, không lộ ra biểu hiện thất thổ nào.

Quản lý Bình chưng hửng vì không ngờ bị đuổi ra ngoài một cách trực tiếp và trắng trợn như thế. Trước khi đi, anh còn ném cho tôi cái nhìn khích lệ, giống như đang ngầm cổ vũ: “Đồng chí cố lên. Dù mình đồng chí trên sân cỏ thì cũng cố mà đá cho tốt vào nhé!”. Tôi đoán anh ta sẽ nói thế, vì bình thường Bình rất thích xem đá bóng.

Giờ chỉ còn lại hai người trong phòng. Tôi rút trong túi áo ra một tệp giấy và cây bút chì. Bình thường, các vị khách vốn đã thủ sẵn ình vài mẫu bánh ưa thích. Họ sẽ mang hình tới và yêu cầu chỉnh sửa thêm cho hợp với sở thích cá nhân. Vị khách nữ này, dường như chẳng có ý định muốn mở lời trước. Tôi hỏi luôn:

- Quý khách có thể cho biết yêu cầu đặc biệt đối với bánh đính hôn của mình được không?

Người đối diện đành đá hắt đầu.

- Cô thử nói xem!

Nếu như có từ nào đó để miêu tả giọng nói của cô ta, thì đó là từ... nam tính! Khuôn mặt ấy, dáng vẻ kiêu kỳ ấy, nhưng giọng nói lại khàn khàn như vịt đẻ. Lúc này tôi nghe đã giật mình rồi. Bạn thử tưởng tượng mà xem. Giống như bạn đang ăn đường với muối vậy, cứ là đối nhau chan chất. Tôi không ngu dại gì đối

cơ với cô ta, bèn rút tiếp trong túi ra một cuốn sách nhỏ, trong đó có hình đủ các kiểu bánh cưới hỏi, sinh nhật.

- Phiên quý khách xem trong catalogue để tìm mẫu.

Tôi để sách trước mặt cô gái. Cô ta nhón hai đầu ngón tay cái và trỏ, chạm vào cuốn sách với diện tích tiếp xúc nhỏ nhất, lật qua hết các trang trong vòng chưa đầy vài giây. Sau đó thản nhiên ném cuốn sách lên trên mặt bàn.

- Có thể thôi sao?

- Nếu cần, tôi sẽ đi lấy thêm catalogue.

- Đẹp đi! – Cô ta ngả người ra sau, bệ vệ hô lớn. Chiếc áo sơ mi cầu kỳ bằng lụa đắt tiền màu xanh ngọc chuyển động mềm mại cùng với cái ngả người giống như đã được luyện tập hàng trăm lần. Sự rèn luyện hẳn là rất nghiêm khắc, vì chỉ có mình tôi là nữ ở trong phòng cùng với cô ta, nhưng phải công nhận các động tác chuẩn mực vẫn toát lên vẻ quyến rũ chết người. Có điều giọng nói thì... Hự hự... Giọng nói khàn khàn rít rít lại tiếp:

- Cô hãy thiết kế một mẫu bánh ưng ý cho tôi đi, cô gái của Elton!

Cái gì? Cô gái của Elton? Tôi có nghe lầm không vậy? “Đừng cãi những gì cô ta nói!” Tiếng của quản lý Bình vang lên cảnh cáo. Tôi nuốt nước bọt. Thôi được rồi! Nếu muốn thiết kế riêng thì cũng được thôi. Nhưng lúc tôi hỏi cô ta có yêu cầu gì đặc biệt thì đáng lẽ ra cô ta phải trả lời rồi. Tôi không thể nấu cháo riu được. Quản lý Bình đã đúng, thái độ của khách hàng này là bất hợp tác nhất mà tôi từng gặp.

Tôi xoay cây viết chì trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hỏi:

- Cuốn sách chị thích nhất là gì?

Con gái của Bí thư Thành ủy nhíu mày ngạc nhiên trước câu hỏi lạc chủ đề. Ánh mắt của cô ta rơi trên người tôi trong vài giây, giống như làm lơ câu hỏi, nhưng cuối cùng lại trả lời:

- Alice ở xứ sở diệu kỳ.

- Bản nhạc chị thích nhất là gì?

- Giao hưởng Bốn mùa. – Tốc độ trả lời đã nhanh hơn một chút.

- Thế còn nhân vật nữ chị hâm mộ nhất?

- Madonna.

Tôi vẫn muốn đùa một lần nữa.

- Yêu cầu đối với bánh đính hôn của chị là gì?

Cô ta nhếch môi lên, gần như cười mà lại không phải là cười.

- Ý cô thì thế nào?

Vẫn thái độ khó dễ bất hợp tác như thế, tuy tôi không đoán ra được động cơ là gì. Nhưng tôi không cần phải dây dưa nữa. Tôi vẫn nhẹ nhàng:

- Tôi sẽ gửi thiết kế cho chị trong vòng hai ngày nữa.

Một thoáng ngạc nhiên thú vị nảy lên trên gương mặt xinh đẹp, nhưng nó xẹp xuống ngay.

- Tôi muốn ngay trong tối nay.

- Tôi thành thật xin lỗi. Tôi phải chuẩn bị cho chuyến công tác trong vòng hai ngày tới.

- À... – Cô ta “À!” một tiếng đầy hiểu biết. Sau đó gật đầu. – Được thôi, hai ngày nữa, hãy gửi thiết kế cho tôi.

Khách chưa rời khỏi nhà hàng, quản lý Bình đã vội vội vàng vàng chặn đường tôi.

- Sao rồi? Sao rồi?

Tiếng hỏi sột ruột từ đầu kia hành lang vọng lại, nhưng mấy giây sau mới thấy người đi tới.

- Xong rồi! Xong rồi! – Tôi nhái giọng của Bình.

- Xong là xong hay là tiêu tùng?

- Xong là cô ấy về rồi.

- Cái nhà cô này. Trêu tôi đấy phỏng? Ai chả biết cô ta về rồi. Ý anh là kết quả thế nào ấy.

- Hai ngày nữa em sẽ gửi thiết kế cho khách.

- Khoan khoan, đứng lại kể rõ cả đầu đuôi xem nào. Em không tưởng tượng được lúc em ngồi trong ấy, anh ở ngoài này đến ngồi cũng chả dám, đi qua đi lại đến nỗi bây giờ chóng hết cả mặt lên đây này. – Bình leo đèo bám theo tôi.

Tôi dừng lại:

- Anh tha cho em đi ạ. Em với cô ta nói chuyện chưa đến dăm câu, sao mà kể lại đây?

- Thế hả? Vậy là phải đợi hai ngày nữa à? – Bình đã chấp nhận hiện thực. Anh ta vỗ vỗ vào vai tôi cổ vũ.

- Vi An cố lên! Anh là anh luôn luôn tin tưởng em hết mình.

- Dạ dạ, em cảm ơn! – Tôi cười cười rồi dấn bước đi cho nhanh, thoát khỏi sự quan tâm của anh quản lý.

Hôm nay tôi về nhà sớm hơn mọi ngày để chuẩn bị cho chuyến bay vào sáng ngày hôm sau. Ban đầu thư ký sắp xếp cho tôi bay chung một chuyến với Elton Trần, nhưng không hiểu sao đến phút cuối cùng, cô thư ký gọi điện tới, nói sẽ có tài xế đón tôi ra sân bay đúng giờ khởi hành, còn Giám đốc Elton do bận chút chuyện khẩn, sẽ bay chuyến muộn hơn. Mặc dù miệng nói “Không vấn đề gì!” nhưng trong lòng tôi lại có một linh cảm xấu. Elton Trần muốn tôi cùng tham dự hội thảo ngành, vốn là do có một cuộc triển lãm bánh và làm bánh lớn muốn tôi tham gia. Nhưng xét lại, cũng đâu cần phải quan trọng đến mức ột thợ làm bánh không vai không về đi cùng, trong khi có rất nhiều trưởng phòng, trợ lý cấp cao nên được ưu tiên? Tôi với anh ta càng không họ hàng thân thiết, cũng chẳng có tư tình, thù oán thì chắc là càng không rồi. Lại nữa, có người còn mới gọi tôi là “Cô gái của Elton”. Xem ra, có nhiều chuyện đang diễn ra mà tôi thì lại không hề hay biết.

Thêm một điềm xấu nữa xảy ra trước chuyến công tác từ trên trời rơi xuống. Đó là lúc tôi xách va li ra khỏi nhà vào sáng sớm, tôi đụng mặt một người cũ: Mr. Quang Thắng, mà lúc này chúng ta phải gọi là quản lý của người mẫu – diễn viên Quang Hải mới đúng. Khuôn mặt ngái ngủ của Thắng trông hiền hơn lúc bình thường, tuy nhiên ấn tượng về vết sẹo nhìn vẫn hung dữ như trước. Anh ta mới đi ở ngoài về, nhìn thấy tôi có vẻ hơi giật mình. Chắc do hành lang vắng quá mà giờ thì mới tờ mờ sáng. Dù ít dù nhiều cũng là người quen nên tôi vui vẻ chào. Anh ta gật đầu, rồi chỉ xuống dưới.

- Xe ô tô đang đợi ở dưới là đợi cô à?

- Có lẽ vậy.

- Cô làm bên du lịch à?

- Không, tôi làm ở nhà hàng.

- Ồ! Thảo nào!

Không biết Thắng “Ồ” cái gì. Tôi đang vội đi, đành chào tạm biệt. Anh ta vừa lách cách mở cửa, vừa chào lại.

Đợi dưới sân của chung cư là người tài xế trung tuổi, mặc lễ đen loại may sẵn nhìn khá đường hoàng cùng chiếc Lexus mới toanh bóng loáng của Elton. Thấy tôi, người đàn ông bèn chạy lại đỡ lấy chiếc va li nhỏ, lịch sự mở cửa xe cho tôi trước, rồi mới cất va li vào cốp sau. Tôi vốn không mê tìn, nhưng từ sau lần gặp tay tài xế kỳ quặc và vừa rồi là mẫu đối thoại không đầu không cuối với Thắng làm tôi phấp phỏng không yên. Chả biết xung quanh mình hôm nay có dòng khí động nào không nhỉ? Giá như gặp lại người lái taxi bữa nọ thì may ra anh ta sẽ giải thích cho lo lắng của tôi chẳng. Còn người tài xế này phong thái cực kỳ

chuyên nghiệp, chỉ một mực yên lặng chú tâm vào lái xe. Chắc chắn là ông ta không thể cho tôi bất kỳ nhận xét hay lời chỉ dẫn nào được.

Vì là chuyến bay sớm nên mọi thủ tục tiến hành rất nhanh gọn, không phải chờ đợi nhiều. Chiếc máy bay Airbus A208 màu xanh đặc trưng của VietnamAirline bay vút lên bầu trời mờ đục. Tôi nhắm mắt, hai tay nắm chặt vào thành ghế để khắc chế sự khó chịu do cảm giác không trọng lượng mang lại, nhưng không thành công mấy. Dạ dày tôi cuộn lên, tim thót lại và trong đầu hiện lên toàn những hình ảnh chết chóc. Thời gian đã trôi qua, tôi cứ ngỡ mình đã bình thường trở lại, nhưng sự thật không phải vậy. Quá khứ không hề báo trước vẫn ào tới ám ảnh tôi vào lúc tôi không phòng bị nhất. Ngay lúc này đây, tôi lại thấy mình khổ sở, chật vật ngồi trong khoang hành khách, nước mắt ướt đầm hai má. Chiếc máy bay đã lên cao, tín hiệu thông báo hành khách có thể cởi dây an toàn vang lên. Tôi tạm thoát khỏi cảm giác bị hành hạ, vội vã thở dốc, hai tay liên tục vuốt ngực. Người đồng hành ngồi ghế bên cạnh nhìn tôi thương hại, bình luận vu vơ:

- Lần đầu đi máy bay thường khó chịu thế đấy. Nhưng mà đi dần thì sẽ quen, không sao hết.

Lúc máy bay hạ cánh, mọi thứ dễ chịu hơn. Ánh mặt trời tỏa nhiệt ấm áp khiến cho tôi bình tâm lại. Tôi bắt một chiếc taxi, đọc tên khách sạn, sau đó nhắm mắt, cố để tâm trí nghĩ tới buổi triển lãm sắp tới. Sân bay nằm ở ngoại thành, mất một thời gian khá lâu mới tới được khách sạn Hoàn Cầu nằm ở ngay vị trí trung tâm thành phố.

Người tài xế taxi chỉ lấy một nửa số tiền ghi ở bảng thông báo thanh toán.

- Tại sao? – Tôi ngạc nhiên hỏi anh ta.

- Quy định “nà” vậy chị ạ! Nếu như đi từ trong thành phố ra sân bay thì mới tính nguyên giá. Thằng nào nó “nấy” cả của chị “nà” thằng tài ấy nó đều đấy.

Chất giọng hồn nhiên không phân biệt “l” hay “n” của anh tài trẻ làm tôi thấy thú vị. Tôi cười thật tươi:

- Cảm ơn anh.

- Đây “nà” số điện thoại của em. Khi nào chị cần đi đâu, cứ “a nô” cho em, em “nấy” giá rẻ cho chị.

Tôi đón lấy tấm card, bỏ vào trong túi áo, xoay người nhìn lên tiền sảnh khách sạn, dừng mắt ở chỗ tấm bảng rộn lớn quảng bá cho hội thảo. Một nam lễ tân chạy ra, đón lấy hành lý và dẫn tôi vào quầy làm thủ tục nhận phòng. Số phòng tôi ở là 503. Phòng của Elton sẽ ở kế bên cạnh. Nhắc đến Elton, tôi nghĩ nên báo cho anh ta một tiếng là tôi đã tới nơi, nhưng đành chịu chết vì kỳ thực không hề có số điện thoại liên lạc của Elton.

Tôi soạn đồ đạc từ trong va li ra, treo hai bộ quần áo vào trong tủ, để mấy quyển sách chuyên đề về bánh ngọt lên chiếc bàn đầu giường còn bàn chải, khăn mặt thì đem vào nhà tắm. Thói quen mang đồ của mình chứ không thích dùng thứ người ta chuẩn bị trong khách sạn của tôi bị ảnh hưởng từ dì Lan. Đang định bụng xuống Coffee Lounge để lấp đầy cái dạ dày đang biểu tình réo o o vì từ sáng tới giờ chưa kịp ăn thứ gì, thì chuông điện thoại bàn vang lên. Trong căn phòng vuông vắn và kín bưng, tiếng chuông réo vang rõ ràng từng tiếng từng tiếng một. Tôi có thể đếm được một nốt, rồi lại một nốt âm thanh nối tiếp nhau, tạo thành hồi chuông giục giã.

- A lô?

- Vi An! – Giọng của Elton Trần. Tôi thở phào, nếm trải cảm giác cầu được ước thấy.

- Vâng, tôi đây. May quá, tôi đang muốn gọi cho anh mà lại không có...

- Vi An! – Tiếng đầu bên kia sột ruột cắt ngang. – Hãy yên lặng nghe tôi nói, vì không còn nhiều thời gian nữa. Tôi xin lỗi nhưng đã có những sự việc đi quá xa so với tầm kiểm soát. Lẽ ra tôi không nên để cho cô đi trước một mình.

Giọng của Elton đầy vẻ nghiêm trọng. Tôi chợt dạ, hoàn toàn không hiểu gì cả.

- Cô vẫn nghe đấy chứ? Làm ơn ghi nhớ giúp tôi những điều tôi sắp nói. Hiện tại tôi không thể giải thích cho cô được, nhưng nghe này: Có thể trong sáng nay, cô sẽ bị bắt cóc. Thực ra không hẳn là bắt cóc, chỉ là

bị người ta đưa đi, nhưng nếu tôi không nói thì cô sẽ tưởng mình bị bắt cóc. Cô sẽ được đưa tới gặp một người – một lão già quái dị. Ông ấy sẽ hỏi cô nhiều thứ. Nhưng cuối cùng ông ta sẽ đề nghị đưa cho cô một khoản tiền. Hãy từ chối bằng mọi cách... và hỏi cô... yêu... alô... alô... tút... tút...

- Elton? – Tôi gọi, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng tút tút vô tận. Sau đó một âm thanh rít lên chói tai khiến tôi bất giác phải đưa ống nghe ra xa. Còn đang bàng hoàng với những lời vừa nghe được từ giám đốc điều hành, thì đột nhiên chuông cửa ngân vang. Căn phòng âm u khuếch tán âm thanh làm tiếng chuông quái đản len vào tận mọi góc ngách. Bàn tay của tôi bất giác thả rơi chiếc điện thoại xuống nền thảm, phát ra một tiếng động trầm đục mơ hồ. Tiếng chuông cửa lại thôi thúc.

Những lời nói của Elton Trần vang lên trong không trung đầy cảnh báo. Tôi hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi ra cửa. Chả lẽ giữa ban ngày ban mặt trong một khách sạn năm sao tôi lại có thể bị bắt cóc? Không tưởng! Ý nghĩ này khiến tôi trấn tĩnh lại, gan góc xoay nắm cửa. Cánh cửa vừa mở ra, một mũi giày đen sì đã nhanh chóng luồn vào giữa khe hở, đẩy cho cửa mở rộng thêm khiến tôi phải lùi vào trong một bước. Chình ình ở đó hai bóng đen cao lớn, trông như hai đô vật. Họ đeo kính đen che kín khuôn mặt, mặc lễ đen. Tôi chắc chắn họ là những mafia chính cống, nếu như, vâng, nếu như không phải một trong hai tên đó đang ngoác miệng ra cười, khoe hàm răng đều như bắp giống hệt đang quảng cáo kem đánh răng vậy.

- Các anh là ai? Cần gì?

- Chúng tôi cần cô đi với chúng tôi một lát! – Người có cái miệng nghiêm nghị hơn nói. Còn anh bạn đồng hành kia mồm miệng vẫn toác ngoác tới mang tai.

- Tôi không quen hai anh.

- Vậy thì phiền cô.

Dứt lời, hai người xông vào trong. Một người chụp lấy tay tôi. Người kia lôi ở đâu ra một tấm vải tât bịt mắt tôi lại. Tôi không la ó, cũng không chống cự mà ngoan ngoãn đi theo chỉ dẫn của họ, khiến cho hai tên bắt cóc hình như hơi bất ngờ. Sau đó, tôi thấy mình bị dẫn đi vào trong thang máy. Tôi không nhìn thấy gì mà chỉ cảm nhận thấy thang máy dừng lại. Bọn họ kéo tôi bước ra ngoài. Không khí bên ngoài rất nóng, giống như là ở dưới tầng hầm. Đúng rồi! Tôi nghĩ thấy mùi xăng xe. Cuối cùng họ tổng tôi lên một chiếc xe và lái xe rời khỏi khách sạn. Xe đi một quãng đường tương đối ngắn thì dừng lại, nhưng trong quá trình đi thì quẹo trái quẹo phải liên tiếp. Tôi cố lẩm nhẩm ghi nhớ hành trình trong đầu, xong về sau lẫn lộn hết cả, đành mặc kệ cho sự việc muốn đến đâu thì đến. Đẳng nào thì giống y như lời Elton nói, tôi cũng đã bị bắt cóc rồi. Tiếp theo là phải gặp một ông già quái đản nào đó nữa. Rồi được ột món tiền. Thật là... Tiền à? Bao nhiêu? Sao Elton lại không nói nhỉ?

Xe dừng hẳn. Rồi quy trình tương tự được lặp lại, nhưng lần này là một quy trình ngược. Họ đưa tôi ra khỏi xe, xuyên qua tầng hầm, vào thang máy, đi bộ một đoạn. Đến khi được tháo khăn bịt mắt ra, tôi thấy mình lại đang đứng trong một phòng khách xa hoa. Tôi chưa từng thấy một căn phòng nào trang trí lộng lẫy và có tiện nghi vào loại tốt bậc như căn phòng này. Lốp thảm dày và mịn như nhung ở dưới chân thôi cũng đã đủ nói lên phong cách châu Âu vương giả. Giữa phòng là bộ bàn ghế lót nhung màu huyết dụ. Một trái dưa hấu đang ngự ở trên đó. À, thật ra thì là một ông lão hắc hoi, chứ không phải là một trái dưa thực. Nhưng cái bụng tròn xoay, căng ra dưới lớp vải áo gi lê lụa bó sọc dọc, phía trên là khuôn mặt tròn, vừa trắng vừa hồng... tất cả tạo nên một sự ấn tượng giữa tròn và sọc. Thành ra tôi thấy đó đích thị là một trái dưa khổng lồ – một trái dưa hấu.

Ông già hình như biết tôi đang nghĩ những điều không tốt đẹp gì về ông. Nhưng do ông ta đeo một cặp kính tối màu nên tôi không rõ cảm xúc trong đôi mắt người đối diện, chỉ thấy nếp gấp cạnh hai khóe miệng hằn sâu lại.

10. Chương 10: Tôi Là Một Thợ Bánh

Ông Tây “dưa hấu” ngồi bệ vệ trên chiếc ghế bọc nhung, từ từ gỡ chiếc kính đeo trên mắt ra, quăng một cách sành điệu lên bàn. Ánh nhìn của ông phóng về phía tôi phảng phất nét thân thuộc không thể gọi tên. Đôi mắt còn tinh anh lắm, nằm giữa những nếp nhăn trắng bệch hằn trên mí, nổi bật rõ một tròng mắt màu xanh dương quyến rũ. Chiếc mũi điều hâu hơi gầy cồng với ánh nhìn lạnh lùng thấu suốt khiến cho khuôn mặt nhuốm vài phần nguy hiểm. Đánh giá tôi một hồi, khuôn mặt, loại trừ hai từ “đầy đủ” thì còn lại là “đẹp lão” ấy, từ từ giãn ra. Ông ta mở lời, thứ tiếng Pháp quý tộc thánh thót ngân nga như dây violon rung, nhưng lại đầy quyền uy đe nẹt ngấm ngấm.

- Cô gái biết nói tiếng Pháp chứ?

Tôi giả ngu, trở mắt đứng trân trân nhìn ông lão, mấp máy môi tỏ vẻ không hiểu.

- Sống ở Paris mà lại không nói được tiếng Pháp thì không phải là quá kém sao?

Ông già nhếch môi. Ngay cái nhếch môi này, tôi thấy cũng rất quen thuộc. Chà chà, lão già đầu trò này đã biết tôi ở Paris về, chắc là cho người điều tra hết thân thế sự nghiệp của mình rồi, thôi thì cũng chả thêm giấu lão làm gì nữa.

- Tại sao ông lại đưa cháu đến đây? – Tôi hỏi bằng tiếng Pháp.

- Cô có yêu cháu ta không?

Ông đã không trả lời câu hỏi của tôi còn đang căn vặn cái gì vậy hả trời? Ông già đẹp lão ơi, ông bắt nhầm người rồi. Tôi thì có liên quan quái gì đến cháu của ông? Chẳng lẽ cháu ông lại là Elton? Ánh mắt màu xanh, cái nhếch mép bất cần ngạo mạn giống y chang nhau nên cũng có thể đúng thể thật. Thì cứ cho rằng Elton là cháu của “trái dưa hấu” đây đi, việc yêu đương gì đấy sao lại có can hệ tới tôi được nhỉ?

- Cháu không biết cháu ông là ai!

- Cô biết! Xin tự giới thiệu, ta là ông nội của Elton.

Tôi gật đầu, như thể xác nhận suy đoán lúc nãy của mình. Ông lão có vẻ ngạc nhiên bởi thái độ của tôi, vẫy tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế, nhưng tôi từ chối.

- Cháu đứng cũng được!

- Ô, các cô gái trước thì thích ngồi hơn, vì họ có thể che giấu những đôi chân run rẩy. Nhưng nếu như cô thích đứng thì ta đây cũng không ngăn cản. Và cô cũng chưa trả lời câu hỏi của ta, cô có yêu cháu ta, Elton không?

Tôi lắc đầu nguây nguẩy.

- Ô, các cô gái trước thì đều gật đầu lia lịa. Nhưng nếu như cô đã lắc đầu thì...

Ông lão lại lăm lăm bình luận gì đó tôi nghe bùng bùng nhưng mà chẳng hiểu gì.

- Đây, ta đang hỏi cô đấy! – Thấy tôi có vẻ lơ đãng, ông lão bắt mắt kêu lên.

- Ông bảo gì cháu ạ?

Ông lão bắt mắt.

- Ta rất thích cô so với mấy cô kia nhưng nghe cho rõ đây. Ta muốn cô rời xa thằng cháu ta. Ta không biết vì sao cô lại nói cô không yêu nó, nhưng như thế thì càng tốt, như vậy cô sẽ không thấy phiền nếu như rời xa nó.

Tôi mới là người nên bắt mắt ở đây chứ nhỉ. Tôi kêu lên:

- Làm sao mà như thế được ạ? Cháu có ở gần giám đốc đâu mà phải rời xa?

- Chà chà, cô bé cứng đầu. Thôi được rồi, để giải quyết nhanh gọn thì thế này! Bây giờ cô muốn bao nhiêu tiền?

Trúng phóc những gì Elton đã dặn dò nhé! Tôi gật gù cười. Ông lão thấy tôi cười cũng nhếch miệng lên, chờ đợi.

- Một triệu ạ!

- Một triệu? – Nụ cười của ông rộng mở. – Việt Nam đồng à?

- Tất nhiên không, thưa ông!

Nụ cười biến mất, khuôn mặt ông lão tối sầm lại, có vẻ giống với thầy Bertrand mỗi lần bị tôi quậy tung trong xưởng đến nỗi khiến cho tôi muốn bật cười.

- Đô la Mỹ?

- Không, ý cháu là Euro cơ ông ạ!

Lúc này thì ông già nổi giận thực sự.

- Tôi không có thời gian để đùa với cô.

- Cháu cũng không có thời gian để đùa với ông đâu. Bây giờ cháu hiểu vì sao ông bắt cóc cháu tới đây rồi! Có điều, không như ông nghĩ đâu. Ông đang lăm lăm một vấn đề rất nghiêm trọng đấy ạ. Elton là một gã lạnh lùng, lại còn yêu đương lăng nhăng, không bao giờ là đối tượng của cháu.

Mặt ông lão đang đỏ bừng bừng bỗng nhiên chuyển sang màu xanh. Có lẽ ông đang nghi ngờ liệu những lời tôi nói có đúng hay không. Sau những giây phút tưởng như vô tận, tôi đứng đờ chân liên tục, cuối cùng ông lão nói:

- Ta không biết cô đang giả vờ gì ở đây, nhưng tạm thời ta tin những lời cô nói. Tuy nhiên, hãy nhớ, không ai qua nổi mặt ta đâu. Alex, Ed đâu?

Hai người đàn ông lúc nãy đã dẫn tôi tới có mặt ngay lập tức. Tôi lại bị bịt mắt và dẫn đi. Trước lúc ra khỏi cửa, tôi còn nghe tiếng lẩm bẩm cấu kính:

- Chưa một đứa con gái nào, chưa đứa nào dám chê cháu ta cả!

Tức là Nguyễn Khánh Vi An, cô đã gián tiếp xúc phạm vào niềm kiêu hãnh của một gia tộc châu Âu danh giá rồi đấy.

Tôi được đưa trở lại khách sạn. Mở mắt ra, đã lại thấy một mình mình đang ở trong phòng số 503. Tất cả mọi chuyện khi nãy thật giống như một ảo giác có phần xa rời thực tế. Xem ra, Elton, hôm nay anh sẽ phải giải thích nhiều đấy!

* * *

Tôi gộp bữa trưa với bữa sáng lại làm một bữa hoành tráng ở Coffee Lounge ngay tại cửa khách sạn. Lúc này, buổi buffet sáng đã hết, còn giờ ăn trưa cũng chưa tới, nên nhà hàng trên lầu nằm đóng cửa. Bữa ăn của tôi toàn là bánh mì các loại. Khai vị bằng một miếng bánh mì nướng bơ tỏi giòn tan, thơm lừng. Rồi đến bánh mì nhân khoai tây nghiền, bánh phở mát xúc xích hun khói. Tráng miệng thì có Tiramisu mát lạnh rắc bột ca cao. Thêm một miếng Mousse xoài chua dịu dịu nữa, tôi mới hài lòng xoa xoa cái bụng no nê. Bánh làm ở khách sạn Hoàn Cầu cũng không tệ. Thêm nữa, sau khi biết được rằng hôm nay, nhà hàng chỉ toàn nấu món ăn Trung Đông vừa chua vừa ngọt thì tôi cảm thấy hoàn toàn hài lòng với bữa ăn của mình.

Elton Trần vẫn không thấy tăm hơi đâu. Buổi chiều, tôi chọt vật trong một bộ âu phục gò bó ngồi giữa những vị CEO béo tốt bóng bẩy tham dự hội thảo mà không có Elton bên cạnh. Mặc dù được cho là buổi hội thảo quan trọng của ngành nhà hàng – khách sạn, phát biểu toàn là các chuyên gia, nguyên là chủ tịch của các tập đoàn lớn trên thế giới, nhưng mà tôi chẳng thấy có một tí hứng thú nào, miệng ngáp lên ngáp xuống liên tục. Họ dùng những từ ngữ rất đao to búa lớn, như là phải tạo ra một mô hình quản lý đồng bộ, quản lý phân khúc khách hàng, giải pháp giảm thiểu tiêu hao nguồn lực gì gì đó. Trong giờ giải lao, có một tiệc trà nhẹ được bày ở cuối hội trường. Các CEO nhanh nhẹn, bưng bưng khí thế tranh thủ đi giao lưu, phát danh thiếp miễn phí và mở rộng mối quan hệ nhằm tạo thuận lợi cho kinh doanh sau này. Mặc dù mặt mày ai cũng tươi cười rạng rỡ, nhưng thực ra trong bụng họ coi nhau như kẻ thù, ai cũng đang lăm le

cái nĩa nhọn hoắt hòng giữ chặt ình miếng bánh béo bở. Tôi vốn không mơ tưởng về chốn thị phi đó lâu rồi, nên đành đứng tẻ nhạt một góc phòng chuyên chú uống tách trà, lòng thầm oán thán tay giám đốc không biết đang ham hố nơi nào mà không chịu tham gia hội thảo. Nhưng rốt cuộc cái góc khuất khiêm tốn cũng không mấy an toàn, một vị trẻ tuổi tướng mạo sáng lạn tiến về phía tôi.

- Chào chị, cho phép tôi được làm quen với chị.

- Chào anh! – Tôi đưa tay đỡ lấy tấm danh thiếp, lẩm nhẩm đọc “Lê Trung Dũng, CEO tập đoàn Đại Đồng...”.

- Xin hỏi chị đến từ khách sạn nào ạ?

- Khách sạn à? Ờ... Green World!

- Ôi vậy ạ! – Anh chàng thốt lên giả tạo. – Tôi có thể biết quý danh và chức vụ của chị không?

Chuyến đi này vốn là rất không yên ổn mà. Elton, anh đang ở đâu, ra đây ngay cho tôi! Tôi bên trong kêu thầm, bên ngoài miễn cưỡng đáp lời anh ta:

- Tôi tên Vi An. Tôi làm bánh!

Anh ta trợn tròn mắt lên, rồi bật cười như mới nghe một câu chuyện cười thú vị.

- Chị đang đùa phải không ạ?

Tôi lắc đầu. Anh ta có vẻ khó xử, bởi một thợ bánh thì làm sao được phép tham dự một hội thảo chuyên ngành quan trọng và phức tạp như thế này. Bỗng anh ta tươi cười hỏi:

- À, tôi biết rồi. Hẳn chị phải làm một chức vụ rất cao. Làm quản lý thì độ khó cũng có thể so sánh với việc làm bánh rồi.

Chết thật! Anh ta vẫn cứ nhầm tôi là một nhân vật thuộc hàng quản lý cấp cao giống như anh ta. Rất may lúc đó có thêm một toán người nữa cả Việt Nam, cả người nước ngoài ùa đến và chủ đề của cuộc nói chuyện tập trung vào bài tham luận vừa mới được trình bày: “Kịch bản nào cho ngành Nhà hàng – Khách sạn thời khủng hoảng”.

- Thật tử mỉ và chi tiết! – Một giọng nói tiếng Anh chuẩn và rõ theo lối của người Luân Đôn vang lên. – Tôi nghĩ rằng ông ấy phải bỏ ra rất nhiều công sức để tổng hợp nên bản tham luận này.

- Đúng vậy! – Mọi người đồng tình.

- Trước khi lên chức chủ tịch, ông đã là một nhà phân tích tài chính rất cừ. – Lần này là tiếng Anh mang giọng Á Rập, từng tiếng phát ra như dến vào nhau.

Anh chàng CEO của Đại Đồng cũng không bỏ qua cơ hội được lên tiếng:

- Bài tham luận đã nêu được thực trạng kinh tế thời khủng hoảng.

- Cô nghĩ thế nào, quý cô trẻ? – Một người đàn ông trung niên có bộ ria mép màu hung hung lên tiếng hỏi. Hẳn nhiên là ông ta đang hỏi tôi.

- Cái này... cũng được ạ! – Trong lúc ngồi tham dự, tôi không hoàn toàn chú tâm, ngoài ra tiếng Anh của tôi cũng không trôi chảy như tiếng Pháp.

- Cũng được như thế nào? – Không hiểu sao anh chàng Đại Đồng không chịu tha cho tôi. Hình như anh ta muốn kiểm chứng một điều gì đó. Tôi không thích anh ta. Và sau này đã chứng minh, chính câu hỏi này của anh ta mang đến cho tôi rất nhiều rắc rối, rất nhiều phiền toái.

- Thú thực tôi không mấy chú tâm vào bài phát biểu. – Tôi tăng lơ đi. Nhưng anh ta vẫn dai như đĩa muối lén tới:

- Lúc nãy cô vừa nói là cũng được?

Tôi cảm thấy rất bực mình.

- Cũng được ở đây theo tôi là xét trên góc độ toán thống kê. Các số liệu, các biểu đồ so sánh chi tiết. Nhưng nó chỉ đề cập đến thực trạng. Trong khi chủ đề của bài tham luận là giải pháp thì lại không mấy được tác giả đem ra phân tích.

Xung quanh im bất đi một cách khó hiểu. Tôi lại càng khó hiểu. Chẳng lẽ kiến thức về kinh tế của tôi đã lâu không được cập nhật thành ra nói điều gì quá lỗ lã chẳng? Không khí im lặng bị phát vỡ khi một giọng nói lạ vang lên:

- Những nhận xét của cô đây thật xác đáng!

Người đàn ông đáng kính tầm bốn mươi tuổi này giờ đứng xa đám người nhất lên tiếng. Một người nào đó khẽ khàng chỉ ra:

- Ông ấy là tác giả của bản tham luận!

Ồ, thôi rồi! Thảo nào này giờ người ta toàn tán dương, chứ chưa thấy có lời chê bai nào. Chỉ có mình tôi...

- Quý cô đây là...? – Người nói tiếng Anh giọng Ả Rập hỏi.

Tôi chưa kịp lên tiếng thì gã lão mép của tập đoàn Đại Đồng đã chen vào:

- Cô ấy là một quản lý cấp cao của Green World.

-Ồ, viên ngọc nào mới tỏa sáng đây nhỉ? Tôi chưa gặp cô bao giờ! – Quý ông đọc bài tham luận nói vẻ ngạc nhiên. – Cô có thể cho tôi xin danh thiếp được không?

-Ồ không thưa ông. Tôi không có danh thiếp. Tôi chỉ là một người thợ làm bánh bé nhỏ mà thôi.

Tôi nói sự thực. Nhưng đám người cười rúc rích ra vẻ rất thú vị. Đúng lúc đó, tiếng loa thông báo giờ giải lao đã kết thúc. Mọi người lục tục đi về chỗ ngồi của mình. Trước khi rời đi, một ai đó thì thầm về nghiêm túc:

- Lần sau, nếu không muốn cho đối phương danh thiếp, mình phải học cách nói mình là một người thợ làm bánh nhé!

Miệng tôi méo xệch đi. Trong khi người kia “Ừ!” một tiếng thật thà tỏ vẻ đồng tình. Rõ là!

Cuối buổi hội thảo, tôi nhận được thêm một đồng danh thiếp khác nhau, nhét đầy trong túi quần, một nhọc chuẩn thẳng lên phòng. Cửa phòng bên cạnh đặt cho Elton vẫn đóng im ỉm. Tôi thử gõ, nhưng không có ai ra mở cả. Vừa về đến phòng của mình, tôi chui ngay vào nhà tắm nằm thư giãn trong bồn nước nóng thoang thoang mùi tinh dầu oải hương tôi đã linh kinh mang theo. Thật là khoan khoái hết sức! Tôi nghịch nước chán mới đứng dậy thay đồ, sau đó lười biếng quần chăn nằm ườn ra một chỗ. Tôi đã nhận được rất nhiều lời mời đi ăn một bữa tối riêng tư từ những người tham dự buổi hội thảo, nhưng phải khéo từ chối hết cả. Đang nằm hưởng thụ chiếc đệm êm ái, thì điện thoại trong phòng reo lên. Elton chẳng? Tôi hồi hã ngồi dậy. Nhưng không phải, là của người lễ tân. Anh ta nói:

- Thưa quý khách, dưới quầy lễ tân có người muốn gặp cô. Nhấn cô xuống dưới gặp ạ.

- Anh ta có xưng tên không?

- Cô chờ chút! – Nam lễ tân giữ điện thoại một lát, sau đó lại ghé vào ống nghe đáp lời. – Người này nói là người quen của cô.

- Vậy phiền anh nhắn anh ta chờ, tôi xuống ngay.

Tôi trông một chiếc váy hoa vải thô đơn giản vào người rồi đi xuống, thăm tự nhủ mình có người quen nào ở Hà Nội không nhỉ? Nhìn thấy tôi, người đang đợi cười và cúi chào:

- Cô Vi An!

Người gọi tôi là tài xế của Elton Trần, người đã chở tôi tới phi trường sáng nay. Anh ta cũng bay ra Hà Nội sao? Hic, đúng là sếp sòng có khác! Đi đâu cũng phải mang cả tài xế riêng đi cùng.

- Giám đốc yêu cầu tôi tới đón cô.

- Chúng ta đi đâu vậy anh?

- Tới nhà hàng Le Soleil ạ. Ngài giám đốc đang đợi ở đó.

Hay quá! Cuối cùng thì Elton cũng xuất đầu lộ diện rồi. Tôi hăm hở lao ngay vào trong xe, không kịp mang bất cứ thứ gì theo người. Chiếc xe sang trọng hòa vào dòng người trên con đường Thủ đô nườm nượp và đông đúc không kém gì Sài Gòn. Mùa này mới chớm hè, mặc dù trời tối và ngồi trong xe có điều hòa nhưng vẫn có thể cảm nhận những cơn gió mát vi vu thổi qua hai bên đường trồng đầy me và sấu.

Nhà hàng Le Soleil đích thị là một nơi mà cánh giàu có tới để xỉ tiền ra. Tôi liếc nhìn vẻ hào nhoáng sang trọng không hợp tí nào với bộ váy hoa và đôi dép bệt tôi đang đi, nhún vai một cách nghi lễ trước khi bước vào trong. Lễ tân đưa tôi lên nhà hàng trên tầng hai, một không gian mở rất thoáng đãng với những bàn ăn thân mật kê sát nhau. Mặc dù phòng ăn có nhiều thực khách ăn vận đẹp đẽ hào nhoáng, nhưng tôi nhận ra ngay Elton Trần ngồi một mình tại bàn ngay chính trung tâm. Trong ánh sáng vàng dịu của chùm đèn treo trên trần, Elton nổi bật giữa một quầng sáng, lộ ra hết vẻ đẹp trai lịch lãm pha trộn giữa những nét Á Đông và Tây Phương. Cũng thật là khéo chọn chỗ phô trương! Anh ta hẳn cũng biết mình đang đón nhận bao nhiêu ánh nhìn say đắm của các quý bà, quý cô trong phòng này nhỉ!

- Ở đây! – Elton giơ nhẹ tay lên ra dấu cho tôi. Cử động đó của anh làm ọi ánh mắt chuyển hướng sang phía tôi, mơ hồ mở ra một sân khấu vô hình mà Elton Trần cố ý kéo tôi vào. Nhưng xin lỗi anh, tôi không có tố chất làm người của đám đông ạ! Với mái tóc hơi rối và khuôn mặt nhợt nhạt, tôi loẹt quẹt đôi dép lao mang vội từ khách sạn tiến tới gần giám đốc. Vừa ngồi xuống ghế phía đối diện, chưa kịp há miệng ra hỏi han câu nào, Elton đã chặn lại, sau đó vẫy nhân viên phục vụ.

- Ăn trước đã. Chắc cô đói rồi!

Phục vụ bàn mang thực đơn tới. Tôi giở tới giở lui, nhiều món quá không biết chọn món gì.

- Ở nhà hàng này, món cua lột khá ngon. – Elton gợi ý.

- Vậy thì tôi lấy món đó.

- Lấy cho tôi xúp rau củ, cua lột, nui nấu nghêu. Cho hai người. – Elton gọi món cho cả hai.

- Dạ, xin quý khách chờ trong ít phút.

Người bồi bàn lấy thực đơn đi. Một người khác tiến lại rót nước lọc vào ly. Tôi nhấp một ngụm nước lạnh như băng, âm thầm quan sát ngài giám đốc vẫn với khuôn mặt đẹp đẽ kiêu ngạo, phong thái đỉnh đạc thu hút, bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Do đói bụng nên tôi ăn ngon lành, mau mắn. Chẳng mấy chốc đã vét sạch cả đĩa. Elton rề rà mãi cũng dùng xong, mới mở miệng nói hai từ:

- Tráng miệng!

Tôi nuốt nguyên một viên kem trà xanh vào bụng, trong khi Elton nhăm nháp từng thìa nhỏ. Tôi càng đánh nhanh ăn gọn bao nhiêu, thì anh ta càng khề khà bấy nhiêu.

Chắc mồm tráng miệng là hạ màn ăn uống rồi, ai ngờ, anh ta lại thủng thẳng tuyên bố:

- Cà phê?

- Tôi không uống.

- Vậy ột Espresso! – Elton nói với bồi bàn. Tầm mười phút, người bồi bàn mới mang cà phê đựng trong một cái tách sứ màu trắng lại. Trên chiếc đĩa đựng tách có hai chiếc bánh quy sữa hình cổ bốn lá. Elton thưởng thức cà phê của anh ta, còn tôi ngồi không. Chẳng biết sau cà phê sẽ còn là cái gì nữa đây? Tôi ngao ngán đợi. Elton cầm chiếc đĩa có đựng hai cái bánh chia ra trước mặt tôi mời. Ngồi không cũng buồn, tôi nhón lấy sau khi đã máy móc cảm ơn. Bánh quy tự nướng của nhà hàng được làm với loại bơ thượng hạng, vừa béo vừa thơm vừa giòn, vỡ vụn trong miệng khiến tôi không kìm được sự tán thưởng. Nhìn vẻ thỏa mãn của tôi, khuôn mặt của Elton trở nên dịu dàng kỳ lạ. Anh ta vươn cánh tay dài với bàn tay có những ngón thon thả đang cầm một chiếc khăn ăn, hướng tới khóe miệng tôi. Tôi há hốc mồm vì bất ngờ, trần trối nhìn giám đốc trong khi anh ta mỉm cười quyến rũ, thản nhiên nói:

- Có vụn bánh ở trên mép của cô.

Tôi bối rối định né người sang một bên để lấy tay phủi đi, nhưng cử động của Elton vẫn dầy dụa như cũ:

- Đừng cử động! Hãy cười tươi lên nào.

- Cười...? – Tôi lắp bắp.

- Đừng nhăn mặt! Cười lên, đúng rồi! Tốt lắm. Cảm ơn.

Tư thế đó duy trì trong vòng vài giây. Tức là Elton mỉm cười dịu dàng, vươn người ra phía trước lau miệng cho tôi, còn tôi cũng nhe răng ra cười với anh ta. Một tiếng “tách” kín đáo từ góc nào đó phát ra. Giống như người đạo diễn hài lòng với biểu hiện của diễn viên, Elton thu tay lại, nói khẽ:

- Được rồi!

Tôi thả lỏng tư thế cứng đờ, thở hắt ra một cái, túm lấy ly nước tu một hơi hết sạch. Nước dính trên mép, tôi lấy tay quét đi, bắt đầu truy vấn:

- Elton, tôi đã hợp tác. Bây giờ, tôi muốn biết toàn bộ ý đồ của anh? Đầu tiên là việc chọn tôi đi công tác cùng. Tiếp theo là vụ bắt cóc gây ra bởi người tự xưng là ông nội của anh. Và cái màn vờ vịt vừa rồi nữa? Tôi hoàn toàn không hiểu.

- Tôi sẽ lần lượt giải thích, nhưng trước tiên, tôi muốn cô thứ lỗi vì đã kéo cô vào tất cả những rắc rối này. Tuy nhiên, mong cô hiểu cho rằng, tôi cũng hoàn toàn bị động.

- Theo như tôi thấy thì không phải như vậy. Tối hôm nay là anh chủ động! – Tôi quyết định phanh phui sự thật. – Anh cố ý cho ai đó thấy anh đang... đang hẹn hò với tôi.

- Cho tới bữa tối nay thì đúng vậy! – Elton thừa nhận ngay lập tức.

- Tại sao?

- Tại vì, sau khi cô vào làm việc cho Moon Harvest, hoàn toàn nhờ vào tài năng của mình, thì bỗng rộ lên tin đồn rằng cô là cô gái của tôi.

Cô gái của Elton? Có người cũng đã gọi tôi như thế!

- Sao lại có thể như thế?

- Tôi cũng không biết vì sao. Có thể đoán là ai đó đã thấy tôi tới nhà cô, hoặc là tôi chở cô tới Moon Harvest trước đó.

- Do đó ông nội anh đã bắt cóc tôi, lấy tiền uy hiếp để tôi rời xa anh? – Tôi lấy làm ngạc nhiên, không ngờ những chuyện như thế này cũng có thể xảy ra trong đời thực.

Khi nhắc đến chữ “ông nội”, ánh mắt của Elton tự nhiên tối lại, sắc mặt trở nên kém vui tươi đi rất nhiều. Anh ta và ông có một mối bất hòa sâu sắc. Đó là điều ai cũng có thể nhìn ra được.

- Kịch bản này đã được diễn đi diễn lại rất nhiều lần rồi.

Elton vốn là một người lạnh lùng, không bao giờ nói quá nhiều điều không cần thiết, nhưng hôm nay anh ta có vẻ bức xúc. Vì thế, sau một hồi im lặng, anh bắt đầu nói. Đầu tiên là về gia tộc của anh ta, về người ông nội quyền lực, bảo thủ và chỉ chấp nhận sự phục tùng của người dưới cũng như của con cháu. Sau đó là về người cha đã mất của anh, người đã bất chấp sự ngăn cản của gia đình cưới một cô gái Việt Nam làm vợ. Về mẹ anh, một người phụ nữ dịu dàng yếu đuối. Về quãng tuổi thơ êm đềm ở Việt Nam cùng với mẹ trước khi ông nội phái người đưa anh đi tới một đất nước châu Âu hào nhoáng nhưng xa lạ.

Tôi im lặng ngồi nghe, có một sự đồng cảm vô hình len vào tâm trí. Tôi có thể hình dung ra một thanh niên mới lớn, luôn thù hận bên nội vì đã chia rẽ hạnh phúc gia đình cậu, nhưng lại không thể chối bỏ huyết thống. Có lẽ đó là lý do khiến anh ta và ông nội mình luôn ở hai đầu chiến tuyến. Nhưng đồng cảm là một chuyện, tôi không thể tha thứ cho Elton được vì tự nhiên lại lỗi cả tôi vào câu chuyện của cá nhân anh ta. Anh ta quá phức tạp. Còn kể thù mà tôi không bao giờ muốn đối mặt đó là sự phức tạp hoặc những thứ ẩn chứa sự phức tạp.

- Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên cô gặp tôi chứ? – Elton bỗng nhiên hỏi.

Tôi gật đầu, hình dung rõ căn phòng âm u ở khách sạn Green World và Elton đang bám lấy một cô gái hôn hít dữ dội. Elton nhẹ nhàng giải thích:

- Nụ hôn hôm đó là bởi vì... lúc cô đến tôi tưởng là ông tôi.

- Anh vẫn thường làm như thế này à?

- Ý cô là gì?

- Là vẫn thường lợi dụng các cô gái để chọc tức ông nội anh? Vì anh biết rõ rằng ông ấy không muốn anh yêu một cô gái Việt Nam giống như bố anh? Nói như vậy, là anh cũng đang lợi dụng tôi?

- Tôi xin lỗi, Vi An. – Elton nói giọng thành khẩn. – Trong trường hợp này, tôi muốn giải thích. Tôi đã không hề lợi dụng cô. Đến giờ tôi cũng chưa tìm ra nguồn gốc tin đồn mối quan hệ của tôi và cô, cũng như tại sao nó lại đến được tai ông nội tôi. Việc tôi chỉ định cô đi cùng tới hội thảo cũng chỉ có mục đích công việc. Khách sạn gặp sự cố khiến tôi phải hủy chuyến bay sáng nay. Sau đó tôi nhận được điện thoại mật báo rằng ông nội đã tới khách sạn Hoàn Cầu cùng Alex và Ed. Tôi chợt nghĩ ông ta lại sẽ giở trò tống tiền.

- Các cô gái trước cũng thế à?

- Họ cũng bị ông tôi dùng tiền uy hiếp. Nhưng... – Elton dừng lại cân nhắc xem có nên tiếp tục hay không. Cuối cùng quyết định nói. – Không cô nào đồng ý lấy tiền như cô cả!

Điều đó, trong suy nghĩ của Elton, cũng đồng nghĩa là những cô gái kia, dù bị anh lợi dụng, nhưng họ từ chối tiền chứng tỏ là họ có tình cảm với anh. Còn Vi An, cô gái hoàn toàn coi đó như một trò đùa. Ông nội anh hồi nãy đã quát vào mặt anh: “Anh đã chọn một đứa con gái chẳng coi anh ra gì!”. Rõ ràng là ông lão đã bị chọc cho xì cả hơi. Vì vậy, Elton chợt nảy ra một chiến thuật. Trước đây, anh cặp kè với hết cô này đến cô kia mục đích thì gan với ông nội, nhưng cô nào cũng bị dọa cho sợ chạy mất dép khiến cho ông già luôn lên mặt đắc ý. Bây giờ, không duyên không cớ xuất hiện tin đồn với Vi An, anh sẽ đóng vai một anh chàng si tình nhưng lại không được nhòm ngó đến. Ông già sẽ tức chết mà không làm gì được, vì rõ ràng, cô gái kia đâu có thêm để ý đến cháu ông đâu mà ông phải uy hiếp cô ấy? Anh không hề muốn lợi dụng Vi An, chỉ muốn cùng cô đóng một màn kịch mà thôi. Đây là Elton Trần nghĩ như vậy và tự thấy rằng suy nghĩ ấy cũng không có gì là quá đáng. Vì thế, tối nay, anh mới cố ý mời Vi An đi ăn tối tại một nơi sang trọng lộ liễu thế này. Chắc chắn cái màn tình tứ trên bàn ăn khi nãy đã được chụp ảnh bởi mấy tên “mật thám” và sẽ được gửi tới tận tay của ông lão. Nhưng thật không may cho Elton, cô gái ấy lại là Vi An, một người luôn tránh xa các rắc rối.

- Elton, tôi không muốn bị lôi kéo vào những chuyện như thế này nữa! Rắc rối của anh và ông nội, tự anh phải giải quyết.

Elton trầm ngâm ngả người trên ghế. Có lẽ anh ta không quen bị từ chối. Cuối cùng, khuôn mặt đăm chiêu cũng giãn ra một chút khi bỗng nhiên anh ta hỏi:

- Cô đã đòi ông tôi một triệu Euro à?

- Tôi chỉ nói đùa thôi.

- Tốt lắm. – Nụ cười trên mặt Elton rộng mở. Sau đó anh ta khoái chí cười thành tiếng. Tôi chưa từng thấy một Elton như vậy bao giờ. Ánh mắt long lanh vì cười, vẻ đạo mạo biến mất, chỉ còn lại nét mặt trẻ trung, thư giãn là nguyên nhân khiến cho số miệng, nĩa trên tay của các cô gái trong phòng thi nhau rơi xuống loảng xoảng.

11. Chương 11: Bánh Pancake Chống Khủng Bố

Trong điện thoại di động tôi bỏ lại khách sạn có hai cuộc gọi nhỡ. Một số di động, một số cố định, nhưng cả hai số đều lạ. Vốn điện thoại của tôi không mấy người biết, đến nỗi mà các số lưu trong danh bạ có thể đếm trên đầu ngón tay và mỗi số tôi cài một loại nhạc chuông khác nhau. Ví dụ như của dì Lan gọi tới thì nó sẽ í éo hát bài “Hương ngọc lan”. Còn của Hoa thì nó sẽ quang quác bài “Một con vịt”... Nhiều người có thói quen quá lịch sự là thấy số thì gọi lại và “Xin lỗi ai đã gọi cho Vi An hồi nãy đấy ạ?”. Đại loại thế. Còn tôi thì không bao giờ muốn tốn tiền vô ích như vậy. Nếu như họ muốn liên lạc, họ sẽ gọi lại. Thế là tôi vứt tọt chiếc điện thoại vào trong ngăn kéo và leo tót lên giường, ngủ hủn hủn như ngay lập tức sau một ngày dài đầy mệt mỏi.

Buổi sáng hôm sau, tôi thức dậy với một tâm trạng háo hức khác thường. Thì đúng rồi! Mục đích của chuyến công tác Hà Nội là buổi triển lãm bánh ngọt này mà. Đến nỗi khi Elton rủ tôi đi ăn sáng, tôi đã từ chối vì còn phải để dành bụng để... ném bánh! Cẩn thận hơn, tôi còn không bôi cả son môi, dù ôi tôi hơi nhột nhạt. Đằng nào thì ăn bánh xong cũng phải liếm mép mà. Đánh son rồi liếm đi cũng bằng hòa, còn ảnh hưởng tới vị của món bánh nữa! Bánh ngọt muôn năm! Hê hê hê...

Phòng triển lãm nằm trong một khu vực rộng tầm hai trăm mét vuông ở tầng trệt khách sạn, được lót thảm dày nền trắng, hoa văn đỏ. Trên trần treo thả xuống những chùm đèn khổng lồ kết từ muôn hạt pha lê tròn to lộng lẫy. Phòng được bài trí đơn giản. Ngoài những chùm đèn và tấm thảm đắt tiền tuyệt nhiên không còn vật trang trí nào khác. Mục đích của việc này là để ọi quan khách không bị phân tâm bởi nội thất để chỉ tập trung vào sản phẩm chính: bánh và chỉ bánh mà thôi! Bạn đã từng là trẻ con phải không nhỉ? Tôi đoán chúng ta ai cũng phải có một lần, giống như anh chàng Chaien trong truyện tranh Doraemon, mơ về một ngôi nhà cổ tích chỉ toàn làm từ bánh kẹo để được ăn thỏa thuê. Vậy thì nếu như bạn đang ở trong căn phòng này giống như tôi, bạn đã thỏa mãn giấc mơ hồi thơ ấu. Trước mặt tôi giờ chỉ toàn bánh là bánh! Đủ loại. Đủ màu sắc. Đủ hương vị. Đủ hình dạng. Chúng giống như những tác phẩm nghệ thuật vậy. Chỉ khác mỗi cái là ăn được!

- Này Elton, anh nhìn chiếc bánh vân thủy này xem. Thật tuyệt vời! – Tôi vừa nhón tay lấy một miếng bánh, vừa nhiệt tình khoe với Elton.

- Tuyệt vời ư? Đó chỉ là một miếng bánh tầm thường. Cô có cần phải quá khích như vậy không?

Đúng là cái đồ chẳng biết gì về bánh trái mà.

- Hứ! Người thợ làm ra chiếc bánh này phải là người có tay nghề tuyệt vời đấy! Tôi chưa từng thấy ai làm ra một chiếc Marble cake có vân đẹp như thế này cả. Rất kỳ công đấy! Không phải ai muốn cũng làm được đâu.

- Vậy hả? Như thế nào? – Elton Trần đột nhiên bày tỏ nhiệt tình muốn tìm hiểu. Tôi không so đo, chỉ cho anh ta.

- Để tạo được vân giống như đá hoa cương trên bánh thế này, anh phải biết cách trộn hai loại, một là bột vani, một là bột chocolate chung thành một. Nếu là khuôn tròn thì người thợ làm bánh phải đặt khuôn lên bàn xoay, xoay cho tới khi chúng hòa trộn vào nhau. Nếu là khay vuông thì phải trộn bột bằng phới.

- Chỉ cần xoay với trộn thôi à? – Elton hỏi.

- Đó là động tác quan trọng nhất ! Một người thợ làm bánh giỏi phải xoay vũ điệu của chính anh ta, cảm nhận được nó và cần tỉnh táo để dừng đúng lúc. Này, anh thử một miếng đi giám đốc ạ! – Tôi gấp một miếng lên đưa cho anh ta. Nhưng Elton lạnh lùng lắc đầu.

- Không, cảm ơn. Tôi không thích bột mì.

Hơ! Ngon thế mà không ăn. Rõ là không có số hưởng! Tôi rửa thầm trong khi ném tọt miếng Marble cake vào trong miệng, nhai nhồm nhoàm. Elton nhìn tôi với vẻ kinh dị. Anh ta chưa hề đụng vào một miếng bánh, trong khi tôi không bỏ sót một mảnh thử bánh nào trong lộ trình.

- Tại sao cô có thể ăn được chừng đó nhỉ?

Tôi lạnh nhạt nhìn anh ta:

- Đây là trách nhiệm nghề nghiệp!

Elton khẽ nhếch miệng lên mà không nói. Tôi hiểu như thế là một nụ cười. Còn đồng tình hay không thì không biết.

Khách đến với buổi triển lãm mỗi lúc một đông. Trong lúc tôi vẫn đang mải mê thử các món bánh, hoàn toàn lơ đãng người đồng sự nhàm chán và tẻ nhạt bên cạnh thì bỗng có người gọi:

- Miss Vi An!

Cả tôi và Elton đều quay ra. Đó là người đàn ông đã thuyết trình vào chiều hôm qua, ông Mike Pepitone, Giám đốc tài chính của tập đoàn khách sạn Pepitone châu Á. Ông ta xởi lởi chào hỏi:

- Chào buổi sáng quý cô Vi An! – Sau đó mới quay sang Elton. – Chào anh, Elton!

Tôi mỉm cười thật tươi đáp lại. Còn Elton ngạc nhiên bắt tay ông ta.

- Chào ông Pepitone! Thật bất ngờ khi gặp ông ở đây! Tôi nghe nói hôm qua ông đã có một bài thuyết trình rất thú vị. Rất tiếc là tôi lại không tới kịp để nghe.

Mike mỉm cười.

- Tôi nhận ra nó không thú vị đến thế. Đồng nghiệp của ngài, quý cô xinh đẹp đây đã không hài lòng và tôi hoàn toàn đồng ý với ý kiến của cô ấy.

Elton Trần nghi ngờ nhìn sang, nhưng tôi kịp bày ra một bộ mặt ngây thơ vô tội nhất. Thấy hai người đó dường như quen biết nhau, tôi vừa cười vừa thụt lùi lại hai bước, sẵn sàng để rời đi. Tuy nhiên chưa kịp xoay người thì đã bị phát giác ngay tại trận.

- Cô định đi đâu à, Vi An? – Ông Pepitone hỏi.

- À, ừm... Tôi... tôi định đi lấy cho hai người một ít bánh. – Tôi kiếm một cái cớ.

- Cảm ơn cô. Nhưng tôi không thích ăn đồ ngọt.

- Tôi đảm bảo nó không ngọt! – Tôi mỉm cười, vừa nhanh chân rời đi.

Đi thôi chứ ở cùng hai người đàn ông này thì thật là chán! Một người thì không thích bột mì. Một người lại không thích đồ ngọt. Không hiểu sao trong đầu tôi chợt hiện lên khuôn mặt của chàng người mẫu Quang Hải. Hải hoàn toàn trái ngược với hai người bọn họ. Mặc dù bị bắt gặp đang ăn vụng một mẩu bánh ngọt nhưng anh ta còn tiếc rẻ liếm sạch vụn bánh trên ngón tay. Đây! Phải có tinh thần tiết kiệm như thế. Có lẽ hành động liếm tay ấy là lý do tôi đã không khất khe truy cứu tội lỗi của Hải hôm đó.

Đang tính rong ruổi ở buổi triển lãm một mình thì tiếng nói của đạo đức vang lên. Tôi đã hứa lấy bánh về cho họ, đành đưa mắt qua các dãy bàn tìm kiếm. A, kia rồi! Vừa hay có một loại bánh không quá ngọt, cũng không làm từ bột mì, có thể thỏa mãn yêu cầu của cả Elton và Mike.

Khi tôi quay lại, hai người đó vẫn đang đứng nói chuyện ở vị trí cũ. Họ dường như đang thảo luận một vấn đề gì đó không thú vị, bởi khuôn mặt ai nhìn cũng nghiêm trọng cả. Thấy tôi, họ bỗng ngưng bật.

- Bánh tới đây! – Tôi lên tiếng mời, phá vỡ không khí ngưng đọng.

- Trông có vẻ ngon đấy! – Mike hào hứng. Nhưng ánh mắt của ông ta lại không nhìn vào đĩa bánh mà lại chiếu sang tôi.

- Tôi vừa đi lấy bánh hạt phỉ cho hai người đây. Đúng tiêu chuẩn của quý vị. Không bột mì, cũng không ngọt.

- Cảm ơn! – Bọn họ cùng nói.

Elton ăn hết một miếng Hazelnut cake, nhưng sắc mặt vẫn không khá lên được. Ngược lại, trông Mike Pepitone lại có vẻ cao hứng. Rất cuộc, hai người bọn họ đã nói với nhau chuyện gì nhỉ?

Cả suốt hành trình về thành phố Hồ Chí Minh nữa, Elton cứ giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng trầm mặc. Xuống sân bay, tôi bị bỏ rơi, đành tự bắt taxi về nhà. Mới xa Sài Gòn một vài ngày mà sao tôi nhớ cái nắng của

thành phố phương Nam này đến thế. Nắng vàng như mật ong mới khai từ trong hộp ra, chảy tràn trên đường phố. Tôi hạ cửa kính xe, tựa đầu vào thành cửa ngắm hàng cây me xanh mát và hai dãy nhà ven đường vun vút lùi dần về phía đuôi xe.

Vừa xách đồ qua cổng chung cư, tôi bị chặn lại bởi chú bảo vệ. Thay vì vẻ nhàn tản thường ngày, khuôn mặt chú trông hốc hác, mắt đỏ ngầu, râu ria lởm chởm. Mới hai ngày không gặp mà trông “dung nhan” chú hoàn toàn thay đổi, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng. Tuy nhiên, mọi thứ còn tệ hơn ác mộng. Có án mạng ở chung cư!

- Chú nói cái gì cơ? – Tôi nghe mà bủn rủn cả người, không ngờ một ngày nơi tôi ở lại có án mạng – vốn tôi cứ nghĩ nó chỉ xảy ra ở trong truyện Thám tử Conan.

- Giết người đó cháu. Cảnh sát đang điều tra hung thủ. Nhưng người ta đồn rằng đây là một vụ trả thù của các băng đảng. Tuy nhiên chúng giết nhầm người. Do đó, rất có thể chúng sẽ lại trà trộn vào đây. Chú đang mất ăn mất ngủ đây này.

Chú bảo vệ bối rối vò mái tóc vốn đã rối bù như chim sẻ gặp bão. Trong cuộc đời làm bảo vệ của chú, mà phần lớn thời gian là để ngồi gà gât và gấp vật thì đây thực sự là một cú sốc.

Lúc lên thang máy, tôi thấy có nhóm người từ chung cư đi ra, tay xách nách mang đồ đạc chuyển lên xe ô tô. Mặc dù đội ngũ bảo vệ đã được tăng cường song nhiều người vẫn muốn dọn tạm ra ngoài cho an toàn. Tôi cũng buộc phải cân nhắc xem mình có thể tá túc ở đâu. Ước gì có thể về căn nhà cũ yên ổn ngủ nướng một giấc thật đã đời nhỉ! Đang suy nghĩ vẩn vơ, điện thoại của tôi réo vang. Đó là số đã gọi nhờ cho tôi sáng hôm qua. Tôi nhớ rõ vì nó rất phô trương, có bốn con số chín ở đuôi. Khi mở máy, giọng nam giới đầu bên kia nghe thì thà thì thảo:

- Vi An à?

- Vi An đây? Ai vậy? Nói to một chút được không ạ?

- Tôi Hải đây! Không nói to được.

Quang Hải ư? Tại sao lại không nói to được? Anh chàng rắc rối này có chuyện gì liên quan mà phải gọi cho tôi nhỉ? Như hiểu thấu mặc của tôi, Hải lại thì thảo. Có vẻ như anh ta đang trùm chần nói chuyện thì phải.

- Vì Thắng đang ở đây! Vi An, cô phải tới đây ngay giúp tôi với. – Giọng anh ta đầy đau khổ.

- Tới chỗ anh? Có chuyện gì à?

- Chỗ này đang chuẩn bị có án mạng!

- Án... mạng...? – Tôi lắp bắp. Chẳng lẽ thành phố Hồ Chí Minh đang chịu một làn sóng khủng bố mới? Mafia từ quận 1 đã nhảy về quận 12? Không... không thể nào chứ? Tôi hít một hơi lấy lại bình tĩnh. Chắc anh ta đang đùa!

- Tôi đang mệt lắm. Anh gọi cho công an đi.

- Cô... thật tàn nhẫn. Tôi không thể gọi cho ai khác. Cô có biết là Thắng từ hôm qua đã chuyển về đây sống không? Hắn ta đang vi phạm hợp đồng đấy. Nơi đây chỉ thuê ột người là tôi thôi, phải không?

- Đúng thế. Chỉ thuê ột mình anh thôi.

- Vậy thì cô về đây để tống cổ hắn ta đi.

- Ồ! – Tôi nghĩ ngợi. – Mà này, Thắng là người quản lý của anh mà sao anh lại đi tố cáo anh ta?

- Vì hắn ta đang giết tôi. Giết dần giết mòn.

Tôi hình như đã vỡ lẽ ra điều gì.

- Tôi đoán, anh ta lại cấm cản không cho anh ăn cơm?

Quang Hải đầu bên kia hét toáng lên một cách giận dữ: “Đúng! Quân giết người ấy...” nhưng sau đó im bật. Tôi nghe thấy tiếng kẹt cửa, rồi một giọng đàn ông cầu nhàu và nghe tiếng Hải cười cười phân trần: “Tôi đang đọc Conan tập mới nhất. Anh ra ngoài đi, chút đọc xong tôi ượn.”

Khi im ắng kéo về, anh ta quay trở lại, giọng thì thào:

- Cái quân giết người ấy, hắn ta bắt tôi nhịn ăn từ tối hôm qua. Tôi sắp chết rồi! Tôi chỉ tăng có hai lạng mà hắn đã bắt đầu áp dụng chiến dịch giảm cân.
- Thôi được rồi. Tối nay tôi sẽ đến giải cứu cho anh.
- Cảm ơn vị cứu tinh của tôi. À, cô... – Hải ngập ngừng, sau đó dè dặt nói. – có thể... mang... đồ ăn cho tôi được không?
- “Oui”! Anh thích ăn gì?
- Gì cũng được. Nhưng mà ngoại trừ xà lách, dưa chuột, trái cây. Cô có thể mang gà quay, thịt băm viên, bò lúc lắc, giò heo hầm... ực ực ực...

Ồ, hóa ra đó là cái chuỗi ẩm thực trong mơ của Hải. Người mẫu ơi là người mẫu. Siêu sao ơi là siêu sao. Nổi tiếng làm chi để mà khổ cực thế thảm đến thế cơ chứ. Lúc mà ngôi sao xuất hiện ở đám đông thì lạnh lùng cao ngạo đầy khí phách là thế, cuối cùng lại phải nhờ vả một cô thợ làm bánh mang đồ ăn đến cho. Làm người bình thường ăn no ngủ kỹ có phải sung sướng hơn không. Hóa ra, muốn trở thành người mẫu cũng cần phải có một nghị lực không nhỏ.

* * *

Tôi nằm ngả ngón trên chiếc ghế sofa xanh trong phòng khách, duỗi tay duỗi chân thoải mái nhưng trong lòng lại trăn trở. Sau chuyến công tác về, cuộc sống có đôi chút bị xáo trộn, cảm xúc trở nên bồn chồn, bất an. Quả thật là không tốt. Tôi muốn gọi cho thầy Bertrand, để nghe giọng nói ấm áp của thầy, để được khích lệ: “Gì nào bánh mì tròn. Quảng tất cả gánh lo đi. Làm bánh nào!”. Nhưng thoát nghĩ giờ này ở Paris đang giờ ăn trưa, cũng không nên quấy rầy thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của thầy. Vì thế tôi vào buồng tắm, ngâm mình trong làn nước ấm pha tinh dầu hoa oải hương hồng rũ bỏ những suy nghĩ vẩn vơ. Sau đó vào bếp, chuẩn bị một tô bột sánh vàng, đặt một chiếc chảo để thật bằng lên trên bếp ga để chuẩn bị làm bánh Pancake. Đây có lẽ là loại bánh dễ làm nhất mà ai cũng có thể thực hiện. Nhưng như ông thầy nghiêm khắc của tôi từng nói: “Đến rót một cốc nước lọc cũng có những nguyên tắc của nó.”, thì để làm được một chiếc bánh tròn tròn dẹt dẹt, mềm dai và thơm nức mũi cũng cần cả một đồng bí quyết. Ví dụ để bánh có mùi đặc trưng chỉ có của riêng bạn thì hãy mua một thỏi bơ loại đặc biệt, bóc một đầu ra và quét khắp lượt lên mặt chảo nóng. Tất nhiên là khi người nào đó hỏi công thức thì bạn nên hào phóng chia sẻ nhưng hãy giấu nhãn hiệu của thỏi bơ ấy đi! Tôi nghĩ có lẽ đây là bí quyết quan trọng nhất!

Trời tối và hơi oi nồng khi tôi tới quận 12. Chàng người mẫu đón tôi với thái độ còn hơn cả mong mẹ về chợ. Thắng không có ở đó. Quang Hải vừa hôn hờ lực lợi chiếc hộp đồ ăn, vừa giải thích rằng người quản lý dữ tợn vừa mới đi khỏi. Anh ta nhìn chồng bánh Pancake vẫn còn ấm nóng, có thoáng thất vọng. Tôi cố nín cười:

- Không có gà quay hay chân giò hầm đâu.
- Cô có vẽ chuyên về bánh trái nhỉ!
- Đúng rồi. Vì tôi là một thợ bánh mà!

Hải tròn mắt ra nhìn tôi:

- Một thợ làm bánh? Sao Thắng lại nói là tiếp viên nhà hàng?
- Anh nói cái gì cơ?

- À không... không có gì! – Anh ta vừa lắc đầu vừa dùng tay bốc một cái bánh. Tôi ngăn lại, sắp bánh thành một chồng trên đĩa rồi đổ mật ong từ trong lọ lên. Những dòng mật sóng sánh chảy tràn xuống như những dòng thác nhỏ mịn màng. Hải ngồi bên cạnh chăm chú nhìn, mắt dần dần sáng lên. Anh ta quay sang cười hồn nhiên, lộ một cái núm đồng tiền nho nhỏ ở má bên trái.

- Đẹp quá!

Tôi rót thêm cho Hải một ly sữa lạnh. Anh chàng đúng là người đang bị bỏ đói, vừa ăn vừa uống một lèo hết sạch sành sanh tất cả mọi thứ. Tôi thường đặc biệt vui thích và có cảm tình nếu như ai đó ăn bánh của

tôi làm một cách nhiệt tình. Vì thế, trong căn bếp đẹp đẽ này, tôi phát hiện ra mình lại đang say sưa ngắm một chàng người mẫu nổi tiếng ăn bánh Pancake “chống khủng bố”. Những lần gặp trước đây tôi chưa có dịp nhìn kỹ Quang Hải, hoặc nhìn thấy anh ta với những bộ dạng khác, thì lần này, tôi phải thâm công nhận bộ dạng lúc ăn bánh của Quang Hải rất đẹp trai. Nước da màu nâu sáng khỏe mạnh, trơn nhẵn như đồng, cặp lông mày nét như vẽ mực và đôi mắt đen sáng rực như sao đêm lúc này đang híp lại về hài lòng. Một chút mặt ong bị dính trên khóe môi. Anh ta lè lưỡi ra liếm như một đứa trẻ.

- Nếu là anh tôi sẽ bỏ nghề người mẫu. Làm một người bình thường không phải tốt hơn là bị nhin đói thế này à?

Khuôn mặt của Hải bần thần trong vài giây. Anh ta đột nhiên cười to.

- Trừ điều này ra, còn lại... tôi rất thích. Nếu như không làm người mẫu thì tôi không biết làm nghề gì khác.

Lẽ nào Hải cũng... giống tôi? Tôi cũng từng nói với người khác rằng nếu không làm thợ bánh thì không biết làm gì khác. Có lẽ người đối diện không hiểu hết ý nghĩa của câu nói, nhưng bản thân người trong cuộc thì tường tận nguyên nhân vì sao mình lại có những quyết định như vậy. Trước đây tôi vốn có thành kiến Hải là một người “chân dài đầu ngắn”, nhưng giờ tôi xin rút lại những lời nhận xét đó.

Trời hình như đổi gió, trở nên mù mịt hơn. Thắng không thấy quay lại. Tôi mở cửa bếp nhìn ra bên ngoài, chợt thấy gió ồ ạt tràn vào trong nhà, mang theo cả đám lá và xác hoa ngọc lan khô.

- Cái gì vậy? – Hải nghiêng người né một chiếc lá đang bay vèo qua.

- Có đông tới! – Tôi hô to, vừa hoảng sợ đóng sập cửa lại. – Tôi phải về gấp thôi. Gọi cho tôi một chiếc taxi.

Mới dứt lời, một ánh chớp chói lòa rạch đứt đôi bầu trời, kèm theo tiếng nổ đánh gọn chất chúa. Điện vụt tắt. Qua lớp cửa kính, tôi thấy tia sét hung tợn ma quái như một nhánh tầm ma khô đang vung lên chuẩn bị quất đòn roi mãnh liệt xuống trần thế.

- A... A.... A ... – Tôi hét văng lên thất thanh, ngã về phía sau, chìm trong một ảo giác chết chóc.

Tiếp sau màn thị uy của sét là đến sấm. Tiếng sấm rền vang như đang truy đuổi khiến cho tôi lùì mải, lùì mải...

Nhờ ánh sáng của tia chớp, Quang Hải nhìn thấy cô gái giống như một con mèo nhỏ hoảng loạn, chạy trốn cơn sấm sét bất chợt bằng cách chui xuống gầm bàn. Hai tay cô bịt chặt lấy tai, vùi đầu xuống giữa hai gối.

- Vi An, Vi An... Cô bị làm sao vậy? Có chuyện gì thế?

Tôi rất sợ mưa dông. Trong không gian tối tăm, tiếng mưa bên ngoài như muôn vàn mũi tên gào thét. Màn mưa triền miên, đen kịt, không lối thoát gợi lại những ký ức kinh hoàng. Cả cơ thể bỗng chới với, nên khi có một bàn tay ấm áp chìa ra, tôi không do dự bám lấy, ôm siết vào lòng.

Không biết đã bao lâu, mưa gió đã ngừng, cành ngọc lan cũng thôi đập vào cửa sổ căn bếp. Mặc dù những chiếc lá xanh đầm nước mưa và rách tơi tả, nhưng chùm nụ non vẫn kiên cường bám ở trên đầu cành. Sau cơn mưa, đêm như trong hơn, không khí ngọt mát như mùi trái dưa hấu khổng lồ mới lấy từ trong tủ lạnh được bỏ ra.

Tôi cựa mình. Sao có cái gối ôm nào lại ấm thế này nhỉ. Lại thơm nữa. Mùi thơm thoang thoảng như có như không của một loại hoa hồng tháng Năm. Tôi vùi mặt vào cái gối, dụi dụi, hít hít y như một con heo rừng tham lam dũi đất tìm nấm mối. Càng ôm, càng dụi càng thấy ngạc nhiên. Chiếc gối ôm này... có tim! Tôi mở choàng mắt, thấy mình đang nằm gọn trong lòng một người, áp mặt vào ngực người đó, hai tay thì vòng ra sau lưng ôm chặt lấy anh ta. Mà còn ai vào đây nữa! Quang Hải đang ôm tôi ngủ ngổn trên sofa trong phòng khách. Tiếng thở của Hải đều đều trong căn phòng yên tĩnh. Chiếc đồng hồ dạ quang trên tay anh chỉ mười một giờ mười phút. Tôi khê cựa mình để ngồi dậy, nhưng đôi cánh tay vô thức của người đang ngủ càng siết lại, khóa chặt mọi cử động. Chắc anh ta cũng tưởng tôi là cái gối ôm rồi!

12. Chương 12: Madonna, Alice, Vivaldi Và Croquembouche

Lên lớp Mười, tôi vẫn còn sợ mưa to gió lớn. Những đêm mưa gió bất chợt, tôi vẫn thường cuống quýt dò dẫm sang phòng của ba mẹ tôi, lúc này đã ngủ say, len lén lật chăn rồi chui vào giữa, nằm hí hửng một lúc trước khi tiến vào những giấc mộng đẹp để bay bổng, không bao giờ thấy được ba tôi mỉm cười trong đêm, nhẹ nhàng nhắc đầu tôi lên kê vào chiếc gối của ba. Những mưa gió ngoài kia trở thành hư không. Nỗi sợ hãi tan biến. Tôi bình yên như một con ốc sên trong vỏ.

Tuy nhiên, cảm giác bình yên ấy đã mất từ lâu. Nhưng trong giờ phút này, tại chiếc ghế sofa trong căn phòng này, giữa vòng tay của người lạ này, tôi như sống lại khoảnh khắc bình yên xưa cũ. Và chợt thấy trong lòng mình ngọt ngào dâng lên xen lẫn niềm xúc động. Hãy nán lại một chút nữa, một chút nữa, để đắm chìm trong hoài niệm bình yên tưởng như mãi mãi đã rời xa.

Tôi tham lam ngồi lại trong lòng Quang Hải. Nhưng càng ngồi lại càng thấy có cái gì đó không đúng. Nóng quá! Vòm ngực rộng của anh ta nóng như một cái lò than tổ ong đang đun. Còn tôi giống như một con tôm nướng, chuẩn bị bốc khói. Gắng hết sức bình sinh, tôi nhảy vọt ra ngoài, chân đụng ngay phải cái bàn kính đau điếng làm iệng không nhận được kêu “Á” lên một tiếng. Quang Hải chậm chạp mở mắt, giọng ngái ngủ ồm ồm hỏi cái người đang phải nhảy lò cò trên thảm cho đỡ đau.

- Cái gì thế?

Đang bối rối giữa hai cảm giác vừa nóng, lại vừa đau, nên cho dù giọng điệu câu nói này quen ơi là quen, tôi lại không còn đủ tỉnh táo để nghĩ xem đã nghe thấy ở đâu.

Quang Hải có lẽ đã hình dung ra được cục diện. Anh ta ho khan một tiếng.

- Tối hôm qua cô làm tôi sợ khiếp vía! Cho nên tôi đã...

- Tôi... xin lỗi! Và... cảm ơn... – Tôi không biết nói gì hơn nữa. Vì câu đó hoàn chỉnh sẽ là: “Cảm ơn vì đã ôm tôi!”. May mà không có điện, nếu không anh ta sẽ phát hiện ra hai má tôi đỏ ửng lên.

- Tôi mới phải cảm ơn cô. Chỉ vì mang đồ ăn cho tôi mà cô phải vất vả như vậy.

- Tôi tới vì vấn đề của Thắng. – Tôi sửa lại.

- À... ừm... Cô sợ sấm chớp à? – Hải đột nhiên hỏi. Trả lời về vấn đề này thật khó khăn. Tôi hít một hơi, áp chế cảm giác buồn nôn đang chực dâng lên, rồi dứt khoát nói:

- Vâng. Tôi mắc chứng sợ sấm chớp. Cả mưa nữa. Nhưng may quá! Tạnh ráo cả rồi. Tôi đi đây!

- Muộn lắm rồi! Tôi thì lại không có xe ở đây để đưa cô về.

- Không sao, tôi sẽ đi taxi. Đường Sài Gòn giờ này vẫn còn nhiều xe lưu thông mà.

- Nhưng khu vực này lại vắng vẻ. – Quang Hải đứng lên, kéo xuống chiếc áo phông bị ướt. – Khá nguy hiểm!

- Anh ta kết luận, sau đó tỉnh bơ nói: – Sao cô không ở lại? Phòng của cô vẫn ở trên lầu. Thắng nếu giờ này mà chưa về thì anh ta sẽ không quay lại, ít nhất là cho tới trưa mai.

Tại sao lại không nhỉ? Đây là nhà tôi cơ mà. Còn Quang Hải? Anh ta chí ít cũng đã cư xử như một người đàn ông. Dường như thấy được sự do dự của tôi, Quang Hải cười một cách rất chi là khả ố.

- Cô không cần lo lắng. Tôi chưa bao giờ có hứng thú với cô gái nào cao dưới một mét bảy. Ha ha...

Nghe cái giọng của anh ta rõ đúng của một tay háo sắc. Chắc là dính không ít scandal tình ái đây! Giới người mẫu diễn viên là chứa ẩn chứa nhiều chuyện lùm xùm nhất mà lại.

Một buổi tối yên ổn qua đi. Không khủng bố, cũng không còn mưa gió. Tôi ngủ rất ngon. Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, làm vội vàng cho Quang Hải một ít bánh bột ngô nướng giòn. Trong tủ lạnh không hẳn là không có thực phẩm, nhưng toàn rau trái và nước lọc. Thảo nào cứ mỗi lần thấy đồ ăn là anh ta lại rít rít mũi hết cả lên. Tôi nhấn nút nướng tự động, ghi lại một vài chỉ dẫn rồi mở cổng, bước ra ngoài. Khí trời ẩm ướt buổi sáng sớm ủa đến. Không gian trong trẻo ngát hương ngọc lan. Tôi hít một hơi thật dài, rồi thở ra khoan khoái. Ngày hôm nay, sẽ là một ngày khó khăn. Tôi sẽ gặp lại cô con gái kiêu kỳ của ngài Bí thư nào đấy – một người thần tượng Madonna, đọc Alice ở xứ sở diệu kỳ, thích nghe bản giao hưởng Bốn

Mùa của Vivaldi. Madonna, Alice, Vivaldi! Một người đầy kiêu hãnh, mâu thuẫn và khó chịu như thế sẽ thích một chiếc bánh đính hôn như thế nào? Đó là câu hỏi mà tôi phải tìm cho ra đáp án!

Về phần của Quang Hải, anh ta đã trải qua một phen thót tim buổi sáng hôm ấy. Quản lý Thắng không về vào buổi trưa như dự tính, mà lại xuất hiện vào lúc bảy giờ sáng. Hải vội vàng lên phòng tôi để thông báo nhưng thấy phòng trống không. Anh ta tưởng tôi ở trong phòng tắm bèn nói vọng vào vài câu dặn dò ở yên trong đó, sau đó lật đật chạy vào trong bếp “phi tang” tất cả cốc chén đựng đồ ăn thức uống tối hôm trước. Nhưng cẩn thận như vậy bằng thừa vì Thắng sau một đêm ăn chơi trác táng chẳng buồn nhìn cả mặt chàng người mẫu quý hóa chứ nói gì nhận ra một tí xáo trộn trong nhà. Anh ta chỉ về thu dọn đồ đạc rồi vọt đi thẳng. Nghe nói Thắng tá túc tạm để trốn khủng bố ở chung cư nhưng một ngày rời xa mọi khu vực chơi bởi quen thuộc làm anh ta chán ngán vô cùng. Hải thở phào vì thoát khỏi sự truy vấn của người quản lý hắc ám, tuy nhiên lại phát hiện ra tôi đã biến đâu mất tiêu. Anh ta loay hoay cả buổi để tìm tôi cả trong nhà lẫn ngoài vườn vì đinh ninh rằng tôi đang trốn ở đâu đó trong nhà hoặc đã tìm cách trèo xuống vườn bằng đường cửa sổ...(!).

* * *

Quản lý Bình là một người lo xa. Tôi vừa ló mặt vào nhà hàng, đã bị kéo sang một bên.

- Vi An ơi, Vi An... – Giọng xởi lởi của Bình nhuộm màu lo lắng. – Anh mong em như nắng hạn mong mưa.

Các nhân viên phục vụ ai nấy cũng đều nhõn cười trước câu nói có phần thái quá theo đúng tính cách của Bình. Chỉ riêng tôi, tai còn đeo headphone và trong đầu vẫn còn luẩn quẩn giai điệu bài Don't cry for me Agentina của Madonna, cho nên không có cơ hội được thưởng thức pha mùi mẫn ấy.

- Chào anh Bình. – Tôi tháo headphone ra.

- Em vào đây với anh. – Bình kéo tôi vào văn phòng. – Em vẫn còn nhả hứng nghe nhạc buổi sáng đấy à? Thiết kế bánh đính hôn xong chưa, đưa anh xem qua một cái xem có cần góp ý gì không?

Bình tra hỏi dồn dập. Thực ra tôi vẫn chưa hoàn thành thiết kế ấy trên giấy. Nó vẫn còn đâu đó lơ lửng trong các giai điệu đẹp đẽ của bản giao hưởng Bốn Mùa, trong xứ sở kỳ diệu mà Alice lạc vào...

- Anh có đặc biệt thần tượng một ai đó không anh Bình?

- Cái gì?

- Cô ta thần tượng Madonna đấy!

- Cô ta mà cũng thích bóng đá à? Em đừng nói là cô ta muốn bánh đính hôn hình trái bóng của FiFa đấy nhé!

Tôi lắc đầu.

- Anh nghe nhầm rồi! Không phải “chú lùn” Maradona, mà là cô ca sĩ Mỹ Madonna, một phụ nữ cá tính, thông minh, nổi loạn nhưng đôi khi lại dịu dàng đến kỳ lạ.

- Vợ va vợ vẫn. Anh chả bao giờ thần tượng diễn viên hay ngôi sao. Từ bé cũng không. Mình chỉ biết được cái vẻ ngoài đẹp đẽ của họ. Anh thì anh chỉ thần tượng má anh thôi. Cả nhà anh ai cũng sợ ba. Anh cả đời không dám bá cổ ông. Thế mà ba anh lại nghe lời má anh răm rắp.

Tôi mỉm cười khi nghĩ đến cảnh quản lý Bình đã có con nhỏ, nhưng vẫn đứng khép nép trước mặt ba mình.

- Người ta có xu hướng bắt chước thần tượng của mình về mọi thứ, đúng không anh?

Bình gật đầu.

- Má anh là phụ nữ nên anh không thể bắt chước bà. Nhưng thời thanh niên toàn yêu các cô có nét giống má mình. Bởi thế giờ anh mới ân hận đây em à. Vợ anh bây giờ nói gì anh cũng phải nghe theo răm rắp.

Chủ đề bánh trái đã bị xao lãng trong vài phút “chiêm nghiệm” của quản lý Bình về cuộc sống cá nhân. Nhưng vì rõ ràng anh ta là một người lo xa, nên Bình tức khắc quay lại vấn đề bánh đính hôn. Tôi chỉ nói ngắn gọn:

- Em đã có cách làm việc với cô ta. Anh yên tâm!

- Thôi được rồi! – Bình thở dài. – Anh tin em. Cứ làm tốt như vụ khai trương bữa trước là được. À mà này, chiều tối qua giám đốc có ghé nhà hàng.

- Elton đây ạ?

- Ủ. Anh ấy hỏi về hồ sơ cá nhân của em. Không biết là có chuyện gì. Hồ sơ của em thì vẫn để bên chỗ bà Trang nhân sự chứ đâu có ở đây! À, mà hộ chiếu của em vẫn dùng được chứ?

- Vẫn còn hạn. Lại có chuyện gì thế hả anh?

- Giám đốc hỏi, anh cũng không biết.

Vậy là chiều hôm qua, Elton từ sân bay đã ghé qua Moon Harvest, còn hỏi hồ sơ của tôi. Không rõ anh ta muốn tìm thông tin gì. Làm ơn đi Elton, xin hãy cho tôi hai chữ: bình yên!

Tôi về khu vực làm bánh quen thuộc. Cô phụ tá trẻ ríu ra ríu rít hỏi thăm chuyển công tác và bày tỏ một sự ngưỡng mộ thái quá là tôi đã được đi Hà Nội với anh giám đốc đẹp trai, người mà ngay cả mơ thôi cô cũng không dám. Tôi xem xét số lượng bánh làm ra đã xuất kho trong mấy ngày vừa qua, tạm hài lòng khi thấy đồ thị tiến triển theo hướng đi lên. Cho đến giờ, công việc của tôi tại cửa hàng này vẫn đang suôn sẻ. Chắc chắn sẽ có thêm nhiều thử thách nữa nhưng miễn là làm bánh, tôi luôn luôn sẵn sàng!

Vị tiểu thư kiêu kỳ tên Diễm Hương đến vào thời điểm sau bữa ăn trưa một chút. Bên ngoài trời đang nắng gắt, nhưng tất cả mọi thứ từ diện mạo, quần áo, đến khuôn mặt trang điểm trang nhã đều toát lên vẻ chín chu đến hoàn hảo của chủ nhân. Cô như một thứ đồ được bảo bọc kỹ trong hộp kính, không một hạt bụi nào có thể vươn tới. Hôm nay, quý cô trẻ tuổi mặc một bộ váy đơn giản màu hồng phấn, càng tôn lên nước da trắng mịn màng như ngà voi. Một viên đá ruby lớn đeo trước ngực, phát ra thứ ánh sáng hồng lóng lánh. Chiếc váy đơn giản nhưng đường may sắc sảo tiết lộ đẳng cấp, càng làm nổi bật nét rực rỡ phô trương của viên hồng ngọc.

Con thiên nga lộng lẫy nhìn tôi với ánh mắt của một kẻ bề trên. Mặc dù còn trẻ nhưng cô ta đã học được cách đặt người khác dưới con mắt của mình.

- Vi An phải không nhỉ? – Lần này, chất giọng khàn đặc của cô không còn làm tôi thấy bất ngờ nữa. – Tôi không có thời gian. Hãy đưa thiết kế ra đi!

Mệnh lệnh nhanh gọn. Đôi mắt thờ ơ. Khuôn mặt lãnh đạm.

Tôi đặt lên bàn một tờ giấy trắng. Người phụ nữ liếc nhìn tờ giấy, ánh mắt lóe lên một tia thích thú.

Tôi rút từ trong túi ra một cây bút chì, vung tay lên ngoáy nhanh những vòng tròn lớn bé khác nhau lên tờ giấy, cho đến khi những vòng tròn đan xen tạo thành hình một quả trứng dựng đứng. Cô gái nhìn khối hình dạng rối rắm, nhếch miệng cười:

- Tổ chim à?

- Đúng thế, tôi sẽ tạo một tổ chim khổng lồ.

- Loại! – Người phụ nữ trẻ xẵng giọng. – Thợ bánh mà Elton chọn, không ngờ lại là một người tầm thường như thế này!

Nói xong, cô ta đứng dậy bằng một động tác hoàn hảo mà không chờ một lời giải thích. Tầm lưng vẫn thẳng, chân phải hơi đưa ra, một tay nắm thành ghế nâng cả người đứng lên. Ngay cả khi trong phòng chỉ có hai người phụ nữ với nhau, cô ta vẫn thể hiện một sự hoàn hảo từ trong bản chất.

Tôi nhẹ giọng nói:

- Cô không đợi được tới lúc phép màu của xứ sở diệu kỳ phát huy tác dụng à?

Tại nơi ngưỡng cửa, ngón tay đặt trên nắm đấm bỗng ngừng lại. Tôi đặt lên trên bàn một tờ giấy trắng nữa, vừa vẽ vừa nói:

- Cô hãy tưởng tượng trên nền nhạc của bản giao hưởng Mùa Xuân, những nhánh cỏ khô của chiếc tổ chim khổng lồ sẽ từ từ biến mất, để hiện lên một bông hồng đỏ tuyệt đẹp trên đỉnh của một ngọn tháp.

Có tiếng xoay người lại. Tôi giơ tờ giấy vừa vẽ xong tức thì về phía sau.

- Đây là loại bánh gì vậy? – Lần đầu tiên, giọng nói khàn lạnh lùng có vẻ mềm lại.

- Croquembouche. – Tôi nhẹ nhàng trả lời.

- Tôi chưa từng thấy loại bánh đính hôn này bao giờ.

- Xu hướng tân thời đấy! Madonna đã từng dùng Croquembouche cho lễ cưới đầu tiên của mình.

Im lặng. Người phía sau lưng tôi đứng yên lặng trong vòng một vài giây. Nhưng sau đó cô ta xoay nắm cửa bước ra ngoài, rồi sập cửa lại mà vẫn không nói một lời nào. Tôi ngồi ngả ra sau, nhắm nghiền hai mắt. Chẳng lẽ ông thầy dạy tâm lý trước đây của tôi đã sai? Đâu phải người nào cũng thích bắt chước thần tượng của mình! Mặc dù tự nhủ đã làm hết khả năng, nhưng trong tôi vẫn trào lên một mùi vị khá chua chát của sự thất bại. Tôi uể oải rời khỏi căn phòng. Dọc đường đi, trợ lý Bình không thấy xuất hiện. Chắc anh ta cũng đã biết tin xấu rồi.

* * *

Tôi lục tủ lạnh đặt trong phòng làm bánh, thấy có một chiếc bánh cà rốt màu cam đẹp để được cắt làm tám bèn lôi một miếng ra nhắm nháp. Tâm tình không tốt, ăn một miếng bánh ngon có thể vơi bớt cái sự “không tốt” đi quá nửa. Cô thợ phụ từ ngoài vào, nhắc:

- Điện thoại của chị có tin nhắn. Nó reo từ nãy tới giờ cứ năm phút một lần đấy.

Tôi mở tủ cá nhân lấy điện thoại. Có một tin nhắn gửi đến từ Quang Hải: “Cảm ơn vì món bánh ngô. Tôi đã ăn một tô đầy tú ụ bánh ngô trộn sữa. Nếu Thắng biết được, anh ta sẽ giết tôi. Tôi đã tìm cô cả buổi sáng mới phát hiện ra tờ giấy nhắn dán cạnh lò nướng và biết rằng cô đã đi rồi!”.

Tôi bật cười. Một nửa của tâm tình không tốt còn lại cũng dần dần tan biến.

Bỗng nhiên từ hành lang có tiếng chân người huỳnh huých chạy vọng lại. Rồi một giọng gọi “ai cũng biết là ai đấy” réo từ bên ngoài réo vào:

- Vi... An...!

Không phải là quản lý Bình thì còn ai vào đây nữa. Chưa thấy người đã nghe mười tiếng rồi! Bình sồn sồn chạy đến chỗ tôi, nhìn vẻ mặt điềm đạm của tôi một cách kinh ngạc.

- Em đang làm cái gì vậy?

- Em đang ăn bánh.

- Ăn bánh? Tại sao em lại ngồi ăn bánh tại cái góc nhỏ bé yên bình này nhỉ, trong khi... trong khi...

Khuôn mặt Bình đầy vẻ xúc động. Tôi dừng động tác xúc bánh kem, nghĩ ngợi. Bình thở dài.

- Em à! Em có thờ ơ thì cũng đến thế thôi chứ. Chẳng lẽ em là một người vô cảm à?

Bình đang trách tôi việc không hoàn thành nhiệm vụ làm hài lòng khách hàng đặt bánh đính hôn thì phải.

- Anh Bình! Em xin lỗi. Nhưng giờ em còn có thể làm gì nữa?

- Phải ăn mừng hoành tráng chứ!

- Ăn mừng?

- Đúng! Ăn mừng! Moon Harvest mới khai trương mà đã có thể tổ chức một lễ đính hôn mà nhà hàng khách sạn nào cũng ao ước thì phải ăn mừng chứ!

Ôi, tôi có nghe lầm không nhỉ? Hay là Bình nhầm lẫn gì ở đây rồi? Chẳng lẽ... Tôi nghi hoặc nhìn lên khuôn mặt rạng rỡ của người quản lý. Niềm vui của anh rất thật. Tôi vui mừng hỏi:

- Anh nói là cô gái đồng ý tổ chức lễ đính hôn ở đây?

- Đúng vậy. Cô Diễm Hương ấy không nói với em à?

- Không, cô ta xem xong thiết kế là bỏ đi ngay.

- Đó đúng là phong cách của cô ả mà! Nhưng lúc gặp anh, cô ta nói: “Hãy cùng với Vi An tổ chức tiệc đính hôn cho tôi”. Ha ha ha... – Bình không thèm kìm giữ niềm sung sướng trong người nữa, phát ra ba tiếng cười sảng khoái. Gánh nặng mấy ngày nay trong lòng Bình đã được giải thoát.

Cười xong, anh ta mới nói:

- À quên mất, có người ăn bánh của em xong muốn gặp để cảm ơn. Em xuống bàn dưới tiền sảnh gặp một cậu trai trẻ mặc áo thun màu xanh ngồi một mình ở bàn số sáu ấy. Nhắc với cậu ta là anh thanh toán giùm rồi nhé! – Rồi Bình lại đổi sang giọng nói làm sồn gai ốc. – Vi An ơi, Vi An! – Tôi và cô bé thợ phụ rừng mình. – Em giỏi thật đấy! Mới đó mà đã có người hâm mộ rồi!

Trước khi đi xuống dưới sảnh, cô thợ phụ đột nhiên hỏi tôi:

- Chị có biết vợ của quản lý Bình không? Không biết khi anh ta nịnh vợ thì sẽ còn kinh dị đến như thế nào nhỉ. Eo ôi!

13. Chương 13: Thử Thách Thứ Hai Của Elton Trần

Tôi đưa mắt nhìn khắp sảnh, tưởng tượng ra mình sẽ tìm một cậu nhóc mũm mĩm thích ăn đồ ngọt. Quầy bar buổi chiều chưa đông khách, chỉ lác đác vài người ngồi uống cà phê. Có một người vận áo thun màu xanh ngồi hướng đối diện cười với tôi, nhưng đó không phải là trẻ con, cũng không mũm mĩm. Chàng trai với nước da trắng như trứng gà bóc, đôi mắt một mí dễ thương và môi đỏ như hoa đào đang hé một nụ cười sáng khỏe hàm răng trắng đều tăm tắp.

- Chị Vi An!

- Mạnh!

Cả hai chúng tôi cùng gọi nhau. Mạnh cười toe.

- Chị phải công nhận với em, chúng ta thật đúng là “đồng thanh tương ứng”.

- Ủ, chị công nhận! – Tôi cũng cười. Không biết từ bao giờ, có thể là từ lần gặp gỡ đầu tiên tại cuộc thi làm bánh mì Baguette, tôi đã thấy Mạnh là một chàng trai dễ mến, vô tư và tốt bụng.

- Vi An, bánh của chị làm tuyệt lắm! – Mạnh chỉ mấy chiếc đĩa trống trơn trên bàn. – Em ăn no căng cả bụng.

- Vậy nên em mới cho gọi thợ bánh ra đây để cảm ơn à?

Mạnh thú nhận một cách tự nhiên:

- Em muốn gặp chị. – Lúc nói câu này, mặt cậu ta hơi đỏ lên. Nhưng chỉ một thoáng thôi, rồi về bình thường trở lại. – Chuyển công tác của chị tốt chứ?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao em biết?

- Vậy mới tài! – Mạnh làm ra vẻ bí hiểm.

- Hừm! Em thần bí thật đấy. Chị biết rồi nhé. Em quen quản lý Bình đúng không? À, mà anh Bình có nhắc là em khỏi phải trả tiền, anh ta đã thanh toán giùm cho em rồi!

Mạnh bực bội:

- Anh ấy làm em như trẻ ranh không bằng.

Nhưng ngay tức khắc, khuôn mặt nhăn nhó dịu lại thành vẻ phụng phịu:

- Tiếc quá là tiếc. Em cứ hy vọng được gặp chị ở triển lãm bánh ngọt ngoài Hà Nội. Nhưng lúc em tới thì chị lại về mất rồi. Tôi đó em có gọi điện cho chị đấy.

- Mạnh! – Tôi gọi giật giọng. – Em hãy khai thật với chị.

Khuôn mặt của Mạnh sững lại, nhìn tôi đầy lo lắng.

- Em đang làm thợ bánh cho bên nào?

Mạnh trở mặt ra trong vòng một phút. Sau đó cậu ta bỗng đứng trở nên quá khích, vươn hai tay ra ôm đầu tôi lắc lắc và bật cười khanh khách:

- Ôi Vi An! Ha ha ha...

Tôi cũng cười:

- Hay là em mở tiệm riêng hả? Chị thấy sự kiện nào cũng có mặt em, không phải sao?

- Không phải! Mà chị yên tâm đi. Em chỉ thích ăn bánh thôi chứ không có ý định cạnh tranh với chị đâu.

Mặc dù giọng điệu của tôi có ý bông đùa nhiều hơn, nhưng đó thật ra cũng là những điều tôi thắc mắc. Tuy vậy, có vẻ như Mạnh không muốn tiết lộ nhiều về bản thân. Tôi cũng không có hứng thú gặng hỏi.

- Này chị, đầu tuần sau tiệm bánh Potato khai trương đấy. Em có hai vé mời. Chị đi không?

- Potato? Nhân hiệu bánh ngọt Hàn Quốc phải không? Hay quá! Đi! Đi!

- Biết ngay là chị sẽ thích mà. Nào nào! – Mạnh khoái chí giơ một tay lên, chờ đợi.

- Yeah! – Tôi đập tay cậu ta, hả hê với một niềm vui được mang đến bất ngờ.

Cách đó không xa, quản lý Bình trầm ngâm nhìn cảnh vui vẻ trước mặt. Anh đang nói chuyện điện thoại, tiện thể chêm vào một câu:

- A lô. Vâng, vâng! Tôi đây! Chả là tôi thấy cậu ấm của MCB dạo này có vẻ rảnh rỗi quá...

* * *

Mấy ngày nay không thấy Elton Trần, khiến cho tôi gần như đã quên bằng mọi chuyện không hay ho xảy ra đột đi công tác ngoài Hà Nội. Duy chỉ có một điều khiến cho tôi tức đến phát điên là Quang Hải chiều nào cũng gọi điện cho tôi. Anh ta “quen mùi thấy mùi ăn mãi”, lúc nào cũng ề ề năn nỉ tôi mang đồ ăn tới ỉnh. Tôi bảo xa, anh ta nói không hề gì, cứ tới đi rồi anh ta thanh toán tiền taxi cho. Tôi hỏi sao không chạy ra ngoài mà mua thì anh ta nói Thắng đã đi “mua chuộc” các tiệm đồ ăn ở gần chỗ nhà tôi rồi, chỉ cần thấy Hải mon men chạy ra là sẽ bị từ chối thẳng thừng, có khi còn bị báo cáo lại.

- Vậy thì anh đi mà nhờ người khác đi nhá! Tôi không phải là nhà từ thiện. – Tôi từ chối tỉnh queo. Hải tức giận nghiêng răng trèo trẹo.

- Ha, cô được lắm. Tôi cứ nghĩ cô là một người tốt bụng cơ đấy. Được rồi, nhớ sau này cô mà có nhờ tôi chuyện gì thì đừng có hòng.

Tôi thì có việc gì mà cần nhờ anh ta chứ. Vì thế tôi cười:

- Dạ, nhớ!

Vậy là chộc cho anh ta tức điên lên rồi. Tôi thấy có chút hả hê đầy tội lỗi trong lòng. Sau đó lắc mạnh đầu. Đúng là mình bị làm sao rồi, tự nhiên lại động vào anh ta làm gì không biết.

Và tương lai đã chứng minh là điều đó thực sự không tốt. Ngày hôm trước tôi mới vênh vang với Hải, thì ngày hôm sau đã phải hạ mình cầu cạnh anh ta. Thầy Bertrand đã từng nói với tôi về lý thuyết của “sự trừng phạt ngẫu nhiên”. Giống như hồi học phổ thông, tôi thường phải học thuộc lòng các bài học để đề phòng hôm sau tới lớp bị gọi lên bảng dò bài. Ngày nào cũng miệt mài tụng kinh gõ mõ thì không sao, vậy mà chỉ có một lần duy nhất không học thì lại bị tóm lên bảng. Quả đúng là một sự trừng phạt.

Mà nguyên nhân của việc phải hạ mình cầu cạnh này, không do ai khác mà xuất phát từ chính Elton Trần. Elton Trần lại đến văn phòng!

Vâng, Elton Trần lại đến văn phòng. Anh ta lại triệu tất cả mọi người tham dự các cuộc họp lớn nhỏ. Và dĩ nhiên, cuối cùng, tôi cũng được vời đến diện kiến. Hân hạnh thay!

- Chào Giám đốc ạ!

- Cứ gọi tôi là Elton thôi. – Vị giám đốc nói giọng không hài lòng khiến tôi dãi mặt ra. Không để ý về mặt đồ dẫn của tôi, Elton chỉ vào chiếc ghế trước mặt. Tôi ngồi xuống như một cái máy. Anh ta không vòng vo, nói thẳng vào đề luôn. – Tôi mang đến một thử thách mới.

Tôi gật đầu.

- Nhưng trước tiên, tôi rất tò mò về vụ tiệc đính hôn của Diễm Hương. Phép màu gì đã xảy ra vậy?

- Cô gái đó? Cũng không có phép màu gì đâu. Tôi chỉ sử dụng một vài ngón nghề gia truyền thôi.

Để có thể tạo ra màn biến mất từ từ của một chiếc tổ chim khổng lồ, tôi đã thử nghiệm sử dụng một loại đường nâu kéo thành những chỉ mảnh có thể tan trong không khí khi gặp độ ẩm thích hợp. Các bạn cứ tưởng tượng nó giống như là kem bông vậy. Khi tạo hình chiếc tổ chim bằng đường tan hết, chiếc bánh đính hôn sẽ hiện ra. Nói chung, cũng hơi kỳ công một tí.

Elton Trần chỉ gật nhẹ đầu tỏ ý tán thưởng, nhưng khuôn mặt của anh ta hoàn toàn nghiêm nghị.

- Thú thực, tôi không thích Moon Harvest tổ chức bữa tiệc đính hôn này.

Nhận xét của Elton hơi có vẻ buồn bực, khiến tôi ngạc nhiên. Anh đón ánh mắt nghi ngờ của người đối diện, gật nhẹ đầu xác nhận:

- Mọi thứ liên quan tới Diễm Hương, rất khó có thể kiểm soát. Tôi đồ rằng ngày đính hôn tới, sẽ chẳng tốt lành gì. Vì An cũng nên chuẩn bị tinh thần. Tiếc là ta lại không thể từ chối cô ta.

- Còn thử thách mới thì sao?

Elton chồm người về phía trước, nói với một giọng châm biếm:

- Có vẻ nôn nóng... rời khỏi phòng này?

Thấy tôi không trả lời, Elton Trần phát tay, ra hiệu dừng để ý đến lời anh ta, sau đó thông báo:

- Sắp tới, có một sự kiện điện ảnh quốc tế lớn diễn ra ở Việt Nam.

Có sự kiện điện ảnh quốc tế à? Tôi chợt dạ. Như hiểu tâm tư của tôi, Elton nói nhanh:

- Khách sạn Green World được chọn là nơi sẽ diễn ra các sự kiện chính. Nhưng vì đây là một liên hoan điện ảnh quan trọng, lần đầu tiên tổ chức ở Việt Nam, nên một số hạng mục được đơn vị tổ chức đem ra đấu thầu. Tôi hy vọng Moon Harvest có thể thắng ở phần tiệc.

- Vâng! – Tôi đáp thờ ơ, nhưng trong lòng khê thở phào. Cứ tưởng tượng lại phải đi công tác cùng nữa thì đúng là chết mất. Tôi thành ra là “thần hồn nát thần tính” như thế này từ bao giờ mất rồi. Mà nếu chỉ có vậy thì anh cũng đâu cần phải nói chuyện này với tôi. Việc tranh thầu hay thuyết khách thì bộ phận sales hay marketing chắc chắn là rành như lòng bàn tay.

Elton nhìn tôi với một cặp mắt thú vị.

- Lần này, thắng hay bại lại phải nhờ cô đấy, Vi An ạ!

Tôi sững sờ nhìn lên. Ôi không không! Elton, anh có biết là anh đang nói gì không? Tôi chỉ làm bánh thôi đấy nhé. Tôi không thể và cũng không đủ sức để gánh vác cả một trọng trách to lớn như vậy được.

- Tại sao lại là tôi, Elton?

Elton mở ngăn kéo, lấy ra một xấp văn bản, lật vài trang, rồi đưa cho tôi xem phần nội dung đã được đánh dấu. Tôi đọc kỹ từng dòng. Đọc xong, đặt mấy tờ giấy xuống mặt bàn. Đó là nội dung và cách thức của cuộc sát hạch do ban tổ chức gửi đến.

- Thấy sao? – Elton hỏi.

- Kỳ lạ! – Tôi trả lời.

Elton mỉm cười. Nhưng tôi lại nói:

- Y như cuộc thi tuyển thợ bánh của Green World lần trước vậy!

Tôi tưởng Elton sẽ bực mình, nhưng không, anh ta vẫn mỉm cười, dường như còn mang theo một tia ý vị mơ hồ. Vậy đây sẽ là thử thách thứ hai mà Elton Trần đặt lên vai tôi. Thử thách thứ hai này, cũng cam go không khác gì thử thách đầu tiên. Nhưng công bằng mà nói, nó có chút khó khăn hơn trước và tôi mơ hồ cảm thấy một cái bẫy vô hình giăng ra đằng sau hình thức một cuộc sát hạch. Nhưng chắc là tôi quá nhạy cảm rồi. Tổ chức một chương trình lớn đến như vậy, chắc hẳn họ phải cẩn thận từ những khâu nhỏ nhất. Mà trong khi đó thực phẩm lại là một khâu trọng yếu. Tôi nhớ bếp trưởng của một nhà hàng lớn đã tiết lộ rằng chính ông ta phải đích thân lựa từng củ hành tây cho những bữa tiệc có cánh quan chức tham dự. Yến tiệc bao giờ cũng là tiết mục sau cùng, nhưng lại là phần mà người ta, trong lặng thầm, trông đợi nhất.

Khi suy nghĩ về những bữa tiệc buffet yêu cầu chỉ có các món ăn nhẹ, tôi nghĩ ngay đến Canapé. Tôi và thầy Bertrand vẫn thường cùng nhau chuẩn bị những món Canapé nhỏ xíu, ngon lành cho các buổi sự kiện để thực khách tham dự có thể nhấm nháp với rượu vang hoặc nước trái cây. Đó là những mẫu bánh gọn gàng, dễ dàng bỏ tọt vào miệng, được quét kem bơ, pho mát, phủ thịt xông khói, cá ngừ hoặc bất cứ thứ gì có thể ăn kèm. Thật tiện lợi làm sao. Bốc một cái bánh cho vào miệng để nhai, sau đó phẩy hai ngón tay vào nhau, người ăn chẳng cần phải viện cầu dao nữa phiền phức. Vậy là chuẩn bị một danh sách các món Canapé? Tôi ngấm ngợm trong lúc bước trên vỉa hè để về nhà. Trong thể lệ mà ban tổ chức liên hoan phim quốc tế gửi đến đã chỉ rõ các bên phải tham gia một cuộc “sát hạch” để lựa chọn ra đơn vị có thể đảm đương phần tiệc tùng chính thức cho liên hoan. Người nghĩ ra được hình thức sát hạch kỳ lạ này chắc hẳn là một kẻ khắt khe. Họ yêu cầu năm đơn vị dự thầu sẽ phải cùng tham gia chuẩn bị các quầy đồ ăn nhẹ chỉ gồm các loại bánh ột sự kiện quan trọng về thời trang tổ chức trong khuôn viên biệt thự Riverside. Hình thức chấm thi rất đơn giản. Người của ban tổ chức sẽ quan sát, quầy nào thu hút nhiều thực khách nhất và đồ ăn hết trước tiên sẽ là người chiến thắng. Nghe thì đơn giản đấy! Nhưng cũng khá kỳ quái, không phải sao?

Để tìm thêm sự khích lệ, tôi quyết định gọi điện cho dì Lan. Sau một hồi nghe chán chê bài nhạc chờ xưa ời là xưa: Nơi anh gặp em, có hoa vàng rực rỡ, có khung trời mộng mơ, biển xanh bao la, ngàn con sóng vỗ..., lúc tưởng dì không nghe máy thì mới có tiếng đáp trả, xen lẫn những tiếng cười sảng khoái nam có nữ có, ồn ào như đang ở chốn chợ cá.

- Vi An hả con? – Tiếng dì hét to, nổi lên giữa đám tạp âm.

- Dì đang ở đâu đấy?

- Cái gì? Nói to lên!

- Dì đang ở đâu, có nói chuyện được không? – Tôi gào lên, bất chấp có vài người đi đường giật mình ngoái nhìn.

- Chợ cá Ninh Hòa.

Ồ, thiêng thế! Đúng là ở giữa chợ cá thật. Bà dì của tôi lại vì vụ đầu đó tận hưởng hạnh phúc rồi. Dì không lấy chồng, nhưng cuộc sống cũng chẳng vì thế mà bớt buồn. Ngày xưa, lúc tôi còn bé chưa biết gì, thường thấy ba mẹ tôi khuyên nhủ, rồi năn nỉ dì “đi tìm một nửa hạnh phúc”. Dì lần nào cũng đáp lại: “Bản thân em còn chưa sốt ruột nữa là. Lấy chồng đâu có đảm bảo cuộc sống của em sẽ hạnh phúc hơn?”. Gần hai chục năm qua, dì chưa từng thấy tiếc vì quyết định của mình. Trong điện thoại vọng ra một tiếng nói lạnh lạnh, đầy thú vị: “Sao con cá này lại có đuôi nhỉ?”. Tôi thầm nghĩ cá nào mà chẳng có đuôi!

- Được rồi, Vi An. – Tiếng dì tôi. – Chỗ này đỡ ồn hơn rồi.

- Con có một việc muốn nhờ dì.

- Dì luôn sẵn sàng.

- Con cần được tư vấn xem một bữa tiệc nhẹ trong một sự kiện thời trang thì chủ yếu là cánh người mẫu, diễn viên tham dự họ thích ăn thứ gì nhất?

Dì tôi dừng lại ngẫm nghĩ một phút, rồi nói:

- Dì cũng tham dự nhiều bữa tiệc kiểu như thế này. Giới nghệ sĩ ấy, thú thật là chẳng thấy họ ăn cái gì hết con ạ!

- Không ăn?

- Ủ, hoặc nói cách khác là cố nhịn. Con có biết là để có một vòng eo thon bó khít trong một bộ váy dạ hội gợi cảm, hay là để vừa bộ vest lịch lãm, họ còn phải cố thót bụng vào ấy chứ nói gì đến dám ăn thứ gì đó.

- Dì có nói quá không vậy?

- Ủ thì hầu hết là thế. Nói chung là cánh đó chẳng màng đến ăn uống như dì con ta đâu con ơi. À, hay con hỏi Hải xem, anh ta là người trong cuộc, chắc rành rẽ hơn.

Tôi nhăn mặt nghĩ đến tên thực thần ấy. Anh ta là người mẫu đấy, diễn viên đấy nhưng có bao giờ chê món gì đâu?

- Chắc thế ạ.

- Dì đang lựa một ít mực một nắng cho con đây nè. – Dì tôi khoe.

- Ô, dì là số một! À, mà lúc này ai hỏi con cá nào có đuôi vậy?

Dì tôi cười lớn:

- Một người trong đoàn của dì. Nó là một con cá đuối, loại cá có cái đuôi dài có thể phóng điện ấy. Con không thể tưởng tượng được ở đây có nhiều loại cá lạ như thế nào đâu.

- Khi nào dì về?

- Ấy, cũng chưa biết được. Khi nào chán biển thì về. Chào con nhé!

- Con chào dì.

Dì tôi cúp điện thoại. Trên đoạn đường còn lại đi về nhà, tôi suy nghĩ về gợi ý của dì: Gọi điện cho Quang Hải. Gọi hay không gọi? Mới đây tôi đã vô tình thách thức anh ta. Bây giờ có việc lại gọi tới cầu cạnh, vậy thì chẳng còn mặt mũi nào. Đắn đo một hồi, tôi cũng quyết định thử liều một phen. Dù sao thì vụ việc thành công mới là quan trọng, còn chịu què một tí, tôi cũng có thể chịu đựng. Mặc dù đã hạ quyết tâm như vậy rồi, nhưng tôi cứ đứng ngồi tần ngần mãi cạnh chiếc điện thoại. Sau đó tôi tự nhủ thôi đi tắm trước rồi gọi. Tắm xong lại nghĩ thôi ăn tối đã rồi gọi. Ăn tối xong lại nghĩ ra việc “chát chít” với Hoa. Mãi đến khi không còn việc gì để lần nữa, tôi hít vào một hơi, rồi bấm nhanh mấy nút trên bàn phím điện thoại, vừa nín thở, vừa nghe ngóng. Một giọng mệt mỏi vang bên tai:

- A lô?

- A lô?

Quang Hải cầu nhàu khe khẽ:

- Vi An, cô có biết giờ là mấy giờ rồi không?

- Hả? – Tôi giật mình liếc đồng hồ treo tường. Đã hơn mười một giờ đêm rồi ư? Ôi, chỉ vì do dự, thành ra tôi lại đi phá vỡ giấc ngủ của người khác. Ngại ời là ngại. Tôi ấp úng cười cầu tài. – Hi hi... Xin lỗi anh. Tôi... gọi nhầm số!

Đang định cúp máy, thì nghe phía bên kia đột ngột bảo:

- Đẳng nào cô cũng đã gọi rồi. Có chuyện gì, cứ nói!

Cảm giác bị người khác bóc mẽ thật chẳng dễ chịu gì. Tôi đành lí nhí hỏi vấn đề mình đang thắc mắc. Ai ngờ Quang Hải hào phóng cười:

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện này thì cô tìm đúng người rồi.
- Anh giúp thật chứ? – Tôi vui mừng reo lên, nhận được một gáo nước lạnh như băng dội lại.
- Tôi không giống như ai kia!

Là Quang Hải nhắc tôi về vụ việc tôi đã từ chối thẳng thừng yêu cầu đi tiếp tế đồ ăn cho anh chàng. Hóa ra người này vẫn để bụng, nhưng may mắn cho tôi là anh ta không thù dai.

- Sáu giờ chiều mai, gặp cô ở 138 Bắc Hải. Nhớ đừng có đến trễ đấy!
- Sao không nói luôn ở đây? – Tôi ngạc nhiên.
- Vừa may có một điều bất ngờ tôi muốn tặng cho cô!

* * *

Một điều bất ngờ ư? Không phải Quang Hải muốn chơi xỏ mình đấy chứ? Tôi nghi ngờ lắm. Vì dù sao tôi cũng đã làm cho anh ta phát hỏa, do đó không loại trừ khả năng anh chàng muốn chơi lại tôi. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn tới địa chỉ 138 Bắc Hải. Đó là một khu phố tập trung nhiều cửa hàng bán các loại thời trang cao cấp, hào nhoáng chẳng khác gì những con phố thời trang ở Paris. Khi nhìn tấm biển hiệu gắn đèn neon màu rực rỡ đề Luxury Milan Brand bên ngoài một shop thời trang cao cấp cửa kính trong suốt, nhìn bên trong chỉ có một cô gái xinh đẹp đang ngồi ở quầy, tôi thầm than rằng mình chín mươi phần trăm đã bị mắc bẫy. Tuy nhiên, tôi vẫn đẩy cửa bước vào trong cửa hàng. Cô gái xinh đẹp đó đang nói chuyện điện thoại rất hăng say, thấy tôi, cô bịt một đầu ống lại, cười thân thiện hỏi:

- Chào chị, em có thể giúp gì cho chị?
- Mình đến tìm Quang Hải. Không biết anh ấy có ở đây không?
- Ồ! – Cô ấy chỉ tay vào trong. – Chị cứ vào trong là gặp. – Sau đó lại tiếp tục hào hứng nói chuyện điện thoại.

Tôi bước qua những dãy tủ, kệ, giá treo đầy các loại váy, quần áo thời trang nam có nữ có, bóng bẩy và giá tiền cộp trên móc cao đến mức ngỡ ngàng. Đằng sau tấm rèm che cuối phòng là một khu vực được lắp gương, có vẻ giống như phòng thay đồ. Từ một cánh cửa khép hờ, có tiếng vọng ra:

- Mi Mi à? Đưa cho anh cái áo sơ mi trên móc.

Chắc Mi Mi là cô gái ngồi ở quầy rồi. Nhưng cô ta vẫn đang hăng hái nói chuyện điện thoại, thỉnh thoảng còn vung tay rất chi là quyết liệt, không đoái hoài gì đến tình hình xung quanh. Tôi thấy một chiếc áo sơ mi màu đen gắn đá và lông vũ đầy phô trương treo trên cây móc gần đấy.

- Mi Mi?

Tôi cầm lấy cái áo, hướng tới chiếc cửa có tiếng của Quang Hải phát ra. Bỗng nhiên cánh cửa khép hờ ấy bật mở. Một bóng người xuất hiện, khựng lại khi vừa thấy tôi. Trong thứ ánh sáng trực diện lẫn phản chiếu chói lóa ngập căn phòng lắp gương, tôi nhìn thấy một Quang Hải khác, hoàn toàn xa lạ với những gì tôi vốn thấy trước đây. Không còn mái tóc rối bù, không còn dáng vẻ đói khát, anh ta giờ đứng đó, cao lớn, đẹp đẽ, nam tính. Chiếc áo mặc trên người không đóng cúc, để lộ ra làn da màu nâu nhạt bóng mịn trên bộ ngực rộng, các đường nét cơ thể tinh tế như phiến đá quý được khắc chạm tỉ mỉ. Mái tóc vuốt keo hơi dựng lên, lộ ra một vầng trán vuông rộng, lông mày rậm và hốc mắt sâu hun hút, nơi một đôi mắt đen sáng như sao đang nhìn tôi. Bạn thấy đấy, chữ “bất công” đã xuất hiện ngay từ khi người ta được sinh ra rồi còn chi nữa! Đơn cử như Quang Hải đây, được trời phú cho những thứ mà kẻ khác không tài nào có được. Chỉ cần sửa soạn một chút. “Bùm!” Anh ta đã thành một ngôi sao. Không những thế, lại còn là một ngôi sao bụi. Quang Hải đến trước mắt tôi, cười châm chọc:

- Sao, nhìn đủ chưa? Cô không đỏ mặt nhĩ?

Tôi chớp chớp mắt.

- Ha ha! Có gì đâu. Không phải cởi là nghề của cánh người mẫu các anh à?
- Cái gì?

- Thì là người mẫu cởi đồ, công chúng xem, kiểu như thế. – Tôi liếc mạng phun ra vài lời. Vừa nói xong thì “xoẹt” một cái, Quang Hải cởi luôn chiếc áo đang mặc hờ hững trên người ra. Hai cánh tay và bờ vai phụ thêm với bộ ngực rộng, nổi bật giữa những luồng ánh sáng đan xen nhau.

- Oái, anh làm cái gì thế? – Tôi lùi một bước trong khi Hải ngênh ngang tiến lại gần, nói giọng mềm mại:

- Làm gì? Cởi đồ cho công chúng xem chứ làm gì?

Tôi nín bật, đứng yên chịu cảnh bị lời nói của chính mình phản chủ. Hải ném áo lên bàn, vươn người giật lấy chiếc áo đen tôi đang cầm, nhanh chóng xỏ tay vào.

- Đùa cô một tí. Tôi muốn thay cái áo.

Quả là một gã đáng ghét! Thấy tôi hậm hực đứng đó, Hải hất đầu. Tôi vẫn không hiểu ý anh ta, cứ trơ mắt ra nhìn. Hải bèn thở dài.

- Này, cô giúp tôi với chứ!

Cái áo được thiết kế rất chặt, vừa khít lấy cơ thể người mặc, nên chàng người mẫu chỉ xỏ được một tay, còn tay kia không tài nào chui vào được.

- Ấy ấy! Cô nhẹ tay thôi. Áo này đi mượn, rách là phải đền đấy!

- Sao lại mượn?

- Tôi được Mi Mi mượn đồ thường xuyên. Mỗi lần trả, Mi kiểm tra rất kỹ. Hư hỏng là bắt đền gấp đôi đấy!

Tôi không tin lắm nhưng cũng chẳng nói gì. Loay hoay một lát, tôi đành phải bảo anh ta cởi ra lại, rồi xỏ hai tay áo cùng lúc, giống như kiểu mặc áo vest. Xỏ được hai cánh tay, Hải xốc lại cổ áo, sau đó xoay người lại, chờ đợi. Tôi ngó ra một lát mới hiểu anh ta đang đợi tôi đóng cúc áo. Thế là cơn giận dữ từ đâu ào tới.

- Lại Văn Hải! Tôi không phải là người giúp việc của anh!

Hải nhún vai.

- Tôi đã bảo cô là người rất nhỏ mọn chưa nhỉ?

Hừm. Anh ta còn nhận xét nữa chứ! Cứ làm như mình là một người hào phóng lắm không bằng.

- Anh nói giúp tôi, sao lại kêu tôi tới đây?

- Tôi đây để chuẩn bị đi dự tiệc cùng với tôi!

A... Hóa ra đây mà món quà mà Quang Hải nói muốn tặng cho tôi. Đi dự tiệc cùng anh ta, tôi có thể quan sát cánh người mẫu, diễn viên để biết xem họ thích dùng gì, ăn món nào. Anh ta đã nói tôi tìm anh ta là tìm đúng người quả thật chính xác! Tôi hứng chí ngoác miệng ra cười. Quang Hải đang cài cúc ở cổ tay áo, hơi sững lại, lấy tay dụi mắt. Trong đôi mắt của anh tràn ngập nụ cười của một cô gái, rạng rỡ hơn hết thấy ánh sáng trong căn phòng này gộp lại.

Cô gái chủ cửa hiệu tên là Mi Mi – một nhà thiết kế thời trang đã từng du học ở Anh, nhưng lại bỏ ngang để về mở tiệm. Cô trẻ măng, tóc nhuộm màu vàng rơm lúc nào cũng buộc cao lên trên đỉnh đầu thành một búi lớn, trông rất “xì-tin”. Hải giới thiệu tôi với Mi Mi xong, nói nhỏ vào tai cô gái mấy câu. Cô cười, gạt gạt đầu, sau đó nhìn tôi đầy bí hiểm và nói:

- Yên tâm. Vừa nhìn em đã nhắm sẵn một bộ. Đảm bảo chuẩn không cần chỉnh!

- Hai người thì thăm cái gì vậy? – Tôi nghi ngờ.

- Anh Hải và em đang nói xấu chị. – Mi Mi nháy mắt. – Chị sẽ bị mời ra khỏi bữa tiệc nếu như cứ ăn mặc thế mà đến.

Tôi nhìn lại bộ quần áo đang mặc trên người. Đúng là rất đơn giản, tùy tiện. Nhưng mà Quang Hải có nói trước với tôi là đi dự tiệc đâu cơ chứ!

Mi Mi, với tác phong của một nhà thiết kế chuyên nghiệp, sau khi đuổi Quang Hải ra ngoài, không đắn đo, cân nhắc nhiều, lôi từ trong một rùng quần áo ra ngay chiếc váy màu đen có đính các hạt đá lấp lánh. Tôi

không rành lắm về các chất liệu vải, chỉ biết nó rất mềm, vải mát rượi như là nước chảy qua kẽ tay vậy. Chiếc váy cổ thuyền, không tay, có một sợi dây bạc buộc quanh eo

- Hơi dài một chút so với chị. Nhưng mà không sao, chỉ cần đi giày cao gót. Lúc di chuyển chị nhớ nắm một phần đuôi váy kéo lên, khi đứng hoặc ngồi lại thả ra là được. Em sẽ bới tóc cho chị, gắn thêm lông chim. Chị đi cùng anh Hải sẽ “tông xuyệt tông, không chịu kém cạnh”.

Nói là làm, Mi Mi ấn tôi ngồi xuống trước gương, xoa tung mái tóc. Chỉ một lát sau, cô đã hoan hỉ chỉ vào trong gương.

- Xong rồi đây. Da chị rất tuyệt, đẹp hơn mấy cô người mẫu diễn viên nhiều. Trang điểm không cần mất công lắm.

Tôi trở mắt nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Ôi trời đất ơi! Là tôi đây sao?

- Lạ lắm phải không chị? Tiệc tối em trang điểm hơi đậm hơn một tí. Vả lại cho hợp với váy đen, phong cách sang trọng. Chị trông giống như một quý cô quyến rũ với làn môi đỏ mọng. Rất đẹp!

- Lạ quá! – Tôi chỉ còn biết thốt lên như vậy. – Trông chẳng giống mình tí nào cả.

- Trang điểm mà chị.

Trong lúc tôi và Mi Mi còn đang tranh cãi, thì bên ngoài cũng nghe tiếng ồn ào. Một tiếng cười khanh khách trong veo nổi lên, tiếp theo sau là giọng nữ nũng nịu. Mi Mi lẩm bẩm “Lại tới trễ!” đúng lúc chiếc màn vén lên. Người phụ nữ mới tới bước về phía chúng tôi, dáng đi uyển chuyển, hông lắc như muốn vẹo ra khỏi người, có lúc còn cố tình ép sát vào Hải đang bước theo sau. Mi Mi cười đon đả với vị khách mới:

- Chị tới rồi à! – Sau đó kéo tôi dậy, đẩy tôi trước mặt Quang Hải hỏi. – Anh Hải, anh thấy có đẹp không?

Tôi le lưỡi, lắc khê đầu với anh ta. Quang Hải nheo mắt lại như bị chói, soi mói tôi từ đầu đến chân, giống như lái buôn đi lựa sầu riêng trên cây. Cô gái đi cạnh cũng liếc tôi một lượt, hỏi to với giọng kẻ cả:

- Ai đây?

- Đây là chị Vi An, bạn của anh Hải.

Vừa nghe thấy thế, cô ta quay sang Hải, tru tréo lên:

- Bạn anh á! Đáng chết, chỉ anh với em đi chung thôi chứ. – Vừa nói, vừa giả vờ đập một bàn tay vào ngực Quang Hải, nắn nã xoa xoa rồi nắm một phần áo không chịu bỏ xuống. Hải tránh sang một bên, nhẹ tay phủi lại nếp áo, nhẹ nhàng nói:

- Cả ba người cùng đi. Yến cũng mau thay đồ, sắp trễ giờ rồi đây.

- Anh là ngôi sao, em là “vợ-đét”, làm sao phải sợ trễ cơ chứ. – Cô ta cười với Hải, sau đó nguyệt tôi một cái, trong mắt lóe lên một tia gian xảo. Mi Mi đã nhanh nhẹn mang tới một chiếc váy đầm ngắn màu trắng có đính các dải vải bằng tuyền mềm mại. Vừa nhìn thấy bộ váy, cô gái làm động tác như chuẩn bị ngất.

- Ôi trời ơi trời! Đây là đồ em nói chuẩn bị cho chị đây hả? Em làm stylist cho chị mà chẳng hiểu ý chị gì cả. Chị muốn cái váy kia kìa.

- Ô, cái nào ạ?

Cô gái tên Yến tỉnh bơ chỉ vào chiếc váy đen tôi đang mặc trên người.

- Chính là cái này!

- Nhưng chị Vi An đã mặc rồi.

- Thì bắt cô ta cởi ra. Em có muốn làm stylist cho chị nữa không thì bảo chị một tiếng nghe Mi Mi.

Tôi chưa bao giờ gặp một đối tượng nào trơ trẽn như “mẹ” này. Phách lối quá thể quá đáng, đến độ người ta chỉ muốn đá cho cô ta một cái. Tại sao trên đời này lại có những người như vậy tồn tại nhỉ? Hay cuộc sống này vốn đầy rẫy những kẻ như thế! Chỉ là tôi quá ngây thơ, hoặc được bảo bọc yêu thương quá kỹ nên

khi lần đầu tiên thấy cảnh bất bình này, tôi cảm thấy bị bất ngờ. Sắc mặt Quang Hải cũng sa sầm xuống. Chỉ tội Mi Mi, lúng túng không biết làm thế nào. Tôi bèn bảo:

- Này chị kia! Nếu chị thích chiếc váy này đến vậy, tôi sẽ nhường lại!
- Chị kia? Gọi tôi là “chị kia”? Cô ăn nói cũng sắc sảo nhỉ. Cô có biết tôi là ai không hả?
- Không biết, cũng không muốn biết. Tôi xin lỗi!

Câu trả lời nhuốm vẻ khinh thường của tôi khiến cho cô nàng đánh đá mắt long lên sòng sọc. Quả tình tôi thật chẳng biết cô ta là ai. Chắc cũng lại là người mẫu, diễn viên gì đấy giống như Quang Hải thôi.

Tôi vào phòng thay đồ cởi chiếc váy đen trên người ra, thay bằng chiếc váy ngắn màu trắng. Như vậy càng thoải mái đúng ý tôi. Tiện tay, tôi tháo luôn cả mấy cái lông sặc sỡ trang trí trên tóc, lắc mạnh mớ tóc dài và dùng khăn giấy lau bớt lớp trang điểm đậm. Thế này mới đúng chứ!

Từ phòng thay đồ bước ra, tôi hứng trọn màn bị “chiếu tướng” từ ba hướng. Ánh mắt hào hứng của Mi Mi, ánh mắt sắc nhọn của “mẹ trợ trên” và ánh mắt có chút gì đó... tôi không biết diễn tả thế nào, của Hải. Cùng với cái nhìn kỳ lạ ấy của anh là một nụ cười hiền dịu dàng đến không ngờ. “Mẹ trợ trên” thiếu điều giật phắt lấy cái váy đen, chạy vào phòng thay đồ, sập cửa cái rầm. Cô ta còn đá thúng dụng nĩa trong đó nữa. Thật đáng thương cho lũ đồ đạc! Quang Hải nắm khẽ khuỷu tay của tôi dẫn ra ngoài, suýt nhẹ ra dấu im lặng. Chúng tôi vẫy chào Mi Mi rồi dắt díu ra khỏi cửa tiệm Luxury Milan Brand.

- Đi thôi! Cho cô ta rút lại. – Hải cười một cách đắc thắng, nắm tay tôi một cách tự nhiên hướng về khu vực đậu xe. Chúng tôi dừng lại trước một chiếc xe BWM bốn chỗ màu mận tím. Hải lịch sự mở cánh cửa xe cho tôi lên trước. Khi xe yên ổn lên đường, tôi quay sang hỏi Hải:

- Anh định bỏ cô ta lại thật à?
- Ừ.
- Như vậy là tàn nhẫn với phụ nữ đấy!
- Tôi tưởng cô phải ủng hộ chứ?

Tôi nhún vai, không trả lời. Quang Hải im lặng một lát, sau đó chậm rãi hỏi:

- Cô thực sự không biết cô ta là ai?

Tôi lắc đầu.

- Xin lỗi phải nói ra điều này, chứ lúc dì Lan nhắc đến cái tên Quang Hải, tôi cũng chẳng biết anh là người nào.
- Ha ha. – Quang Hải cười khan. – Cảm ơn sự thẳng thắn của cô. Nói như vậy thì, cô chẳng quan tâm gì tới đời sống văn hóa nghệ thuật trong nước. Cô đó là Yến Phạm. Tên của cô ta thực ra là Phạm Mỹ Yến. Nhưng mà dạo gần đây, người ta thường sính ngoại, gọi tên trước họ sau. Là người mẫu nữ nổi tiếng nhất hiện nay, cô ta tự mình là một người mẫu thuộc đẳng cấp cao, không phải là dạng “chân dài đầu ngắn” vì đã từng du học ở nước ngoài. Nhưng thực tế, học vấn mới là cái bằng đại học, thì sự kiêu căng tự phụ của Yến Phạm có thể đã đạt được cái bằng tiến sĩ.
- Cô ta có vẻ thân thiết với anh?
- Chúng tôi mới chỉ đóng một vài phim quảng cáo chung. Rất may cô không phải là người mẫu, nếu không thái độ như cô ta đối với cô vừa rồi, thì cô sẽ bị trù dập đến độ phải bỏ nghề mất.
- Cô ta quyền uy đến thế cơ à?
- Hiện tại thì như vậy!
- Vậy mà anh còn cố tình bỏ cô ấy lại? Anh không sợ sao?
- Không. Tôi chẳng liên quan gì đến cô ta.

Quang Hải chạy xe qua cầu Sài Gòn sang quận 2, lòng vòng một chút rồi dừng lại ở một nhà hàng tuyệt đẹp ven sông mang tên The Wharf. Anh ta đi trước dẫn đường, tôi bước theo sau, cách nhau chừng vài bước chân. Trước lối vào khuôn viên diễn ra sự kiện có một tấm backdrop (phông sân khấu) in hình các logo quảng cáo. Ở đó đội sẵn tầm chục nhiếp ảnh gia và phóng viên tay lăm lăm máy ảnh. Thấy Quang Hải, bọn họ bỏ cả vị trí, nháo nhào chạy đến chớp flash liên tục. Tôi nhanh chân ẩn mình sang một bên. Mà nếu không né đi thì thực tình chắc họ cũng chẳng để ý gì tới tôi, chỉ chăm chăm săn hình các “ngôi sao” mà thôi. Tôi tính đi vào trước mà lại không có giấy mời, đành phải đứng ngoài đợi Quang Hải.

Mặc dù chưa bao giờ là khách mời tới các sự kiện tập trung nhiều người nổi tiếng trong giới diễn viên, ca sĩ, người mẫu như thế này, tôi cũng không nghĩ nó lại chán như thế. Chương trình trên sân khấu thì đứt đoạn, rời rạc. MC là một ca sĩ có vẻ quen quen thì ăn nói ấp úng, pha trò nhạt nhẽo, vô duyên. Tôi liếc nhìn những gương mặt trang điểm kỹ lưỡng rực rỡ dưới ánh đèn đang tùm lại thành từng nhóm cười nói trong không khí pha trộn sự nức các loại nước hoa, mỹ phẩm. Có thể nhận ra những người mẫu thành danh bằng vẻ tự tin, cười nói nổi trội giữa đám đông của họ. Cũng có thể nhận ra những gương mặt chắc mới vào nghề, đứng cô đơn và đang cố hòa nhập một cách gượng gạo vào cái vòng hào quang chung.

Tôi bám trụ một cách quyết liệt tại khu vực để đồ ăn, bao gồm các bàn xếp đầy áp bánh mì, bánh ngọt và trái cây. Những chiếc bánh mì đủ hình dạng được nướng vàng rộm, có cái rắc bột gia vị, có cái phủ một lớp đường trong suốt như gương. Bánh ngọt trang trí đẹp mắt bằng lớp kem phủ trắng mịn và si rô đặc thơm nức. Xen kẽ đó là các món bánh nướng nhân mặn và nhiều loại bánh quy rắc hạt khô giòn tan. Có điều lạ là trừ trái cây nhanh hết ra thì mấy món bánh hầu như còn nguyên!

Tôi đang cầm một miếng bánh Mousse cam có màu vàng nhạt tuyệt đẹp, miên man quan sát thì bỗng nhiên phía sau gáy truyền đến một làn hơi nóng sự mùi thuốc lá thơm, kèm theo âm thanh trầm khàn:

- Em muốn ăn nó à?

Tôi giật mình quay lại, đụng ngay vào một gã đàn ông, chải chuốt trong bộ lê màu cà phê. Khuôn mặt người này không đẹp trai nhưng vương tượng có thần, nhất là đôi mắt nhỏ sắc sảo, nhìn như muốn áp đảo người đối diện. Thấy bộ dạng ngơ ngác của tôi, anh ta mỉm cười, một nụ cười rất rộng rãi hào phóng.

- Dừng nên ăn nó!

- Tại sao?

- Đây là kẻ thù của phụ nữ! Chẳng lẽ em lại không biết điều đó?

- Tôi không cho là như thế! – Tôi bóc lớp giấy kiếng, cắn một miếng thật to vào lớp kem béo ngọt lịm.

Người đàn ông nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên vô cùng, sau đó bật cười ha hả.

- Em thật là thú vị. Sao tôi chưa từng gặp em trước đây nhỉ?

Đó là một câu hỏi không cần phải trả lời. Anh ta rút từ trong ví ra một tấm danh thiếp, đạo mạo đưa cho tôi.

- Xin tự giới thiệu, anh là Mộng Điệp, giám đốc công ty người mẫu Butterfly. Nếu như em muốn, – Anh ta lại ghé sát vào tai tôi, thì thăm. – anh có thể biến em từ không thành có.

Đến lúc này thì tôi mới vỡ lẽ. Hóa ra đây là một người “săn chân dài”. Mà săn ai không săn, lại săn đúng tôi – một đứa chân ngắn. Mặc dù được Mi Mi mượn một đôi giày cao cổ mười phân, tôi vẫn so không đến tai mấy người đẹp khác trong phòng. Một cách lịch sự, tôi đứng nhích sang một bên, dùng hai tay đỡ lấy tấm danh thiếp.

- Xin cảm ơn anh Điệp, nhưng anh tìm nhầm người rồi đấy ạ.

- Mất anh chưa bao giờ nhầm lẫn. Yến Phạm, cũng là một tay anh nhào lên hàng “vơ-det”. Nếu không làm nữ hoàng sàn catwalk, thì làm nữ hoàng ảnh hay nữ hoàng tạp chí. Không có gì là không thể.

Giọng điệu của anh ta cứ như trời có thể cũng kéo được xuống. Một ông chủ lớn và đồng thời là một kẻ ưa khoe khoang mới nói với sự tự tin một cách tuyệt đối như thế. Tôi đảo mắt một cái tìm Quang Hải, hy vọng anh ta có thể giải vây. Nhưng nhà hàng rộng lớn, không biết Hải đã lẫn đi đằng nào mất rồi. Bỗng

ngoài cửa xông xáo thêm một mẻ. Tiếng “tách, tách” của máy ảnh và tiếng chào mời phụ họa ần xuất hiện của một nhân vật quan trọng nào đó. Hóa ra là Yến Phạm!

Trong bộ váy dạ hội màu đen lấp lánh, lông chim gắn trên mái tóc bới cao, khuôn mặt vừa tươi cười để chụp ảnh sau khi qua khỏi tầm ống kính ngay tức khắc sa sầm lại. Lạnh lùng như chẳng có, cô ta vội vã quét mắt khắp một vòng. Ánh mắt Yến Phạm chạm phải tôi, lóe lên một trận cuồng phong tức giận. Vì bị bỏ lại nên cô ta đã đến trễ. Bây giờ cô trông giống một nữ thần báo thù, lênh khênh trên đôi giày cao gót đi như chạy tiến về phía này. Tôi nói với Mộng Điệp:

- “Vỡ-đét” của anh Điệp tìm anh kìa! – Sau đó khôn ngoan lùi ra phía sau lưng anh ta, rồi xoay người biến vào đám đông.

Phía bên hông của nhà hàng có dãy hành lang nhỏ dẫn ra một sân gỗ tách biệt dựng sát mép sông. Tôi đứng tựa thoải mái vào lan can, phóng tầm mắt ra phía sông nước mênh mang, mặc cho làn gió mát thổi tung mái tóc. Một mảnh trăng vàng nhạt hình chữ D treo trên bầu trời, soi bóng xuống dòng nước dập dờn sóng, vỡ thành muôn vàn ánh hào quang nhợt nhạt. Ngoài này yên tĩnh quá, hoàn toàn biệt lập với không khí ồn ào bên trong nhà hàng. Vì phục vụ cho công việc nên tôi mới đồng ý cùng Hải đến sự kiện này. Nhưng lúc đó, trong tôi cũng có một chút muốn tìm hiểu thế giới của một người mẫu nổi tiếng. Quả nhiên, thế giới của tôi – một cô thợ bánh và thế giới của Quang Hải – một chàng người mẫu hoàn toàn, tuyệt đối, nhất định là khác nhau. Một trời một vực. Thế giới đó thật khủng khiếp! Mặc dù mới chỉ gặp vài “nhân vật”, tôi đã thấy ớn ớn. Tôi lẽ lười.

Quang Hải đứng bên cạnh tôi từ bao giờ, bật cười vì hành động có vẻ trẻ con đó.

Tôi nạt:

- Cười cái gì mà cười!

Quang Hải ngừng cười, làm động tác đuổi người.

- Thoải mái quá. Gió mát trăng thanh. Cô trốn ra đây là thượng sách.

- Này anh, cái tay Mộng Điệp ấy là kẻ hay tán phét à?

- Tán phét? Vậy là anh ta đã lừa cô chuyện gì?

- Anh ta nói anh ta có quyền lực có thể biến một người vô danh thành một người mẫu nổi tiếng.

- Gã đó hơi “nổ”. Nhưng về khả năng “lãng-xê” thì tuyệt đối có thể. Sự kiện nào có mặt hẳn, các em cứ gọi là rình cả ngày để tiếp cận. Gã rất khó khăn, nhưng nhìn trúng ai thì người ấy chắc chắn sẽ nổi danh! Này, cô đừng nói là cô cũng có ý định muốn lấy lòng Mộng Điệp đấy chứ? – Hải cố ý nheo mắt nhìn tôi đánh giá với vẻ khinh thị. – Chắc chắc...

Tôi đắc ý nói:

- Hê hê... Cứ chê tôi đi. Nói anh nghe nè, Mộng Điệp nhìn trúng tôi rồi, nói rằng anh ta có thể khiến tôi trở thành người mẫu nữ hoàng đó.

Quang Hải trợn mắt lên. Nhưng một phút sau, vẻ sững sốt biến mất, trả lại nét khinh thường đầy châm chích.

- Mơ đi cưng! Tôi nói cho cô hay, ngoài việc anh ta là chúa nổ ra, Mộng Điệp còn nổi tiếng là chuyên gia tán tỉnh phụ nữ ngây thơ bằng những lời đường mật không đúng với thực tế. – Anh ta nhấn mạnh vào mấy chữ “ngây – thơ” và “không – đúng – với – thực – tế”.

Tôi không tin lời Hải lắm, nhưng cũng chẳng phản bác. Ánh trăng vẫn nhạt nhòa ở trên đầu. Hai người, một nam một nữ, một áo đen một váy trắng, một người mẫu nổi tiếng và một cô thợ vô danh, chúng tôi đang đứng cùng nhau trên một sân gỗ ven sông. Quang Hải vươn tay chạm nhẹ lên tóc tôi, khẽ kéo ra một chiếc lá mắc phải. Những ngón tay vương vấn trên lọn tóc. Tôi bối rối vuốt tóc lại, nghe tiếng Hải thì thầm:

- Vi An hôm nay... đẹp lắm!

Ồi, tôi có nghe nhầm không đây? Quang Hải đang khen tôi đẹp? Một luồng điện ấm áp chảy vào tim tôi. Cảm giác này thật lạ lùng. Giống như một dòng nước ấm chảy qua làn rạn lớp vỏ băng. Được sưởi ấm, nhưng đồng thời lớp băng lạnh lẽo quen thuộc bị bóc tách lại làm cho trái tim tôi nhói đau. “Không được!” – Lí trí bảo tôi. – “Đừng phá bỏ lớp băng an toàn đấy. Một khi nó bị phá vỡ, bản thân cô sẽ mất đi sự phòng thủ bảo vệ chính mình.”

Tôi quay sang anh ta, phá lên cười khả ố, đánh tan không khí lằng mằng ban nãy còn phảng phất.

- Ha ha ha... Thật là khôi hài. Chẳng phải anh vừa chê bai tôi sao? Giờ lại khen? Là ý gì đấy? Chẳng lẽ Mộng Điệp nói đúng hả?

- Cô...

Một thoáng thất vọng dấy lên trong đôi mắt đen sâu hút. Quang Hải đút hai tay vào túi, nhìn tôi với vẻ cảnh giác cao độ. Sau đó, anh ta cộc lốc nói “Về thôi!”, rồi xoay người bỏ đi trước.

14. Chương 14: Ông Chú Đến Từ Mcb

Mạnh trong thời gian này trở thành khách hàng thường xuyên của Moon Harvest. Cậu ta thường đến vào buổi chiều, uống cà phê và ăn bánh ngọt tại một vị trí quen thuộc. Đội ngũ nhân viên nữ mỗi lần thấy khuôn mặt búng ra sữa ấy thường sinh động hẳn lên. Nghe đồn rằng có một cô bé sinh viên làm thêm ở đây rất thích Mạnh. Cũng đúng thôi! Mạnh có vẻ đẹp trai lãng mạn nhưng lại vui tính và tinh nghịch kiểu nam sinh trong trường học. Các cô gái mới lớn không mê tí tít mới là lạ. Các cô thích Mạnh, hệ quả tất yếu là đâm ra ghét tôi vì lần nào đến, cậu ta cũng nhấc tôi ra gặp. Có nhiều lúc tôi bận túi bụi trong bếp, cậu vẫn chờ, dù chỉ để tán gẫu năm mười phút.

Sáng thứ Hai, tôi xin phép quản lý Bình ra ngoài để tới tham dự buổi khai trương tiệm bánh ngọt Potato. Đây là một thương hiệu bánh của Hàn Quốc, nổi tiếng với các loại bánh mặn có hương vị châu Á đặc trưng như rong biển, wasabi, ớt... rất hợp với khẩu vị của người Việt. Họ đang có ý định tấn công thị trường Việt Nam bằng cách rầm rộ khai trương tiệm bánh ngọt đầu tiên nằm ngay khu vực trung tâm. Giấy mời phát đi rất hạn chế, nhưng không hiểu sao Mạnh có những hai tấm!

Chúng tôi cùng bắt taxi tới đó. Ngay từ ngã tư đã thấy một tốp các cô PG trong trang phục màu cam gọi cảm đứng phát bóng bay. Nhân viên và quản lý, một số trong đó là người Hàn Quốc đứng trước cửa hàng chào đón khách mời. Lúc Mạnh bước vào, người ta đua nhau tuôn ra hàng tràng tiếng Hàn làm tôi cười thầm trong bụng. Còn Mạnh, vốn quá quen với những màn nhảm nhọt như thế này rồi, cũng đã kịp lặn lưng vài câu giao tiếp tiếng Hàn đơn giản, bình tĩnh đáp trả. Oa, tôi ngưỡng mộ nhìn.

- Chị không cần phải ngưỡng mộ em. – Mạnh cười, khoe cái lúm đồng tiền chết người.

- Dạy chị với! – Tôi làm bộ chớp chớp mắt.

- Ăn bánh đi bà chị! – Mạnh nhét một miếng bánh vào tay tôi. – Chẳng mấy khi được ăn miễn phí thế này đâu. Potato bán bánh giá trên trời đấy chẳng chơi!

- Ừ! – Tôi đồng tình. Bản thân làm thợ bánh, lại càng phải ăn nhiều bánh của người khác làm. Có như vậy, mới so sánh được ngon dở và khiến tay nghề của bản thân tốt lên được.

Cửa hàng bánh diện tích hơi nhỏ so với số người đến tham dự, cũng không có chỗ ngồi, chỉ có các quầy đựng bánh, cho nên dòng người phải chen vai sát cánh mà đi. Tôi và Mạnh đang say sưa chén hết bánh ở kệ này đến kệ nọ, vừa ăn vừa bình luận vui vẻ thì đột nhiên cậu kéo tôi, không nói không rằng vội vã luồn lách qua một đám người, khấn trương giống như là đi chạy trốn vậy. Nhưng vì đông quá nên cả hai không tiến thêm được là bao. Vừa rảo bước theo Mạnh, tôi vừa nhất thời tò mò quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt trắng tựa bột có phần quen quen. Mạnh cũng đã quay đầu. Biết là chẳng thể chạy thoát, cậu ấy buông tay tôi ra, miệng lầm bầm nói câu gì nghe không rõ.

Người đàn ông mặt trắng thấy thế nở một nụ cười đắc ý, ung dung tiến lại gần bằng những bước đi biếng nhác giống như vai cảnh sát trưởng đầy tự tin trong các bộ phim hành động, biết chắc rằng những kẻ đào tẩu yếu ớt thất bại sẽ chẳng dám phản kháng. Mặc dù tôi chả làm gì nên tội, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác kỳ cục như vậy. Bỗng nhiên, trí nhớ của tôi vụt đưa về một căn phòng rộng của khách sạn Green World cách đây chưa lâu, nơi có những chiếc lò nướng, với những gương mặt sống động như trong tranh của Van Gogh. Người đàn ông này! Các bạn có nhớ ông ta là ai không? Người này là Mạnh Cường, chính là giám đốc của thương hiệu bánh MCB nổi tiếng, đồng thời cũng từng là một trong ba vị giám khảo tại cuộc thi làm bánh Baguette để tuyển thợ bánh cho Green World trước đây. Tôi rời mắt khỏi người đàn ông, quay sang nhìn Mạnh, lơ mơ nhận thấy một đầu mối nào đó. Mạnh và người đàn ông đó rất giống nhau, cũng với làn da trắng như bột kem, mắt một mí, đôi môi mỏng. Có lẽ nào... Như để khẳng định thêm suy đoán của tôi, người đàn ông vừa tới nhìn Mạnh cười:

- Thằng quỷ nhỏ! Thấy bố mà mày định lĩnh đi đâu vậy?

- Không chạy để bố mắng con thì sao?

- Cũng biết sợ cơ đấy! – Ông bố nhìn sang tôi phân trần:

- Mạnh lấy cả hai chiếc vé mời đi, làm chú không biết cứ loay hoay đi tìm mãi.

Hic! Hóa ra là Mạnh lấy trộm một vé của bố để cho tôi. Tôi méo mặt không biết phải đáp thế nào. Bên cạnh, Mạnh ngượng tím tái cả mặt mũi. Ai ngờ ông bố lại không để cho thằng con này một chút mặt mũi nào cả. Mạnh Cường không thềm để tâm đến không khí thất thường mình vừa gây ra, tiếp tục hỏi tôi:

- Nếu ta nhớ không nhầm thì cháu chính là Nguyễn Khánh Vi An, cô thợ bánh giỏi giang đã giành chiến thắng ở cuộc thi tuyển tại Green World?

- Dạ vâng. Cháu chào chú ạ.

- Vậy là cháu với Mạnh biết nhau à?

Mạnh trầm giọng:

- Kìa bố! Nếu như không có việc gì thì chúng con đi đây!

- Đứng yên đó! – Ông bố ra lệnh. – Bố vẫn muốn gặp cô bé này từ lâu.

Tôi cười.

- Dạ, cháu với em Mạnh làm bạn với nhau từ sau cuộc thi.

- Ủ! – Ông chú đến từ MCB nở một nụ cười. Hàm răng của ông rất trắng, cười giống hệt Mạnh. Nhưng thay vì nét hồn nhiên và rạng rỡ như Mạnh, nụ cười làm cho khuôn mặt tròn của ông bố có chút giả tạo.

- Vi An này! Từ khi nhìn thấy cháu đợt trước, ta đã có câu hỏi này muốn hỏi cháu.

- Dạ?

- Cháu có biết người nào tên là Nguyễn Khánh Toàn không?

Người đàn ông xướng lên một cái tên, khiến cho toàn thân tôi đông cứng lại. Tôi ngược đôi mắt nghi hoặc nhìn chú Cường, đáp giọng run run:

- Đó là bố của cháu.

- Ủ, Vi An. Chú rất tiếc cho cháu vì những việc đã xảy ra với...

- Cảm ơn chú! – Tôi ngắt lời một cách thất thố. Sau đó, tôi cúi gầm mặt xuống lí nhí. – Cháu xin lỗi. Chỉ là... cháu không muốn nhắc lại quá khứ!

Người đàn ông bối rối, đưa tay lên chỉnh lại chiếc cà vạt trên cổ áo, mặc cho nó đã rất chỉnh chu rồi. Tôi nghĩ mình đã cư xử hơi quá. Nhưng với những chuyện đau thương thì sự an ủi của người ngoài, dù thiện chí tới đâu, lại khiến cho người ta tự cảm thấy đáng thương tâm hơn bao giờ hết. Tôi cố tỏ ra bình thường, hỏi lại:

- Chú quen với ba cháu ạ?

- Còn hơn cả quen. Chú với ba cháu trước đây từng là đồng môn.

- Đồng môn?

- Đúng vậy. Chúng ta là những đồng môn thân thiết. Ở đây đông đúc quá. Nếu như cháu có thời gian, chúng ta hãy qua bộ sang bên kia đường uống cà phê để hàn huyên một chút.

- Vâng!

Vậy là ba người chúng tôi rời khỏi Potato Bakery. Chú Cường đi trước. Tôi và Mạnh theo sau. Một trung niên, hai trẻ chọn chiếc bàn trong góc quán buổi sáng vắng khách. Mạnh suốt này giờ không nói gì. Nhưng trong đôi mắt cậu chứa đầy sự tò mò. Tôi cũng vậy. Không để ý đến vẻ nồn nóng của chúng tôi, chú Cường nhấp một ngụm cà phê, đôi mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ hồi tưởng lại chuyện ngày xưa.

- Hồi ấy, ở Sài Gòn này nổi tiếng nhất là tiệm bánh của thầy Lục. Chú và ba con xin vào đó học nghề gần như cùng một lúc, sau một thời gian trở nên thân thiết và cũng là hai học trò giỏi nhất trong số những thợ học việc ở đó. Chúng ta được thầy Lục rất thương, cho ở lại trong nhà của thầy. Nhưng thiếu niên mới lớn thường không tránh khỏi bày nhiều trò nghịch ngợm khiến ông thầy mỗi lần biết được lại nổi cơn tam bành. Có lần, vì biết chú muốn đi xem đoàn cải lương có tài tử Phú Hoài nổi tiếng nhất thời bấy giờ về phường biểu diễn, ba con đã đánh tráo tất cả men nở thành ra bánh mì không tài nào ủ cho nở được, xường không có bột nướng bánh, còn chúng ta tha hồ đi nghe hát mà không phải trông lò. Hai ngày sau thầy Lục biết được, ba con và ta người này bao che người kia, nhận hết tội về mình. Thầy Lục không nói không rằng chỉ vào bảy mươi bao bột mì. Hai đứa phải ề cổ mà vác từng bao tải nặng hàng yến từ dưới nhà lên lầu ba...

Chú Cường hoàn toàn chìm đắm vào dòng hồi ức của một thời trai trẻ với ba tôi. Khó mà tin có một ngày, tôi lại được nghe người khác kể về ông, ở một góc độ khác, với một thái độ khác tôi chưa từng được tiếp cận. Nó gần giống như việc mình được xem một bộ phim tài liệu quý giá, xúc động muốn rơi nước mắt. Giọng chú Cường vẫn đều đều:

- Sau này, khi đã đủ lông đủ cánh, chúng ta bái tạ thầy Lục rồi ra đi gây dựng sự nghiệp riêng ình. Mặc dù thân thiết như huynh đệ, nhưng trong kinh doanh, cả hai lại không cùng chung một chí hướng. Chúng ta có mở một cửa hàng chung được hai năm, sau phải tách ra, mỗi người tự tìm con đường đi thích hợp ình.

- Không cùng chí hướng như thế nào? – Mạnh này giờ ngồi im như không khí, bỗng nhiên hỏi.

- Bố của Vi An là người ưu tiên chất lượng. Ông ấy muốn bánh của mình phải là loại cao cấp nhất, có phẩm chất tuyệt hảo nhất. Còn ta thì ngược lại. Ta đi theo số lượng, muốn sản phẩm có thể đến tay nhiều người mua bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Thực ra không phải tính cách không hợp nhau, mà chính những tư tưởng kinh doanh mâu thuẫn là nguyên nhân của việc tách cửa hàng. Tuy nhiên, chúng ta vẫn là những người bạn thân.

Bạn thân? Trong số những người bạn thân của ba thường hay tới nhà tôi chơi, chưa bao giờ tôi thấy hoặc nghe ba tôi nói ông có một người bạn tên là Cường. Nhưng mà thôi, có lẽ chuyện này chẳng có gì quan trọng hết. Tôi phải cảm ơn cuộc gặp gỡ ngày hôm nay với chú Cường, vì đã cho tôi cơ hội được nghe nhiều chuyện thú vị đến thế về ba. Lúc tôi chuẩn bị lên taxi, chú Cường đặt tay lên vai tôi:

- Cháu có biết khi còn sống, bố cháu quý nhất điều gì không?

Tôi ngần ngừ nhìn chú.

- Thứ nhất là cháu. Thứ hai là một cuốn sổ bìa xanh.

Chú Cường thả tay ra khỏi vai. Nhưng tôi lại thấy vai mình như trĩu nặng. Cuốn sổ bìa xanh nào? Sao giọng chú bình thản mà lại đầy bí ẩn thế kia nhỉ? Tài xế lái taxi quay sang nhắc nhở. Chỗ đông đúc này họ không dừng lâu được. Tôi chui vào trong xe. Mạnh muốn vào theo, nhưng chú Cường nhanh tay túm vạt áo cậu ta ngăn lại. Cửa xe sập mạnh. Chiếc xe hơi rình mùi xi lâu năm chậm chạp lăn bánh. Qua chiếc kính chiếu hậu, tôi thấy Mạnh giật vạt áo lại và... một nụ cười lạ lùng nở trên đôi môi mỏng của ông bố.

Tôi có rất ít thời gian để chuẩn bị cho buổi sát hạch tổ chức ngoài trời tại Riverside. Một phần vì công việc bận rộn tại cửa hàng vẫn phải duy trì, một phần cũng vì ban tổ chức cũng công bố thể lệ rồi. Tài liệu dự thầu lúc Elton đưa cho tôi xem chỉ cách buổi tiệc tối đó có vài ngày. Quản lý Bình đi “tiền trạm” khảo sát

địa điểm tổ chức về tầm tác khen khuôn viên đẹp, có vườn hoa, bãi cỏ, đường đi lát sỏi và những hàng cây cổ thụ từ thời Pháp thuộc. Lần này anh đã quen với cách làm việc của tôi, nên để mặc chứ không lúc nào cũng sốt sa sốt sắng đốc thúc như trước. Thậm chí ngay trong lúc “nước sôi lửa bỏng” mà tôi lại dành cả buổi ngồi thảo luận với bên cung ứng, Bình chắc cũng ngạc nhiên lắm nhưng không hỏi lấy một câu. Thử thách lần này, tôi không lo lắng nhiều vì đã nắm được ý tưởng chính để có thể tự tin cạnh tranh với các đơn vị khác. Chỉ có điều... Không hiểu sao tâm trạng của tôi mấy ngày này trở nên cực kỳ căng thẳng. Từ sau buổi tối đi chung với Quang Hải về, trong lòng tôi luôn dấy lên cảm giác bất an. Bất an đến độ lần đầu tiên trong đời, tôi đã thất thần trong lúc làm bánh. Khi cô thợ phụ lên tiếng nhắc, tôi giật mình nhìn xuống thì thấy mình đã nặn kem be bét không ra hình thù gì lên mặt bánh ga tô mà không hề hay biết.

- Chị sao thế? – Cô gái cười cợt.

Tôi làm sao thế này? Cuống quýt gạt lớp kem thừa ra, tôi tự hỏi chính mình.

Cô gái muốn nói đùa một câu gì đó, nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt của tôi liền đưa tay bịt miệng, không dám nói năng gì nữa.

* * *

Trưởng bộ phận cung ứng đã hứa sẽ đặt riêng một đơn hàng trái cây tươi theo đúng yêu cầu của tôi. Buổi sáng, trái cây giao tới tận nơi. Chúng tôi hài lòng khi nhìn những trái dâu tây chín đỏ mọng, kiwi ruột xanh tươi rói, thanh long, nho và một vài loại trái cây nhập khẩu khác chất lượng cũng tuyệt hảo. Anh trưởng bộ phận vừa ném dâu, vừa ném cho tôi một trái, hỏi:

- Bánh gì mà cần nhiều loại trái cây như vậy hả Vi An?

Tôi phải nhét trái dâu vài cái, đưa lên miệng cắn mạnh. Vị dâu chua mát, ngọt thanh thấm vào tận chân răng đầu lưỡi.

- Bánh cho người nổi tiếng có tên là “Cứ – ăn – thoải -mái” đó anh.

Người đàn ông cười đầy vẻ hiểu biết, giúp tôi kêu người đưa đám trái cây vào nơi sơ chế.

Bốn giờ chiều, năm nhân sự tham gia “chinh phục thử thách RiverSide” mang theo linh kính đồ nghề và sản phẩm lên đường tới địa điểm tổ chức sự kiện. Cô thợ phụ Phương Nga suốt dọc đường đi cứ riu ra riu rít.

- Thích quá cơ. Em mới chỉ đi qua RiverSide thôi chứ chưa bao giờ mơ được vào trong đó.

- Nghe nói biệt thự đó trước kia là trụ sở một đại sứ quán đấy. – Một anh chàng phụ họa.

- Lại được ngắm bao nhiêu là người nổi tiếng.

Quản lý Bình dẹp tan mọi sự phấn khích.

- “Hai-da”! Mấy đứa thôi đừng mơ mộng làm gì ẹt. Cánh ta tới đó làm việc chứ có phải là khách tới dự tiệc đâu.

- Cũng đúng nhỉ. Chị Vi An, chị có thấy đây là bất công xã hội không? Chúng ta thì cắm mặt vào làm việc. Còn những người khác thì nhõn nhơ hưởng thụ.

Tôi chưa kịp đáp câu gì, anh Bình đã nạt:

- Hôm nay giám đốc Trần cũng thuộc thành phần “nhõn nhơ hưởng thụ” đấy! Khéo khéo mà nói.

Cả đám đang xôn xao bỗng im bật. Nói như vậy có nghĩa Elton cũng là khách mời của sự kiện này. Quá bằng có thêm một tầng “giám sát cấp cao”. Tôi bèn cười bảo:

- Lao động là vinh quang.

Sự kiện lần này là một chương trình triển lãm nghệ thuật do hai thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới kết hợp với một cơ quan chính phủ tổ chức. Hình thức triển lãm nghệ thuật nghe cho có vẻ to tát, nhưng tôi biết tổng đây là chiêu PR hạng cao tay, nhằm dọn đường tấn công thị trường Việt Nam. Trong khuôn viên đã dựng sẵn các kệ kính để trưng bày các tác phẩm, đặt rải rác một cách có chủ ý, chen giữa các bụi cây, giàn hoa và những pho tượng trong khuôn viên. Tòa nhà bên hông được trưng dụng làm sân khấu tự

nhiên khổng lồ, đang trình chiếu các thước phim 3D gây ấn tượng. Sở dĩ tôi có thời gian ngó nghiêng như vậy là vì quầy bánh của Moon Harvest khá nhàn. Trong khi các đội khác đang chăm lo bày biện các loại bánh lên trên kệ, thì chúng tôi vẫn bình chân như vại. Người của ban tổ chức tốt bụng nhắc nhở:

- Các anh chị không chuẩn bị đi thôi? Khách sắp đến cả rồi đấy!

- Anh yên tâm. Khi nào khách đến thì chúng tôi cũng sẵn sàng.

Người nọ khó hiểu bỏ đi. Thì đúng là không nên bày biện sớm mà! Trái cây càng giữ tươi lâu thì khi ăn mới thấy ngon. Quản lý Bình ngoắc tôi:

- Vi An à, em cẩn thận không bị phạm quy đấy nhé. Thấy mấy bên kia toàn bánh là bánh thôi. Mình lại nhiều trái cây thế này, chỉ sợ ban tổ chức họ không chịu chấm thi.

- Về hình thức thì không phạm quy đâu anh. Mình ghi rõ ràng là bánh Tart trái cây mà.

Tôi nói chắc như đinh đóng cột. Tuy nhiên, thấy anh Bình nhắc như thế, trong lòng cũng hơi run một chút. Bởi vì gọi là bánh Tart trái cây, nhưng thực tế phần Tart tôi làm mỏng dính, phần trái cây áp đảo. Ai bảo ban tổ chức đưa ra quy chế quái đản như thế, tôi cũng phải ranh ma để đối phó chứ. Gì chứ liên quan tới bánh trái thì Vi An ta đây quyết đấu tới cùng. Tôi gật đầu biểu thị quyết tâm sắt đá. Làm thì phải làm tới thôi!

Và mọi việc diễn ra trong buổi sự kiện theo đúng kịch bản tôi hình dung. Các quầy bánh trang hoàng lộng lẫy kia lúc đầu cực kỳ đông khách. Nhưng lượng bánh được lấy đi rất ít. Mặc dù chúng cầu kỳ, ngon lành, nhưng quả thật, với đám khách chủ yếu là diễn viên, người mẫu thì chúng vượt quá sức chịu đựng của họ. Lúc này, trái cây bắt đầu phát huy tác dụng. Dầu tây đỏ mọng này. Kiwi tươi rói cắt từng khoanh mỏng mượt này. Đào ruột vàng xuộm, thơm lừng này. Thanh long lấm tấm hạt vừng chưa ăn đã thấy mát tận trong ruột. Nho xanh, nho tím lúc lỉu. Trái mâm xôi, thanh dâu nhìn không thôi cũng bắt thèm rồi. Thêm nước cốt chanh dây chua chua ngọt ngọt. Ăn một, lại muốn ăn hai... Hà hà hà... Cứ – ăn – thoải – mái – nha quý vị.

Từng khay, từng khay bánh nhanh chóng được những người lễ tân do ban tổ chức phái đến lấy và mang tới tận nơi mời khách trong khuôn viên. Tôi đứng trong góc quầy cầm con dao gọt nhanh tay xử lý đồng trái cây để cho những người khác xếp lên trên mặt bánh. Đang yên đang lành bỗng nhiên “rầm” – một tiếng sấm xé trời nổi lên. “Rầm! Rầm! Rầm!”, thêm những tiếng sấm ầm ỉ khác. Âm thanh chói tai như nổ ngay trên đỉnh đầu rồi râm ran lan ra xa. Không khí trong khuôn viên bỗng chốc trở lên hỗn loạn. Nhưng sau đó, tiếng sấm biến mất không hề quay lại, tựa hồ như tiếng máy bay, bay xa mất rồi.

- Vi An! Chị bị làm sao thế này?

Phương Nga hét thất thanh. Tôi ngồi bệt xuống đất, quần ngón tay bị thương vào trong tạp dề. Con dao sắc lẹm rơi ngay cạnh chân. Không muốn để mọi người hốt hoảng, tôi cố gắng nở một nụ cười trấn an trên khuôn mặt cắt không còn hạt máu, lập cập đứng lên. Tiếng sấm bất ngờ ban nãy làm cho tôi thái vào tay.

Anh Bình giở lớp vải ra, kiểm tra.

- Khá sâu đấy! Chảy nhiều máu thế này. Để tôi đưa cô đi kiểm nhân viên y tá băng lại. Sao đoảng thế không biết.

Anh quay sang mấy người còn lại dặn dò đôi ba câu rồi hộ tống tôi đi. Người ta đưa tôi vào một phòng nghỉ, sát trùng vết thương, bôi thuốc và quấn gạc. Đây là phòng nghỉ dành cho khách. Chỉ có mình tôi mặc tạp dề, đầu đội mũ làm bếp, đáng vẻ tất bật khiến cho các vị khách sang trọng đang ngồi trong phòng ngạc nhiên soi mói.

- Em cứ ngồi đây nghỉ ngơi một lát rồi hãy ra. – Anh Bình dặn dò rồi đi ra ngoài.

Tôi gật gật đầu, mệt mỏi ngả người lên thành chiếc ghế sofa êm ái. Thời tiết hôm nay dự báo là trời quang mây tạnh cơ mà. Tại sao lại xuất hiện mấy tiếng sấm chết tiệt ấy nhỉ! Tôi thầm than trong lòng. Tâm trạng hào hứng lúc nãy đã hoàn toàn bị cơn chấn động đánh cho xơ xác.

Các cô gái ăn mặc xinh đẹp ngồi phía đối diện đang bàn chuyện gì đó thú vị, thỉnh thoảng nhìn sang tôi, rồi chụm đầu vào nhau cười cợt, rồi lại nhìn sang. Khi họ nói, cổ tình để ngón tay vung vẩy lả lướt khoe

ra những chiếc nhẫn kim cương to bự chẳng, lóng la lóng lánh. Tôi quyết định lờ đi mọi con mắt, cố trấn tĩnh tinh thần một lát để còn nhanh trở lại quầy. Nhưng vừa nhắm mắt chưa được bao lâu, tiếng ồn trong phòng bỗng dưng nổi lên. Một người nào đó đang nhẹ nhàng lại gần, cúi xuống nhìn bộ dạng của tôi với ánh mắt dò xét.

Nhưng hóa ra không phải chỉ có một, mà thực tế là có những hai người đàn ông cùng đến gần để sẫm soi tư thế bất động của tôi. Cả hai người này, các bạn đều đã gặp qua rồi đấy. Đứng bên trái chính là ông nội cao quý của Elton Trần. “Quả dưa hấu” cỡ đại này lộ giọng thắc mắc:

- Ông cũng biết nó à?

- Tại sao lại không? Đây là một nhân sự cấp cao của Green World nhà các ông. Sao tôi lại không biết cơ chứ! Tôi rất thích cô gái thông minh này.

- Xin lỗi, ông bạn già lắm lắm, cô ta chẳng phải là nhân sự cấp cao nhà chúng tôi.

- Cô ấy nghỉ làm chỗ ông rồi à? – Mắt Mike Pepitone lóe sáng. Các bạn nhớ đúng rồi đấy. Vị này chính là Mike – giám đốc tài chính của tập đoàn Pepitone. – Thế thì tôi phải mời cô ấy về làm trợ lý cho tôi.

- Trợ lý cho ông? Tôi không biết có vấn đề nhầm lẫn nào. Nhưng mà nghe này, đây là một thợ bánh. Chỉ – là – một – thợ – bánh!

-Ồ, cô gái cũng từng nói với tôi như vậy.

- Vậy nó đã nói sự thật.

- Nhưng không thể nào. – Mike gãi đầu lẩm bẩm. – Cô ấy rất xuất sắc về lĩnh vực tài chính cơ mà. Ông nói đi ông Corentin, tôi đã bao giờ đánh giá nhầm người chưa?

Những tiếng rì rào bay xung quanh tai quá nhiều như những con ong nghệ khiến tôi không thể nghỉ ngơi được. Hé mắt ra, rồi ngạc nhiên mở lớn, tôi nhìn chằm chằm vào hai khuôn mặt đặc Pháp đang được phóng đại phía trước.

- Vi An! – Cả hai cùng gọi lớn tên tôi.

- Hơ... Xin chào các ngài!

- Cô làm gì ở đây vậy? – Cả hai người vẫn hỏi cùng nhau.

- Tôi... làm việc. Làm bánh! – Tôi nhấn mạnh. – Chứ tôi còn có thể làm gì ở đây được?

“Quả dưa hấu” – ông nội của Elton, trông có vẻ mập thêm lên một chút sau lần gặp gỡ không mấy vui vẻ gì đợt trước, quay sang người kia đắc thắng:

- Tôi đã nói với ông cô ta là một thợ bánh mà lại!

Tôi ôm ngón tay bị quần bông băng kín mít, dợm người đứng dậy. Mike Pepitone ngăn lại.

- Vi An, cô... cô thật sự là một thợ bánh thôi ư?

Tôi gật đầu xác nhận.

- Không thể tưởng tượng được. – Ông ta làm một động tác vỗ tay vào trán, thể hiện một sự ngạc nhiên tột cùng. – Cô rất am hiểu về kinh tế và tài chính cơ mà. Tại sao lại phí hoài tài năng của mình ột công việc hèn mọn như thế này? Vi An, nếu như Green World không trọng dụng, tập đoàn Pepitone sẽ đặt cô vào vị trí đúng với năng lực của cô. Cô đồng ý chứ?

- Hèn mọn? – Tôi bất mãn rít lên, y như phản ứng của một bà mẹ khi đứa con của bà ta bị người hàng xóm mắng là một tên dần. – Nhờ có công việc hèn mọn như vậy mà người ta mới có thứ để mà ăn hàng ngày đấy!

Thái độ của tôi làm không chỉ ngài giám đốc tài chính cao ngạo mà cả phòng cùng hoảng sợ. Mike bị bất ngờ, vô thức lùi lại một bước. Duy chỉ có ông nội của Elton đứng bên cạnh không tỏ phản ứng gì. Đôi mắt màu xanh trong suốt nhìn tôi ra chiều nghĩ ngợi.

Đúng lúc tôi định rời đi, thì một bóng hình lịch lãm ào vào trong phòng nghỉ như một cơn gió. Elton Trần trong bộ lễ phục màu trắng bảnh bao quá mức cần thiết, sải những bước dài đến phía góc phòng. Phớt lờ trước bao con mắt quan sát của những vị quan khách sang trọng đang tụ tập quanh đây, phớt luôn cả người ông lắm chiêu, Elton đi tới, vươn tay ra nắm lấy tay tôi, mở lối dẫn ra khỏi căn phòng.

Đến hành lang, tôi kích động hất tay anh ta ra. Vốn từ trước tới giờ thời tiết xấu luôn tác động tiêu cực đến tâm trạng nên lúc này, tôi chỉ muốn yên tĩnh ngồi một mình. Nhưng tay Elton nắm rất chặt, không cho tôi cơ hội có thể giãy ra được. Anh ta nhìn chăm chăm vào ngón tay quần băng và những vết máu khô dính trên tạp dề, nhẹ nhàng hỏi:

- Tay cô bị sao vậy?

- Thái vào tay! – Tôi đáp hơi xẵng giọng. – Anh buông tay tôi ra.

Trong một giây, Elton dường như nắm tay tôi chặt hơn. Tuy nhiên ngay lúc tôi định phản ứng lại thì anh đột ngột thả tay ra. Được tự do, tôi quày quả bỏ đi.

- Vi An!

Tiếng gọi rất nhẹ thoảng sau lưng, tựa như một lời thăm thì. Tôi nghi hoặc quay lại, thấy Elton vẫn đứng trên hành lang, hai tay dút vào túi quần, dáng vẻ đẹp trai lại có chút gì đó cô đơn.

Mặc dù trời đã trong trẻo trở lại, nhưng để phòng xa, ban tổ chức chuyển địa điểm vào trong khán phòng. Do buổi triển lãm được lắp đặt cơ động và việc di chuyển cũng đã nằm trong phương án dự phòng, nên chỉ một loáng, tất cả đã được sắp xếp lại đầu vào đây. Riêng có mấy quây ẩm thực thì vẫn giữ nguyên vị trí. Quây của Moon Harvest vốn xa tít trong góc, nay giữa khoảng khuôn viên trống hoác, trông cứ như căn lều trong khu rừng vắng. Các nhân viên tới đây cùng tôi vẫn nhận nhiệm vụ soạn món bánh Tart trái cây để phục vụ những người tham dự sự kiện. Trông cái cách họ đang làm thì có lẽ cũng không cần tôi phụ thêm vào. Vì thế, tôi rẽ qua một con đường lát sỏi vắng, đi lang thang dưới gốc những cây dầu cổ thụ, lạc trong một khu vườn trồng nhiều thứ hoa phong lữ thảo. Buổi tối và ánh điện nhạt nhòa nên tôi không thể biết chúng màu gì. Có một chiếc ghế gỗ nhỏ trong góc vườn. Tôi ngồi xuống đây, hít đầy phổi một ngụm hương hoa trộn lẫn sương đêm ngọt lịm. Bình yên quá. Tôi thả lỏng cơ thể, giờ mới thấy ngón tay bị thương thấm đau.

Tôi cứ nghĩ tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi chút xíu sẽ tốt cho tâm trạng của tôi lúc này. Nhưng hóa ra đây lại là một quyết định hết sức ngu ngốc. Tôi không lường được tiếng sấm ban nãy sẽ quay trở lại và còn tai hại hơn lúc trước, nó là hoa tiêu ột cơn dông mạnh khủng khiếp chuẩn bị đánh úp xuống thành phố này. Gió quất mạnh làm những cành cây rung lên và đám hoa yếu ớt thả cánh lả tả. Trong sự sững sờ, một tiếng nổ đinh tai nhức óc dội ngay xuống đầu. Tia chớp hung hãn xé toạc bầu trời. Tôi ngã khỏi chiếc ghế gỗ, ngón tay bị thương va đập xuống nền đất rắn gây nên cảm giác đau thốn, buốt tận trong óc. Đang loay hoay tìm cách đứng dậy thì cơn mưa ập đến. Ban đầu chỉ lác rác vài hạt thăm dò rồi bất ngờ, màn mưa như thác xối xả tuôn xuống.

Cơn mưa đã bắt tôi, chôn chặt tôi tại chỗ. Cả người tôi ướt sũng, mắt bông rớt và ý thức thì trở nên mơ hồ. Lúc này đây, tôi cũng giống như một cây hoa phong lữ đơn độc, đang oằn mình trong cơn mưa hung bạo và chỉ một chốc lát nữa thôi sẽ bị đánh bật gốc, hoàn toàn mất đi sự sống. Tôi nằm trên nền đất ẩm, dưới cơn mưa như hàng ngàn mũi tên lao xuống. Trong phút chốc, tất cả mọi thứ trước mắt, kể cả màn đêm đen kịt cũng trở thành một tấm màn màu trắng xóa. Màu trắng, trắng đến nhức nhối. Tôi thấy mình đang đứng trên một sợi dây trắng mỏng như tơ nhện vắt qua một khe vực nhìn xuống dưới cũng hun hút một màu trắng. Chẳng có gì níu kéo. Chẳng có cơ may nào. Cũng chẳng có ý chí nào có thể giúp người ta đi trên một sợi dây. Tất cả đều là vô vọng. Màu trắng càng lúc càng rợn người. Tôi ngã khỏi sợi dây. Dòng máu chảy trong cơ thể từ từ đông cứng lại, rơi mãi... rơi mãi vào vùng hư vô. Trí óc còn sót lại chút tỉnh táo cuối cùng. Khi ấy, tôi bỗng nhận ra rằng: Mình đang chết! Sau đó, ý thức tắt lịm. Tôi từ từ chìm vào trong vùng tối.

* * *

Cuối cùng tôi cũng tìm lại cảm giác đối với cơ thể, trước mắt vẫn là một màn trắng lạnh lẽo. Tôi đang ở đâu thế này? Tôi đã chết rồi ư? Ý nghĩ mình đã chết khiến cho tôi cảm thấy thanh thản. Nếu như chết đi,

tôi sẽ được gặp ba mẹ có phải không? Gia đình tôi sẽ lại sum vầy vui vẻ cùng nhau? Ngay đại với ý nghĩ đó, tôi không hề phản ứng lại khi nghe một tiếng gọi gấp gáp:

- Vi An! Tỉnh rồi à?

Giọng đàn ông khàn đặc nhưng lộ vẻ vui mừng. Tỉnh lại? Vậy là tôi chưa chết. Người đàn ông bên cạnh tôi là ai vậy?

- Vi An! Em có nghe tôi nói không?

Tôi cố gắng quay cái cổ đau nhức để nhìn anh ta, thấy một đôi mắt đẹp dễ nhưng lại vằn lên những tia đỏ hệt như người gác đêm vừa mới trải qua một ca làm việc mệt mỏi. Đường như vẻ đờ dại của tôi làm anh ta hoảng hốt. Người đàn ông vừa xoay người chạy ra ngoài, vừa hô lên:

- Bác sĩ đâu? Bác sĩ! Cô ấy tỉnh rồi.

Khi anh ta đứng lên, tôi thấy được dáng người cao lớn hoàn hảo. Từ khi nào mình lại quen người mẫu nhỉ? Tôi thắc mắc. Nhưng đầu còn chưa kịp suy nghĩ, cơ thể tôi đã vội vã lao ra khỏi giường bệnh. Không, anh ta không thể đi được! Đám dây nhợ và kim tiêm loằng ngoằng trên người giữ tôi lại, gây ra những tiếng động loảng xoảng. Người đàn ông dừng lại. Tôi nhào đến, ôm cứng lấy cánh tay anh, giống như người gặp mưa giữ chặt lấy một cây dù vững chãi có thể che chở mình. Người đàn ông bị bất ngờ, hơi ngã người ra sau. Nhưng rồi, anh ta trụ chân lại, nhẹ nhàng ôm tôi vỗ về:

- Ổn rồi! Mọi chuyện ổn rồi!

Qua một lúc, người đang ôm tôi nói:

- Bây giờ em lên giường nằm nghỉ. Tôi sẽ đi gọi bác sĩ.

Nói xong, anh ta hơi đẩy tôi ra. Tôi không những không buông, mà còn siết chặt tay, mơ mơ hồ hồ hỏi:

- Anh là người đưa tôi từ buổi triển lãm tới bệnh viện đúng không?

Anh ta hơi dừng lại khi nghe tôi hỏi câu đó, rồi mới nhẹ nhàng đáp:

- Ừ!

Tôi lại siết chặt tay thêm một chút. Ký ức khủng khiếp tới hôm qua quay lại. Tiếng sấm đánh giông, tia chớp khủng khiếp, cơn mưa xối xả... Nhưng ngay trước lúc tôi hoàn toàn bị nhấn chìm bởi bóng đêm, có một cánh tay chìa ra cho tôi, dẫn lối tôi quay về với sự sống. Tôi sẽ không buông, mà quyết giữ chặt lấy cánh tay ấy. Giữ thật chặt!

Cuối cùng, do không tài nào dụ dỗ để gỡ được tôi ra, người đàn ông đành ôm luôn cả tôi ngồi trên giường. Trừ cái màu trắng đáng ghét, giường bệnh rộng và êm ái như giường ngủ ở nhà. Tôi thoải mái nửa nằm nửa ngồi trên hai chiếc gối to êm ái kê nơi đầu giường, đầu tựa vào một bờ vai vững chãi. Đến tận khi một bác sĩ gầy nhom cùng cô y tá lớn tuổi bước vào, nhìn thấy chúng tôi như vậy, trên mặt họ không có chút biểu hiện ngạc nhiên hay lạ lùng nào. Thậm chí một tia lo lắng còn hiện lên trong đôi mắt tinh anh của vị bác sĩ qua một lần kính trắng.

- Vi An! Bác cần khám bệnh cho cháu để chắc chắn mọi thứ vẫn ổn. – Giọng ông nhẹ nhàng, giống như quen biết tôi từ lâu. – Cháu có thể buông tay anh chàng đẹp trai của cháu ra một lát được không?

Tôi lác đầu, vui mặt trốn thật sâu vào người bên cạnh. Anh ta dịu dàng dỗ dành:

- Tôi sẽ không đi đâu cả. Ngoan nào, hãy để cho bác sĩ khám bệnh!

Thấy tôi không phản đối, vị bác sĩ nhẹ nhàng kéo một cánh tay tôi ra. Ông quay sang y tá, gật đầu ra hiệu. Cô y tá nhanh nhẹn chuẩn bị ống tiêm mang tới. Bác sĩ nói vài câu khích lệ, lừa lúc người ta không để ý cắm đầu kim lạnh lẽo vào da thịt. Thuốc ngấm vào mạch máu, tạo ra những cơn tê tê buồn buồn chạy dọc cánh tay. Ông xoa bông tẩm cồn, gập cánh tay tôi lại. Cơn buồn ngủ mơ màng ập tới. Tôi nhắm mắt lại, tay vẫn ôm khư khư “cái ô”, kịp nghe ông bác sĩ khả khí thấp giọng dặn người bên cạnh:

- Elton, cậu có thể về nghỉ ngơi được rồi. Cô ấy sẽ ngủ một giấc khá dài đấy!

Dưới tác dụng của thuốc an thần, tôi thiếp đi nhanh chóng. Trong lúc tôi ngủ đã diễn ra một cuộc đối thoại lạ lùng giữa di ruột của tôi – dì Hoàng Lan và Elton Trần – Giám đốc Moon Harvest.

- Bác sĩ nói với cháu là Vi An đã từng bị một cú sốc tinh thần? Chuyện đó xảy ra như thế nào?
- Một câu chuyện thương tâm. Hai-da, dì nghĩ hiện tại chỉ có cháu mới giúp được nó. Cho nên... Kể lại chuyện này vẫn khiến dì đau lòng quá...

Không biết cháu có từng thắc mắc, hay trong lúc làm việc chung với Vi An có khi nào nhận thấy nó để lộ ra bản thân là một người rất thông minh? Một người có thừa tố chất để làm những công việc có địa vị cao trong xã hội như nó tại sao lại chọn nghề làm bánh, suốt ngày ở bên cạnh lò nướng. Tại sao ngoài bánh trái ra, nó thờ ơ với tất cả mọi thứ. Nó lạnh nhạt với tình yêu và từ chối các mối quan hệ có thể dẫn tới các kết nối sâu sắc. Ngay cả với dì, nó cũng giữ một khoảng cách. Tất cả đều có nguyên nhân của nó.

Năm Vi An mười tám tuổi, sau khi thi đậu vào trường Kinh Tế với thành tích cao, ba của Vi An quyết định đưa cả gia đình lên Tây Nguyên du lịch. Sáng hôm đó, họ dự định đi thăm một con thác nguyên sơ, nằm sâu trong rừng núi. Do Vi An ngủ không chịu dậy nên ba mẹ con bé, tức anh rě và chị gái của dì đã quyết định mặc cho An ngủ ở khách sạn, còn hai người thuê xe đi theo đúng lịch trình. Không ngờ hôm đó trời đổ mưa to, họ gặp tai nạn và bị nước lũ cuốn trôi mất tích. Khi Vi An tới nơi, ướt sũng trong cơn mưa tầm tã, đã chẳng còn lại dấu vết gì. Người ta nói con bé không nói năng và không nhả lấy một giọt nước mắt từ khi nghe được tin dữ, nhưng khi nhìn thấy dì, nó gào lên thảm thiết, ngất lịm đi hai ngày mới tỉnh lại. Cú sốc quá lớn đã khiến nó gục ngã. Con bé không thể tham gia chương trình đại học, suốt ngày nhốt mình trong căn phòng của ba mẹ, từ chối tiếp xúc với bất cứ ai. Dì đã cầu cứu đến các bác sĩ chuyên khoa thần kinh và tâm lý giỏi nhất. Bác sĩ Hoàng ở bệnh viện này cũng từng là bác sĩ điều trị cho Vi An. Nhưng tất cả hầu như không biến chuyển, cho đến khi ông Bertrand – một người bạn thân của gia đình đến thăm. Thật kỳ lạ, người thợ bánh ấy đã dẫn dắt Vi An vào thế giới của bột, đường, trứng và sữa, những thứ có thể khiến nó cười. Bertrand đã dạy nó cách làm bánh để tìm kiếm niềm vui cho bản thân. Điều đó đã cứu Vi An. Bertrand đưa Vi An sang Pháp, kết hợp làm bánh với các phương pháp điều trị của bác sĩ. Kết quả thu được thật kỳ diệu, Vi An dường như đã hoàn toàn bình phục. Sau hơn hai năm ở Paris, An muốn trở về Việt Nam. Bác sĩ bên đó cũng nói rằng bệnh nhân đã không còn gì đáng lo ngại. Vì thế dì và Bertrand đồng ý cho Vi An về nước. Ban đầu ta rất lo lắng, nhưng biểu hiện của An rất tốt. Vả lại bác sĩ cũng nói đừng quá quan tâm đến An mà hãy đối xử với nó như trước tai nạn nên dì để cho An tự quyết định xin việc, rồi đi làm và thuê chung cư ở riêng. Thật không ngờ! Nó vốn hay khó chịu khi thời tiết thay đổi, nhưng lại hoảng sợ ra nông nổi này thì dì không thể ngờ tới được. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì khiến tình trạng cũ của con bé tái phát?

- Thật... đau buồn!
- Đúng vậy.
- Cô ấy cũng từng nói ngoài làm bánh ra, cô ấy không quan tâm đến những thứ khác.
- Công việc đó là chỗ dựa tinh thần cho Vi An. Nhưng bây giờ... Dì hỏi thật cháu. Elton! Cháu với Vi An là quan hệ thế nào? Ý dì là về mặt tình cảm ấy.
- ...

- Hôm qua Quang Hải tìm thấy Vi An, nhưng cháu lại là người giành đưa nó vào bệnh viện, còn ở đây trông chừng suốt từ đêm qua, hẳn không phải là quan hệ cấp trên – cấp dưới bình thường. Dì tin là cháu cũng yêu quý nó, dù chưa, hay không phải là yêu đương. Dì có một thỉnh cầu, biết là làm khó cháu, nhưng rất mong cháu có thể giúp Vi An.

- Dạ?
- Với một người từng bị sốc tinh thần nặng nề như Vi An, nó đã mất niềm tin vào tình yêu. Trong tiềm thức của mình, An tự dần vật chính nó là nguyên nhân gây ra cái chết của ba mẹ, do đó, nó quyết định đóng chặt trái tim mình lại. Nó không thể yêu ai, không dám dành tình cảm cho ai, vì sợ sẽ lại hại họ. Thậm chí chó mèo nuôi trong nhà nó cũng bắt đem cho hết. Một rào cản tâm lý ngăn nó bộc lộ và trao đổi tình cảm. Nhưng lần này, nó đã cần đến cháu. Ta hy vọng cháu có thể giúp Vi An để con bé bình tâm trở lại.

Dù không phải tình yêu, nhưng hãy quan tâm tới nó, ở bên cạnh nó lúc này, cho tới khi mọi chuyện đầu vào đây. Có được không?

Có được không? Elton ngồi bất động như pho tượng. Dì Lan thở dài.

- Nếu như thấy quá gượng ép thì... chỉ cần cháu ở lại đây tới lúc con bé tỉnh lại. Rồi sau đó, chúng ta sẽ nghĩ cách khác...

- Không. Cháu đồng ý!

Elton cắt ngang. Đôi mắt xanh đẹp như nước biển Địa Trung Hải qua một đêm không ngủ hẳn lên những tơ máu. Nhưng đôi mắt lạnh lùng ấy vẫn trong suốt như thế, sâu hun hút như thể không để cho bất cứ ai nhìn thấu.

15. Chương 15: Trét Kem Cũng Là Cả Một Nghệ Thuật!

Lần thứ hai tỉnh dậy, đầu tôi không còn đau nhức như trước nữa. Dù cho tay chân thì đầy rẫy các vết sây sát, đổ bầm lên rất khó coi nhưng tinh thần đã thư thái hơn rất nhiều. Trong phòng bệnh có mặt dì Lan và Elton. Tôi ngạc nhiên hỏi dì với giọng thì thảo do không còn mấy sức lực:

- Không phải dì đang ở miền Trung à? Sao dì lại ở đây?

- Ôi, con tỉnh rồi à? Vi An tỉnh này Elton. – Dì lo lắng nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

- Sao dì lại ở đây? – Tôi nhắc lại câu hỏi.

- Quang Hải gọi điện cho dì. Tối qua giám đốc đã chăm sóc con trong bệnh viện.

Tôi nhú mày. Dì Lan là nhà biên kịch, cũng là một bậc thầy ngôn ngữ. Lần đầu tiên tôi thấy dì nói một câu lủng củng như vậy. Chắc dì nhầm nhịu rồi. Elton mà! Làm gì có Quang Hải nào ở đây cơ chứ nhỉ? Tôi nghĩ thầm trong bụng, nhưng cũng không bắt bẻ lại dì. Xoa cái bụng lép kẹp của mình, tôi cười nịnh nọt.

- Đói quá dì ơi!

- Để dì xuống nhà ăn bệnh viện mua cho con chút gì ăn nhé!

Elton ngăn lại:

- Nhân viên nhà hàng chuẩn bị mang xúp tới.

- Vậy uống nước trước đã! – Dì Lan rót một ly nước ấm. Uống xong được một ngụm nước thì nhân viên từ Moon Harvest mang đồ ăn tới. Trong chiếc hộp giữ nóng là món xúp vi cá hầm gà hạt sen tỏa mùi thơm ngào ngạt. Tôi như người nhịn đói một thế kỷ nay rồi, cổ họng khô đắng, không ngần ngại ăn sạch sẽ hết suất canh. Canh này đúng là tốt thật. Vừa ăn xong, cảm giác như khỏe lại. Tôi nói với dì:

- Con muốn xuất viện.

- Chưa được con ơi. Bác sĩ nói ít nhất còn phải nằm theo dõi một tuần nữa.

- Một tuần á? Lâu quá! Lâu quá!

Tôi quay sang người còn lại trong phòng cầu cứu.

- Elton! Còn công việc ở Moon Harvest nữa. Em muốn về!

Vừa dứt lời, tôi vội đưa tay bịt miệng. Tôi – vừa – xưng – EM – với – Elton! Đầu tôi nổ “bùm” một cái. Tiêu rồi! Tiêu rồi! Mọi thứ có vẻ mất kiểm soát như thế này từ khi nào? Len lén nhìn lên, thấy sắc mặt của giám đốc hoàn toàn tự nhiên, còn dì Lan thì đang lúi húi dọn dẹp chén muống, tôi âm thầm thở ra. Elton ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, nói với thái độ vẫn thản nhiên như thế.

- Nếu nghỉ ngơi thật tốt thì có thể ra viện sớm!

Biết không thể mè nheo được nữa, tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Dì Lan dọn dẹp xong, quay sang cầm lấy túi xách:

- Elton, cháu có thể ở lại đây thêm một tiếng được không? Dì đi vội quá không kịp lấy theo đồ cá nhân. Giờ dì tranh thủ có cháu ở đây về nhà lấy ít đồ.

- Được ạ!

Cửa phòng bệnh khép lại. Bên trong trở nên yên tĩnh không ngờ. Chiếc máy phun hơi nước đặt trên kệ tủ đang phả ra những luồng hơi li ti, mù mịt như sương. Máy điều hòa để ở nhiệt độ thấp. Tôi bất giác co người lại.

- Lạnh à? – Elton nhận ra phản ứng của cơ thể tôi, vươn bàn tay với những ngón thon dài với lấy chiếc remote điều hòa, bấm nút tăng nhiệt độ. Cũng vẫn bàn tay ấy cầm mép chăn, kéo lên đắp lại cho tôi, bộ dạng ân cần vô cùng. Tôi cứ nghĩ Elton là một người ngồi trên cho trăm người phục vụ. Nhưng hóa ra anh lại rất biết cách chăm sóc người khác, cảm giác thật gần gũi. Ngược lên, tôi nhìn thật sâu, thật sâu vào đôi mắt với màn nước xanh thăm thẳm quyến rũ, nhìn đến nỗi tôi phát hiện ra hình phản chiếu của chính mình trong đôi mắt đó, với mái tóc rối, thân hình nhỏ bé trong bộ quần áo rộng thùng thình của bệnh viện. Tôi bật cười. Elton miết ngón tay cái lên cằm tôi.

- Đừng quyến rũ tôi, cô gái!

Hơi thở gần ngay sát khiến tôi bất giác lùi lại một khoảng cách. Elton đứng thẳng người dậy, rồi tao nhã ngồi xuống một chiếc ghế đệm đặt ở góc phòng.

Cùng lúc, dường như có tiếng bước chân của một người nào đó bỏ đi sau cánh cửa.

* * *

Mỗi buổi chiều, việc duy nhất mà tôi mong ngóng đó là tầm năm giờ hơn một chút, cũng có khi là đến tận sáu giờ, Elton tới, trên tay cầm một bó hoa lớn. Hoa lần trước vẫn còn tươi, anh đã mang một loạt khác đến, khiến cho bao nhiêu bình hoa lớn nhỏ của y tá trong bệnh viện đều dồn vào trong phòng này cả. Dì Lan nói tôi may mắn được nằm trong một phòng bệnh lãng mạn nhất Việt Nam, nhưng cũng than phiền rằng hương hoa tác động đến mạch tư duy của dì.

- Nó làm cho dì trở nên đa cảm. – Dì tôi nói.

- Có hề gì đâu? Dì chẳng đang viết phim lãng mạn đấy thôi!

- Con tưởng cứ phim tình cảm thì ai cũng ủy mị à? Gần đây, mấy tay đạo diễn lại cứ khoái kịch bản hài. Phải gây cười thì mới ăn khách.

- Dì có thể tham khảo các chương trình của Walt Disney!

- Hừm. Con tưởng dễ? Các tình huống hài hước đều phải được xây dựng dựa trên cơ sở lý luận thuộc phạm trù mỹ học.

Sau đó nhận thấy giảng giải vấn đề này ột đứa như tôi cũng chẳng khác gì nước đổ lá khoai nên dì phẩy tay, xoay người sang với đám giấy tờ. Tôi chán nản cầm mấy tờ báo thời trang xanh đỏ mượn của bệnh viện lật qua xem. Vừa mở ra đã thấy ảnh Quang Hải chụp trong sự kiện ra mắt boutique giới thiệu một nhãn hiệu đồng hồ Thụy Sĩ cao cấp. Lật một tờ khác, thấy tấm ảnh anh ta tạo dáng lạnh lùng bên cạnh một cô diễn viên, trả lời phỏng vấn về tiến độ thực hiện bộ phim. Cuối bài báo có đăng một tấm poster quảng cáo của phim đó, dạng ảnh chụp tự nhiên rất đẹp. Cảnh trong tấm ảnh này quen lắm. Cứ như tôi đã từng tới đó rồi! Chắc chắn thế! Tôi vỗ trán, bỗng nhớ rằng đây chính là con đường trông hai hàng nhãn hai bên trong khuôn viên ở trại trẻ mồ côi. Ngày hôm đó, tôi đã bước theo một cậu nhóc để đi tìm “anh Thái” của nó. Tấm poster tràn ngập màu xanh của cây trong nắng sớm. Một chú bé với đôi mắt buồn đi ở phía trước. Sau lưng là Quang Hải, mà không, phải gọi ngược lại là Thái mới đúng. Họ giống như đang đuổi nhau trên một con đường được chụp ngang vậy! Lật qua một tờ nữa, lại thấy bộ ảnh thời trang chụp Quang Hải trong những bộ quần áo hợp mốt trên đường phố hoa lệ buổi chiều tà. Chủ đề của bộ ảnh có tên là “City Light” – “Ánh sáng thành đô”. Một cái tên khá phù hợp cho những hiệu ứng mà kỹ thuật chụp ảnh chậm tạo ra, khiến cho ánh điện sớm và ánh nắng cuối ngày đan xen vào nhau, tạo nên các vệt màu rực rỡ mà lại có

chiều sâu. Trên cái nền ấy nổi bật chân dung của người mẫu. Tôi nói thật ngành thời trang ngày nay quả là ngu ngốc. Chọn trai xinh gái đẹp làm cái gì cho thiên hạ họ chỉ tập trung họ... ngắm người mà bỏ qua mấy bộ quần áo phụ kiện... Đơn cử như bộ ảnh này của Quang Hải, tôi cá chẳng có cô nào có thể dời mắt khỏi khuôn mặt nam tính kia, khóe môi kiêu ngạo cô đơn, hay đôi mắt đen lầy nằm trong hốc mắt tinh tế nhường kia. Mà báo chí dạo này không còn đề tài hay ho nào nữa hay sao mà mở tờ nào cũng thấy Quang Hải với chả Quang Hải thế nhỉ! Tôi chán nản đặt lại đồng báo lên mặt tủ kê ở đầu giường.

Dì Lan nghe điện thoại, tranh cãi gì đó một lúc lâu. Hình như có trục trặc gì đó về kịch bản. Cuối cùng dì cao giọng:

- Cứ chờ ở đó. Tôi đến ngay bây giờ. Làm gì mà nói cứt là cứt.

Dì cúp điện thoại, nhìn tôi.

- Vi An này, con ở một mình được không? Dì phải đi gặp cái lão đạo diễn chết bầm và bên chủ đầu tư chết đập kia. Chắc Elton cũng sắp đến rồi đấy.

- Cho con ra viện đi! Dì đang rất bận mà con thì lại chẳng bị làm sao cả. Tốn công tốn của quá!

- Chuyện đó tính sau ha!

Dì tôi gặp cái máy tính lại rồi vội vàng đi ra. Còn lại một mình trong căn phòng trộn lẫn giữa mùi thuốc khử trùng và mùi hương hoa, tôi bắt đầu màn “tập thể dục” ưa thích trên giường mỗi lúc không biết phải làm gì: Đó là nhảy từng từng trên đệm. Đang hưng phấn đến độ có thể nảy lên đến tận trần nhà, cửa phòng bệnh có một cái đầu hơi xoắn xoắn thò vào, kèm theo một nụ cười ngoác tới mang tai.

Cái đầu cứt giọng eo éo:

- Có bác sĩ tới kiểm tra.

Tôi khựng ngay lại, mắt đà suýt nữa té nhào xuống nền nhà. Mạnh đứng trước mặt vẫn duy trì nụ cười rộng miệng làm cho đôi mắt một mí tí hết cả lên. Tôi vỗ ngực.

- Hết cả hồn!

- Sao bệnh nhân gì mà lại giống yêu tinh nhèn nhện thế?

- Nhèn nhện nào. Con bần bật ấy chứ.

Con bần bật là một loại bọ cánh cứng, để xuống đất là cứ nhảy lên tành tạch ngày bé tôi thường hay bắt chơi. Mạnh không biết loại côn trùng này. Tôi hỏi:

- Sao em lại ở đây?

- Tối thăm chị không được à?

- Sao em lại biết chị ở đây?

- Anh Elton nói!

- Sao Elton lại nói với em?

- Em hỏi!

- Sao...?

- Gì mà lẩm sao thế? – Cậu ta cầu nhàu. – Tối Moon Harvest thì người ta nói là chị nghỉ mấy ngày rồi nhưng không biết nguyên nhân. Nhớ chị quá đành hỏi Elton rồi tối đây thăm. – Mạnh khoa trương chạy tới ôm cánh tay tôi. Tôi vẫn không chịu buông tha.

- Vậy em quen với Elton từ trước à?

- Không phải là quen bình thường đâu. Bà con đấy nhé!

Bà con họ hàng? Thật là ngĩ không ra nha. Cứ nhìn về ngoại hình thì họ đối nhau chan chất. Vậy mà Mạnh nói họ là bà con. Thật là khó tin!

- Thật mà! Ba em và mẹ của Elton là anh em, nhưng lại... không chung huyết thống.

Tôi mù mờ suy tính trong đầu, nhưng không thể luận ra được mối quan hệ phức tạp của gia đình nhà bọn họ.

- Bác gái, à, mẹ của Elton là con riêng của bà nội em. Mà thôi, chuyện này chẳng thú vị.

Tôi gật đầu.

- Chị ở đây không thấy chán à?

Tôi gật gật, xong lại lắc lắc, nhìn Mạnh như gặp được một đồng minh Liên Xô trong lúc nguy cấp.

- Chán chứ! Quá chán ấy. Nhưng không được xuất viện.

- Có muốn ra ngoài chơi không?

Cậu ta đúng là một đồng minh mà, tôi đã không nhìn lầm người. Mạnh nhìn đôi mắt rực sáng của tôi, mạnh mẽ khoát tay, ra hiệu “Đi thôi!”. Chúng tôi đặt một cái gối ôm lên giường, trùm kín chắn tạo “hiện trường giả” giống như có người nằm bên trong, sau đó lén lút nhón chân chạy ra ngoài. Tôi vẫn mặc nguyên đồ dành cho bệnh nhân, chân đi một đôi dép bệt may bằng bông to sụ, tóc rối chưa kịp chải mới chỉ dùng tay cào cào vài nhát lên đầu. Mạnh đi bên cạnh mặc quần kaki tụt và áo pull đen, càng làm nổi rõ làn da trắng bóc như trứng gà và nụ cười “ăn tiền” không lẫn đi đâu được. Trên vỉa hè khắp khểnh, cậu nắm cổ tay tôi, tạo ra một cảnh cũng khắp khểnh không kém. Chúng tôi ào vào một tiệm cà phê – bánh ngọt gần đó, chấm dứt những cái nhìn tò mò phát ra từ bốn phía.

Vừa vào trong cánh cửa kính sáng choang không dính một hạt bụi, tôi ngửi ngay thấy mùi thơm ngọt của cà phê, hòa quyện với mùi bánh xếp nướng nhân thịt kiểu Mã Lai đang ủ trong lò điện. Hương vị quen thuộc đến cảm động. Tôi bất giác ca thán:

- Bây giờ thì chị đã hiểu tại sao ốm lại phải nằm viện.

- Tại sao? – Mạnh sầm soi thực đơn, lơ đãng hỏi. Cậu ta lật tới lật lui một hồi, dừng lại đắn đo ở mục cà phê, nhưng cuối cùng lại chọn một tách trà trái cây.

- Vì cái mùi khủng khiếp ở đó. Quá khủng khiếp. Chỉ có nằm viện mới thấu hiểu cảm giác đau khổ ở trong đó cho nên ai cũng ráng khỏe cho nhanh để về nhà.

Mạnh tíu tít, nghe rằng ra điệu bộ tán thưởng, cũng bắt chước tôi chun mũi lên hít hít mùi thơm ngọt trong quán. Tôi xoa hai bàn tay vào nhau một cách hoan hỉ khi phục vụ mang hai chiếc bánh xếp nướng và một ly cà phê đặt trước mắt. Mạnh gí ngón tay trở lên trán tôi.

- Ai không biết lại tưởng chị bị ngược đãi đến nỗi nhìn thấy đồ ăn là mắt sáng như đèn pha.

Tôi không thèm chấp lời châm chọc của Mạnh, né đầu sang bên trái, nhón một chiếc bánh lên, cắn từng miếng nhỏ. Sau khi đã xử xong một cái bánh mới tạm hài lòng liếm liếm môi, nghĩ thầm nên cảm ơn Mạnh một tiếng bèn ngẩng đầu cất giọng thành thật.

- Mạnh à, cảm ơn em!

Mạnh xua xua tay:

- Thôi thôi... Không dám! Mới có hai cái bánh xếp và một ly cà phê mà chị đã cảm động khiến em nổi cả da gà lên rồi.

- Đâu chỉ có thế. – Tôi phản bác. – Là tự do đấy! Chị bị giam lỏng mấy ngày nay, em không biết được ra ngoài thế này hạnh phúc đến chừng nào đâu! Như em thật là tốt, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm...

Tôi chớp chớp mắt nhìn cậu nhóc biểu thị sự ngưỡng mộ, nhưng anh chàng trước mặt bỗng nhiên trầm mặc hẳn. Tôi vốn không hay nhìn mặt người đoán tâm trạng và cũng không có biệt tài xét đoán tâm lý người khác, nhưng thấy rõ ràng nét trẻ con rạn rở của Mạnh biến đâu mất, thay vào đó là một khuôn mặt trầm tư mới mẻ tôi chưa từng thấy. Nó khiến tôi không quen, cảm giác như trước mặt mình không phải Mạnh mà là một người đàn ông xa lạ nào đó.

- Tự do ư? – Cậu ta hỏi, rồi tự trả lời. – Em không có!

Mạnh cầm cái thìa inox quấy tách trà bằng những vòng chậm rãi, nét tư lự càng tràn ngập đôi mắt dài và nhỏ.

- Nếu như tự do, em đã không phải tham gia cuộc thi tuyển vào Green World; nếu như tự do, em đã không phải đến điện thoại để gọi cho chị cũng không có mà dùng; nếu như tự do, giờ em không phải lén lút lút lút để đi làm người mẫu.

- Cái gì? Em... làm người mẫu?

Mạnh gật đầu xác nhận.

- Em đã nhận lời một công ty quản lý người mẫu trẻ với vai trò là người mẫu ảnh.

Có lẽ giờ tôi đã hiểu được phần nào câu chuyện của Mạnh. Ngay từ lần gặp cậu trong đợt thi tuyển thợ bánh của Green World, Mạnh đã từng nói cậu ta bị ép buộc.

- Chị chỉ thắc mắc một điều. Là em không hề muốn tham gia cuộc thi này một chút nào, đúng không?

- Em hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến nó.

- Vậy sao em còn tham gia?

- Hừm! – Mạnh cau mặt lại. – Bị ép buộc!

...

- Vậy có nghĩa em không phải là một thợ bánh. Em làm gì nào?

- Em hai mươi mốt tuổi, thất nghiệp! Nhưng mà này, em có thể làm nghề người mẫu đấy! Chị thấy sao? Người mẫu, diễn viên?

Tôi hình dung ra Mạnh, con trai duy nhất của ông chủ tiệm bánh MCB nổi tiếng, lớn lên đã bị gán cho trọng trách sẽ là người kế nghiệp gia đình nhưng bản thân cậu lại không hề có chút hứng thú nào với cơ ngơi của ông bố. Bị sức ép bởi cầm vận tiền bạc, thậm chí bị tịch thu cả điện thoại di động nhưng cậu con ôm một cổ phản kháng trong lòng chỉ tìm mọi cách để chống lại với mong muốn của bố. Tôi thấy đồng cảm với Mạnh. Không được làm những gì mình thích thì đúng là bi kịch của tuổi trẻ.

Ở tuổi hai mươi mốt, người ngoài nhìn vào tưởng như Mạnh có tất cả, nhưng thực tế lại chẳng có gì hết.

- Em không thể giấu bố em lén làm người mẫu được đâu. Người mẫu là nghề của công chúng mà. Hình ảnh của em không chóng thì chầy sẽ xuất hiện nhan nhản trên các phương tiện thông tin đại chúng. Bố em sẽ nhanh phát hiện ra đấy. – Tôi chỉ cho Mạnh.

- Vi An nói đúng lắm! – Nét tư lự trên khuôn mặt Mạnh giãn dần, nhưng khóe mắt nheo lại vẻ bất cần. – Em không quan tâm. Muốn đến đâu thì đến!

- Ấy chứ, không được. Em phải có chuẩn bị chứ. Khi bố em phát hiện, chắc chắn sẽ ngăn cản, đúng không? Lúc đó em phải lường tượng được phản ứng gay gắt nhất của chú là gì, tình huống xấu nhất mà em sẽ gặp phải là gì. Em phải chuẩn bị trước thì mới đối phó lại các đòn tấn công của bố em được. Ví dụ như bố em sẽ nhốt em lại chẳng hạn. Em phải chuẩn bị sẵn tất cả các chìa khóa phòng. Hoặc nếu bố em đuổi ra khỏi nhà, thì...

Mạnh im lặng nhìn tôi huyền thuyên những tình huống giả định. Miệng cậu từ từ nhởn ra, cánh môi mỏng đỏ như môi con gái cong lên. Từ bên ngoài nhìn vào qua làn kính, hẳn người ta sẽ thấy một cảnh tượng thật sinh động. Cô gái nhỏ mặc đồ bệnh viện một tay cầm tách cà phê sứ, một tay vung lên như đang thuyết giảng vấn đề cao siêu nào đó, đối diện là chàng trai có khuôn mặt giống diễn viên thần tượng, đôi môi và ánh mắt cũng như đang cười nhìn chăm chú về phía trước.

Những ngày cuối cùng nằm trong bệnh viện trôi qua khá dễ chịu vì Mạnh, không biết bằng cách nào đó, luôn đến vào những lúc tôi chỉ có một mình trong phòng bệnh để giúp tôi đào tẩu ra ngoài một lát. Chúng tôi lại chơi trò tạo hiện trường giả quen thuộc. Để cho chuyên nghiệp và có vẻ “gián điệp” hơn, Mạnh mang theo một cái mũ lưỡi trai màu đen, khoác lên người tôi cái áo khoác da hàng hiệu thơm nức mùi nước hoa

CK MEN của cậu. Chúng tôi chỉ dám đi loanh quanh mấy tiệm bánh ngọt hay cà phê gần bệnh viện, vừa ăn vừa uống, vừa nói đủ thứ chuyện, đôi lần quanh về vấn đề của Mạnh, cậu nói cậu sẽ quyết tâm theo đuổi nghề người mẫu mặc cho bố cậu ngăn cản. Chúng tôi nửa đùa nửa thật vẽ ra đủ các viễn cảnh tương lai cho Mạnh, kể cả cảnh cậu phải ôm quần áo chạy vì bị đuổi ra khỏi nhà và còn lấy đó làm chuyện cười. Tôi hùng hồn tuyên bố rằng: “Nếu có ngày em bị đuổi ra khỏi nhà, chị sẽ ‘lá lành đùm lá rách’!”. Đúng là lúc ấy chúng tôi chỉ cười đùa vô tư mà không thực sự lo lắng đến những gì có thể xảy ra ở tương lai. Sau này, có một ngày, chúng tôi cũng sẽ ngồi đối diện với nhau như thế này, cùng nói về câu chuyện ngày hôm nay, nhưng ở cái thì tương lai đó, chẳng ai còn có thể cười những nụ cười vô tư lự như trước được nữa.

* * *

Thứ Hai đầu tuần là một ngày trời nắng đẹp. Tôi được ra viện. Bác sĩ Hoàng đích thân tiễn chân đến tận cổng, lúc tôi chuẩn bị lên xe còn trêu mếu vuốt tóc tôi một cái. Nhưng trộm vía, tôi ba ngày nay chưa gội đầu, né vội né vàng, chào bác sĩ rồi ôm túi đồ cá nhân mau chóng trèo lên xe của Elton. Xe chở tôi và dì Lan về nhà của dì. Elton nói tôi có thể nghỉ ở nhà cho đến hết tuần, nhưng tôi không chịu, sáng ngày thứ Ba đã vội vội vàng vàng đòi tới công ty. Chế độ đãi ngộ nhân viên của Moon Harvest tốt thật! Tôi được cấp nguyên một tài xế sáng đưa đi chiều đón về, mà cái xe Lexus quá sang, trông lại có vẻ quen mắt, hình như là xe của Elton hay đi thì phải.

Chiếc xe bóng loáng đợi trước nhà vào buổi sáng khiến dì Lan thấy khó chịu. Mấy ngày nay, dì đang khó ở sẵn vì đạo diễn của bộ phim dì viết kịch bản quyết định sửa một số phân cảnh mà dì cho rằng việc này hoàn toàn vô nghĩa và thậm chí làm giảm giá trị của bộ phim. Lúc tôi khoác chiếc túi chuẩn bị ra khỏi nhà, dì cầm chiếc bút chì chỉ chỉ ra cổng.

- Cậu ta đón người cũng không cần phải phô trương như thế!

Tôi, một cách vô thức, lại tỏ ra bênh Elton Trần.

- Chắc phòng nhân sự không điều được xe rồi. Đây là xe riêng của anh ấy.

- Hừm!

Dì tôi chỉ “Hừm” nhẹ mà không nói thêm gì. Nhưng khi tôi vừa ra khỏi cửa, tiếng dì với theo:

- Tại sao con không tập chạy xe máy nhỉ? Sống ở Sài Gòn này mà không biết đi xe máy thì giống như dân sông nước mà không biết bơi.

Ý tưởng bất ngờ của dì làm tôi thất kinh. Nhưng nghĩ hiện tại cũng không nên chọc vào quả bóng đang bị bơm căng hơi, tôi đành cười ngọt ngào:

- Vâng, sẽ học. Con sẽ học!

Dì tôi gật đầu, gương mặt vẫn không giãn ra được chút nào. Tôi chào tài xế và nói nhỏ với anh ta:

- Lần sau anh đậu ở đầu đường giùm em với ạ.

* * *

Hai cô em lễ tân nhìn thấy tôi đi làm, bỗng nhiên có hành động quái lạ. Cô nhìn thấy tôi trước giật cánh tay áo của cô còn lại. Tôi đang rạng rỡ nhìn họ và cười cũng phải chợt dạ ngậm miệng lại. Sao mới không đi làm có mấy ngày mà thái độ của đồng nghiệp đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ một cách lạ lùng như thế nhỉ? Kỳ lạ hơn nữa, cô được kéo tay liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt lộ vẻ bối rối rồi vội vã bỏ vào trong. Cô còn lại xoắn hai tay vào nhau, nhìn tôi có chiều bất đắc dĩ.

- Các bạn sao vậy?

- Chị Vi An...

Cô ta định giải thích gì đó thì giọng nói sang sảng của quản lý Bình đã vang lên từ tít đầu hành lang phía bên trái quầy bar. Anh lướt vào như một cơn gió tới trước mặt tôi, nụ cười gượng gạo không che được một chút lo lắng trên khuôn mặt.

Tôi lờ mờ đoán được có điều gì đó không ổn đang xảy ra tại Moon Harvest có liên quan trực tiếp đến mình, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra được tại sao mà ai nấy đều ứng xử kỳ quặc như vậy. Chẳng lẽ tôi bị cho thôi việc vì nghỉ phép quá lâu? Không, không... Nếu cho nghỉ thì họ còn nhọc công cho xe đưa rước tôi làm gì cho tốn tiền xăng?

- Em phải thật bình tĩnh, thật bình tĩnh!

Cái chất giọng đầy biểu cảm của Bình, như thường lệ, thành công trong việc khiến toàn thân tôi nổi da gà. Sau đó, cả người tôi phùng phùng lên như bắt phải lửa. Điều tôi vừa mới nghe được còn kinh khủng hơn cả việc tôi sẽ bị đá văng khỏi Moon Harvest ấy chứ.

- Elton đâu? Em muốn nói chuyện với anh ấy! – Giọng tôi lạc hẳn đi.

- Giám đốc đang ở trong văn phòng.

Tôi không nói thêm gì, hùng hục hổ hổ chạy lên phòng của Elton. Thật đúng lúc cánh cửa phòng hé mở, tôi thuận thể đẩy cửa xông vào, hỏi lớn giọng:

- Elton, anh phải giải thích...

Một câu còn chưa nói hết mà lưỡi tôi đã cứng đờ lại vì trong phòng không chỉ có một mình Elton. Người đang ngồi đối diện với anh chậm rãi quay đầu lại nhìn. Ánh mắt của cô gái này... Đã bao giờ bạn được trực giác mách bảo rằng bạn đang gặp nguy hiểm chỉ bởi ánh mắt của ai đó chưa? Còn tôi, chính tôi đang được trải nghiệm điều đó. Nó không phải là một cảnh báo đường đột, mà giống như một tín hiệu đã được truyền đi từ lâu lắm rồi nhưng tôi đã bỏ lỡ, bây giờ mới có dịp đối diện với nó. Tôi chắc chắn mình đã gặp cô gái kia, ánh mắt nguy hiểm kia, khuôn mặt sa sầm kia... Chính là cô gái ấy! Chính là thí sinh cùng tham gia chung vào đợt tuyển dụng thợ bánh cho khách sạn Green World, cô gái mà tôi đã nhận nhầm là người Nhật Bản! Cô ta là người cuối cùng mà tôi đã loại để giành chiến thắng trong cuộc thi làm bánh Baguette. Và bây giờ, cô gái đã trở lại, chính thức truất vị trí của tôi đang giữ tại Moon Harvest.

Cuộc sống này, sao đôi khi thật là tàn nhẫn. Người xưa muốn hoa hồng và bánh mì. Còn tôi, ước ao lớn nhất đời là bình yên và làm bánh mì. Vậy mà phòng tuyển vốn yên ổn đã bị chọc cho tan nát.

Elton nói với cô gái:

- Cẩm Nhung, em ra ngoài gặp Bình đi.

Cô gái tên Nhung thu tia nhìn đầy hằn học của mình lại, ngoan ngoãn cất giọng chào Elton. Thật đáng ngạc nhiên! Cô này mặt mũi thiếu thiện cảm nhưng giọng nói thì... thôi rồi là ngọt, khiến cho người ta phải rung mình vì ớn. Nếu như nghe qua điện thoại, đảm bảo chỉ cần hai tiếng “A lô!” thôi, anh chàng nào hảo ngọt sẽ đổ đánh cái rầm.

Cô gái đã ra ngoài, còn cẩn thận khép cửa phòng lại. Căn phòng đột nhiên rơi vào vùng tĩnh lặng. Tôi như người lính cuối cùng còn sót lại đứng giữa đồng hoang mưa lạnh, cổ một trận huyết chiến dù biết rằng cơ may thắng trận trở về chỉ có một phần trăm. Trước giờ nhân viên ai cũng biết Elton đã ra quyết định gì, anh hiềm khi thu hồi nó lại. Chính xác hơn là chưa bao giờ thu hồi nó lại! Nhưng ngay cả khi tôi chỉ có một phần trăm cơ hội, tôi vẫn muốn vùng lên tranh đấu.

- Tại sao? – Tôi cay đắng hỏi anh. – Tại sao lại hạ chức em, biến em trở thành người phụ việc cho cô ta?

Elton phẩy phẩy tay.

- Lại đây!

Tôi lắc đầu, cố thủ trong phòng tuyển của mình. Giọng anh dịu dàng:

- Em mới nằm viện ra, trong khi công việc ở đây rất áp lực. Sắp tới nhà hàng sẽ có chiến dịch phát triển một thương hiệu bánh riêng lấy chính tên Moon Harvest, nhân lực cũng sẽ đông lên. Vì vậy, trách nhiệm của thợ bánh chính sẽ rất nặng nề, cũng rất vất vả. Anh không muốn em... vất vả!

Đòn phản công của quân địch quá bất ngờ khiến tôi choáng váng.

- Em rất khỏe! – Tôi kêu lên. – Bây giờ em với anh thi vật tay. Em thách anh thắng em đây. Em chẳng đau ốm gì cả. Chuyện vừa qua chỉ là tai nạn. Anh biết điều đó mà, đúng không?

Cú đánh trả của tôi quá yếu ớt, chẳng đủ gãi ngứa đối phương. Quả nhiên, Elton Trần lắc đầu.

- Không giữ chức vụ thợ chính thôi chứ có phải không làm bánh nữa đâu. Vả lại, anh còn nhiều công tác mới cho em. Khi Moon Harvest tung ra thương hiệu bánh mới, em sẽ chịu trách nhiệm phát triển thương hiệu này trên thị trường.

À, thì ra là như vậy! Thì ra đây mới chính là mục đích của anh. Anh đuổi tôi ra khỏi nhà bếp để giao ột nhiệm vụ mới. Một cổ phần uất dâng lên trong người tôi, mà Hoa bảo bây giờ người ta dùng cụm từ “tức ói máu” để hình dung. Khốn khổ cho tên lính quen này. Hăm hở lao vào chiến trường mà không biết mình đã bị bán đứng từ đời nào đời nào! Tuy nhiên thà chết chứ không chịu quy hàng, tôi ra sức lắc đầu:

- Không... không... và không! Em không làm phần việc của marketing, em không làm phần việc của nhân viên phòng quan hệ công chúng, em cũng không làm phần việc của nhân viên thị trường. Em – chỉ – muốn – làm – bánh!

Những chữ cuối cơ hồ tôi đã hét lên. Ngược lại, Elton vẫn bình thản.

- Dù sao, mọi quyết định cũng đã được thông qua! Nửa tháng nữa, chúng ta sẽ tổ chức một sự kiện lớn cho buổi ra mắt chính thức thương hiệu bánh ngọt Moon Harvest. Bây giờ, công tác truyền thông đang bắt đầu tiến hành. Trước tiên, anh sẽ cho chạy một quảng cáo trên tivi, mời một ngôi sao đang được hâm mộ làm đại sứ hình ảnh. Phòng tổ chức đã liên lạc với diễn viên Quang Hải.

Tôi chả còn tâm trạng nào mà để ý lời anh. Chỉ nghe thấy đúng hai chữ Quang Hải vào giây cuối cùng. Tên này làm đại sứ thương hiệu bánh ngọt thì quá chuẩn ấy chứ! Mời một ngôi sao phải ăn kiêng để kích thích mọi người ăn bánh ngọt. Đúng là rõ buồn cười.

Đúng lúc đó, điện thoại bàn kêu vang, hết như tiếng kèn chung cuộc ngân lên báo hiệu trận chiến đã kết thúc. Tôi, với tấm thân mang đầy thương tích, lê lét bước ra khỏi phòng. Nhưng trước khi lặng lẽ rút lui, tôi nghe thấy tiếng Elton thất vọng pha lẫn bức tức:

- Cái gì? Quản lý của Quang Hải không đồng ý à? Anh ta nói làm đại diện cho thương hiệu bánh ngọt là phá hỏng hình tượng? Ha ha. Giờ là thời buổi nào rồi. Thật là ấu trĩ. Vậy liên lạc trực tiếp với Quang Hải cho tôi.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Tôi quay trở lại, đứng trước bàn làm việc của Elton, chờ anh gác máy điện thoại rồi đồng ý tuyên bố:

- Elton, em muốn thương lượng với anh một chuyện!

Đôi mắt đẹp của anh ta nhìn tôi cảnh giác. Tôi cười:

- Không thiệt cho anh đâu. Em sẽ mời được Quang Hải đồng ý làm đại sứ thương hiệu và quay quảng cáo. Đồng thời em sẽ chịu trách nhiệm đảm bảo sự kiện ra mắt thương hiệu Moon Harvest diễn ra hoàn hảo.

Đôi mắt Địa Trung Hải càng sâu hơn. Anh là một người thông minh, hơn nữa lại là một thương gia, nên đoán được ý tôi.

- Và đổi lại...?

Nụ cười của tôi rạng rỡ hơn nữa:

- Đổi lại, em sẽ quay về vị trí cũ.

* * *

Tôi cho rằng trên đời này, lấy lòng ai chứ lấy lòng Quang Hải thì quả là một việc dễ dàng như trở bàn tay. Chỉ cần một mẫu bánh thôi, anh ta sẽ cảm động mà... chảy cả nước dãi ra ấy chứ. Còn gì dễ hơn thế?

Nhưng tôi nhầm to rồi! Mặc dù đã cất công làm bánh mang tới tận quận 12, mặc dù Quang Hải ăn một loáng hết cái bánh Brownie nhân hạt óc chó cỡ bự, ăn xong mắt còn nhìn tôi long lanh... long lanh... Ấy thế mà anh ta dám nói không. Lại còn không một cách rất chi là dứt khoát nữa chứ?

- Cô về đi! – Anh ta đuổi khách. – Thắng thấy mặt cô ở đây thì rắc rối to.
- Tại sao anh lại lạnh lùng với dự án này đến thế? Chẳng lẽ “cát-xê” thấp ư?

Hải lắc đầu:

- Không. Không phải chuyện đó. Elton của cô cũng không phải là một tên keo kiệt.

Tôi nhíu mày. Quang Hải gọi là “Elton của cô” với một giọng châm biếm đầy khó hiểu. Lúc này tôi không quan tâm lắm đến chuyện tại sao anh ta lại nói “Elton của cô”. Vấn đề tôi quan tâm là nếu không phải vì “cát-xê” thấp thì là vì cái gì? Không phải đúng là anh ta sợ quảng cáo bánh ngọt thì làm mất hình tượng đấy chứ?

- Thế thì tại sao? – Tôi hỏi.

Thay vì trả lời, anh ta hỏi vặn lại tôi:

- Vậy còn cô? Tại sao cô lại phải phí sức để giúp Moon Harvest. Có phải vì Elton bảo nên cô mới tới gặp tôi hay không?

Chuyện này thì liên quan quái gì đến Elton nhỉ. Tôi nghĩ ngợi, đoạn trả lời anh ta:

- Tôi nhờ anh vì chính tôi thôi. Hy vọng là nhờ anh, sẽ có nhiều người biết đến bánh của tôi hơn nữa. Về phương diện này, có thể nói chẳng liên quan gì tới cái tên Moon Harvest hay Elton Trần cả.

Tôi tha thiết nhìn anh ta. Sắc mặt Quang Hải đột nhiên giãn ra nhưng vẫn không phản ứng lại, chỉ ngồi im như một pho tượng. Một vài giây trôi qua, anh đằng hắng vài cái. Tôi phấp phồng mong đợi nhưng Quang Hải chỉ nói:

- Thắng sắp về rồi đấy!

Thất vọng, tôi nói tương lên:

- Cho anh ta về đây. Về đây để tôi mách với Thắng rằng anh đã không nghe theo lời của anh ta, anh đã lén lút ăn đủ thứ sau lưng anh ta, anh không phải là một người mẫu có kỷ luật...

Quang Hải chồm tới bịt mồm tôi lại.

- Tôi xin cô. Không cần phải gỡ thủ đoạn ra như vậy.

Chắc do tâm trạng hoảng hốt vì sợ bị phát giác, lực từ tay anh ta tung ra rất mạnh. Môi tôi bị “hôn” lòng bàn tay của Hải một cách thô bạo. Tôi cố gắng nói nhưng âm thanh phát ra chỉ là những tiếng ư ư không rõ nghĩa.

- Ư ư ư ư ư ư!
- Cô nói cái gì?

Tôi lặp lại:

- Ư ư ư ư ư ư!
- Rõ chút coi!

Tôi bực tức đẩy tay Hải ra.

- Đừng có bịt mồm tôi thế!

Quang Hải tự nhiên tủm tỉm cười.

- Là lời này sao?
- Không phải! Lúc này tôi nói là “Tôi còn nhiều thủ đoạn lắm!”.

Xong, tôi lại gân cổ định gào toáng lên như khi nãy. Quang Hải lại vội vội vàng vàng xuất chiêu “cắm khẩu” hòng bịt miệng tôi lại. Cuối cùng, tôi thương lượng:

- Hay thế này. Bây giờ tôi với anh thi vật tay. Tôi mà thắng thì anh phải đồng ý với tôi ký hợp đồng quay quảng cáo cho Moon Harvest.

Quang Hải liếc nhìn hai cánh tay khẳng khiu của tôi ra chiều ngĩ ngại, sau đó gật đầu.

Đồng lộn xộn trên cái bàn làm bằng kính cường lực đặt ở giữa phòng khách được dọn sang một bên. Tôi vận tay rằng rắc. Quang Hải thì đứng lên làm vài động tác khởi động, vuốt hai cánh tay từ phần cổ tay lên đến khuỷu như thể đang xắn một ống tay áo tưởng tượng. Sau khi màn lên gân đã xong, hai chúng tôi mỗi người ngồi xuống một bên bàn, hạ hai cùi chỏ xuống mặt kính lạnh lẽo. Nếu như ví cánh tay màu nâu mượt của Quang Hải với những bắp cơ cuộn cuộn hoàn hảo là một củ hành tây, thì cánh tay gầy gò trắng tinh của tôi là một củ... hành tằm. Nhưng đừng nhìn bề ngoài vậy mà coi thường. Tôi đã từng vừa công vừa vắn được Quang Hải từ cửa vào ghế thì chứng tỏ sức lực của tôi thế nào? Vả lại, do đặc thù nghề nghiệp là thợ làm bánh mì, tay phải nhào trộn nhiều nên dù là hành tằm thì vẫn cứ cay như thường.

Trước khi màn vật tay bắt đầu, Quang Hải bảo tôi:

- Chơi một ván quyết định.

Tôi gật đầu.

- Được. Nhưng cho xin một lần nháp.

- Không thành vấn đề. Đếm đến ba là bắt đầu tính!

- Rồi!

Vậy là tôi có một lần vật thử để xét đoán thực lực đối phương. Ráp người xuống mặt bàn, hai đầu thủ vai đầu vai, tay đối tay, cổ tay cọ vào nhau vài cái dò xét.

- Một, hai, ba. Bắt đầu!- Quang Hải đồng dục hô.

Ngay sau khi âm thanh vừa dứt, cả hai người bọn tôi nhanh như chớp dồn sức vào cùi chỏ để tăng lực ghì, đồng thời cố gắng vật tay đối phương, đoạt lấy lực từ cẳng tay người kia. Quang Hải đang vận hết sức vào cánh tay, tung ra năng lượng mạnh nhất khiến những cố gắng của tôi bị vô hiệu hóa. Cũng nhanh như khi mới bắt đầu, tôi nhận thấy mu bàn tay mình đã chạm mặt bàn thủy tinh, đành cúi đầu nhận thất bại.

Tôi xoa bàn tay ê ẩm, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. Quang Hải rất mạnh. Hẳn anh ta thường xuyên luyện tập cử tạ ở phòng gym chứ không phải là hạng thanh niên trời gà không chặt như hầu hết những người cùng lứa tôi gặp bây giờ. Vừa rồi là tôi chỉ dùng khoảng năm mươi phần trăm sức lực với mục đích thăm dò đối phương, nhưng nếu như không có chiến thuật hợp lý thì cũng khó mà giành chiến thắng. Tôi suy nghĩ một lát, quyết định sẽ sử dụng phương pháp “tốc chiến tốc thắng”, lợi dụng sự chủ quan sau thắng lợi để ra tay tiêu diệt nhanh kẻ địch.

- Này Vi An, sao lại ngồi thừ ra vậy? Hay là cô sợ quá nên muốn dừng lại?

Tôi lườm Hải, đặt lại cùi chỏ lên mặt bàn rồi ra dấu sẵn sàng. Quả nhiên thấy Hải chủ quan vận sức nhẹ hơn lần đầu thật. Tôi biết anh ta đã mắc mưu, bèn hít vào thật sâu, siết thật mạnh tay. Đến khi Hải nhận ra cái bẫy thì đã ở vào thế nguy hiểm. Thừa thắng xông lên, tôi gồng tay hết cỡ để đập tan những giấy giũa phản kháng của đối thủ. Cả hai đầu sĩ đều ngã hẳn người về phía sau hồng giành giật giây phút sinh tử này. Và cuối cùng, tôi đã đánh bại Hải. Hoan hô! Hành tằm muôn năm!

Quang Hải khó chấp nhận kết quả cuộc giao đấu. Anh ta chộp lấy tay tôi, nắn nắn từ bắp tay, chuyển xuống khuỷu rồi cẳng tay với một vẻ chăm chú như, nói gở, bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi. Xong xuôi, anh kết luận:

- Cô dùng doping!

- Ha ha ha... – Tôi cười lớn. – Nếu như đó là lời khen của anh, dù cho có hơi kỳ cục một chút, thì tôi cảm ơn nhé!

Sau đó, Hải nâng nặc đòi vật tay lại nhưng tôi đời nào chịu. Tôi dương dương tự đắc:

- Anh cứ tập tạ thêm đi. Sau này có chuyện gì cần thương lượng thì chúng ta sẽ lại thượng đài.

Bằng một cách lạ lùng như thế, tôi đã mang về tờ hợp đồng đóng phim quảng cáo có chữ ký của đơn vị đại diện cho Quang Hải về tay Moon Harvest.

* * *

Vì Moon Harvest đã có một thợ bánh mới vô cùng mẫn cán, nên những gì tôi có thể làm ở khu vực bếp gần như là con số không tròn trĩnh. Cẩm Nhung giống như một con cá cờ hiếu chiến, giương hết các vây sắc sảo của cô nàng đến mọi góc ngách, nghênh ngang biến không gian xung quanh thành lãnh thổ riêng của mình. Còn tôi giống như một vị thê thiếp thất sủng, chẳng ai thèm ngó ngang tới. Thế là tôi ở tịt nhà, không hề lộ mặt đến Moon Harvest nữa. Elton Trần hình như dung túng cho hành động vi phạm nội quy làm việc của tôi, cũng có thể là anh chẳng bận tâm đến nữa hay sao mà bộ phận nhân sự để mặc tôi muốn đến muốn đi thế nào tùy thích.

Tôi bắt đầu sống những giây phút nhàn hạ ở nhà dì Lan, hết như những ngày đầu mới về nước. Nhưng khác là lúc này dì tôi đang bận cãi nhau với đạo diễn đoàn làm phim nên không có thời gian rảnh mà chăm sóc tôi. Hoa “lầm lờ” thì đang mải mê chinh chiến với tình yêu đầu đời, cơ bản quên luôn con bạn này. Chỉ có một tối nó khó ngủ, bèn lôi tôi ra làm người tâm sự lúc nửa đêm, kể lể trút hết nỗi lòng xong còn chưa kịp tắt máy đã lẫn ra ngủ khò. Mạnh thì thường xuyên gọi điện, một lần còn rủ tôi tới studio nơi ê kíp của cậu thường chụp hình. Giữa những ánh flash loang loáng, Mạnh khoác một bộ cánh thời thượng, tạo dáng theo sự hướng dẫn của một gã stylist có dáng đi ông ẹo. Giữa những shot hình, mồ hôi rịn chảy trên trán nhưng nụ cười của Mạnh thật rạng rỡ. Có lẽ, đây chính là thế giới tự do mà cậu ao ước.

Vào thời điểm rảnh rang này, tôi mới nghĩ đến lời hứa đã từng buột miệng nói với dì Lan: tập chạy xe máy! Từ lâu lắm rồi, có lẽ là sau năm mười tám tuổi, tôi đã bị dị ứng với những phương tiện di chuyển, trong đó tồi tệ nhất là xe máy rồi kể đến tới máy bay. Vì thế miễn cưỡng thì có thể ngồi sau cho người ta chở, còn tự mình chạy xe thì nghĩ tới không thôi cũng đã khiến cho tôi tim đập chân run, chân tay bủn rủn rồi. Vấn đề là ai tình nguyện làm thầy hướng dẫn cho tôi bây giờ. Vì có thể thấy, ngoài tôi ra, ai cũng bận bịu với công việc của riêng mình cả.

Tinh! Tinh! Tiếng báo hiệu bánh trong lò đã chín vang lên. Tôi đang ngủ gật trước cái ti vi vẫn ra rả phát chương trình ca nhạc “Tình ca đất mẹ” gì gì đó lúc mười giờ, nghe thấy bèn nhảy bật dậy, hoan hỉ chạy lại kiểm tra mẻ bánh mì sừng bò vàng rộm hoàn hảo, nhuộm đầy căn nhà bằng thứ mùi thơm ngậy ngất. Tôi nhớ thầy Bertrand đã từng tự hào dùng thứ ngôn ngữ hoa lá của thầy khi chỉ dẫn cho tôi về món bánh mì này rằng: “Một trong những điều mà ta không thể tha thứ cho nước Pháp”, thầy vung tay lên một cách kích động – “đó là những gì họ đã làm với bánh mì sừng bò. Nó khiến trái tim ta tan vỡ vì hạnh phúc và đôi mắt ta mù lòa vì xúc động. Còn gì tuyệt vời hơn thế?”. Mà phải là thứ bánh sừng bò được làm từ bơ Pháp chính hiệu, nướng quá lửa một chút để lớp vỏ bánh chuyển sang màu cánh gián non, cứng và giòn tan. Tôi tin rằng trong một thời gian dài, chính hương vị của những chiếc bánh sừng bò mới ra lò đã an ủi tâm hồn tôi thoát khỏi những ký ức đau buồn.

Tôi ăn bữa sáng muộn gồm bánh mì sừng bò và sữa tươi một cách chậm rãi, thật chậm để cảm nhận hàm răng mình cắn ngập vào miếng bánh nóng hổi, ngon lành.

- Ái chà chà! – Tôi nghe tiếng dì Lan bước vào nhà. – Hình như chúng ta có lộc ăn rồi.

Một giọng nam giới đáp lại:

- Cái gì thơm quá!

Vì mãi ăn, chưa kịp nhận ra người khách về cùng dì Lan là ai, đã nghe dì gọi tôi:

- Vi An ơi, có Quang Hải đến chơi đây này! Con có món gì ngon đây mang ra đây đãi khách nào.

Tôi lộ mặt ra khỏi nhà bếp vẫy vẫy tay thay cho lời chào, nuốt vội mẩu bánh vẫn còn ngậm trong miệng rồi mang khay bánh ra mời. Vừa ăn, vừa nghe họ nói chuyện mới biết hóa ra bên biên kịch và bên đạo diễn cãi nhau, bộ phim bị đình lại, thành ra cánh diễn viên như Quang Hải cũng trở thành tạm thời vô công rồi nghề như tôi. Vừa hay, tại sao lại không nhờ anh ta dạy tôi chạy xe máy nhỉ?

Quang Hải đồng ý trở thành thầy hướng dẫn bất đắc dĩ. Thế là chúng tôi mượn chiếc xe Honda của dì Lan, mang ra khu phố mới vắng người qua lại. Nhìn tôi cầm lăm lăm quyển sổ và cây bút chuẩn bị ghi lại những

lời vàng ý ngọc của “thầy”, Hải cười ngất. Anh đưa tay giằng lấy chúng, ném vào trong cốp:

- Quan trọng là thực hành, chưa thấy ai tập đi xe máy mà mang theo sổ và bút như cô cả.

Tôi hoang mang:

- Không... không cần ghi chép ư?

- Không cần thật. Bây giờ cô chỉ cần lưu ý hai nguyên tắc quan trọng sau đây đối với xe số: Thứ nhất, không đi số một. Thứ hai, không kéo mạnh tay ga. Hết!

Nói xong, Hải phớt lờ vẻ mặt đầy vẻ nghi ngờ của tôi, ra hiệu cho tôi ngồi phía sau xe, sau đó khởi động xe máy, chở tôi đi một vòng quanh khu dân cư, vừa đi vừa giảng giải. Khi thấy tôi đã thuộc bài bèn đổi vị trí, đôn tôi lên làm tay lái chính. Tôi run run tiếp nhận cái xe, ngồi cứng ngắc như một khúc cây, bấm môi đề máy, nhưng đề mãi mà không được. Quang Hải sốt ruột:

- Sao lâu vậy, khởi động máy đi chứ!

Tôi lại bấm môi ấn nút đề. Quái lạ! Sao lúc này thấy Hải nhấn nhẹ là nghe tiếng kêu, mà tôi gí ngón tay cả phút cũng chẳng thấy động tĩnh gì là thế nào. Tôi bất lực lí nhí:

- Không đề được.

Quang Hải chồm qua vai tôi quan sát, đoạn anh thở dài.

- Cô chưa mở khóa xe!

...

Một lát sau.

- Dừng xe lại! Dừng xe lại! – Người ngồi sau sốt ruột hô to. Vận tốc của chiếc xe càng lúc càng tăng cao.

- Nhưng tôi... quên mất cách dừng.

- Ôi trời, cô giảm ga, giảm ga nhanh lên!

Véo! Thay vì giảm, chiếc xe rú lên rồi càng vọt đi nhanh hơn. Tôi cảm nhận được hai cánh tay ôm siết lấy eo tôi vì bất ngờ.

- Cẩn thận. Tránh hòn gạch! Kia, chú ý, bẻ lái sang phải...

- Làm thế nào bây giờ? – Tiếng tôi bật đi trong gió. Chiếc xe loạng choạng chao đảo, hai cánh tay mỗi nườ vì gồng sức này giờ, khó mà chịu đựng thêm được nữa.

- Nhả ga, đạp phanh...

Véo! Chiếc xe lại vọt đi. Eo càng bị siết mạnh hơn nữa. Hải phát hoảng lên, liếc quanh rồi ra chỉ thị cho tôi:

- Có thấy đồng cỏ khô kia không? Đâm vào đó đi!

Kết quả là buổi tập đi xe hôm đó, chúng tôi mang về cho dì Lan một mớ cỏ khô dính rải rác trên tóc và quần áo.

Quang Hải vẫn không chịu bỏ cuộc. Hôm sau anh ta lại đến lôi đưa học viên không có tiềm năng này và chiếc xe khốn khổ ra khu dân cư mới. Lần này, chúng tôi khiến cho dì Lan la oai oái vì tha về nhà hàng đồng cát.

Lần thứ ba, khi rút cuộc tôi cũng ghi nhớ đâu là chân phanh, đâu là chân chính số và dừng xe lại một cách bài bản, Quang Hải cơ hồ vui phát rồ, cười ha hả xốc tôi lên xoay như đèn cù khiến cho vài người có mặt ở đó cứ trợn tròn mắt ra, chỉ trỏ. Có lẽ, tôi đã làm thỏa mãn khát vọng làm thầy giáo của anh chàng người mẫu này cũng nên. Và hóa ra, chạy xe máy cũng không quá khủng khiếp như tôi vẫn lo sợ. Điều đáng tiếc duy nhất là... chiếc xe của dì Lan bị hư hỏng nặng!

* * *

Sáng hôm nay, ba ngày sau khi tôi nhả nha “đình công” ngằm không thèm tới Moon Harvest, tôi nhận được hai email quan trọng. Email thứ nhất là của thầy Bertrand gửi đến từ Paris thương nhớ. Tôi vừa đọc email vừa hình dung lại nụ cười hiền từ của thầy giữa xưởng bánh mì lúc nào cũng nhộn nhịp như một tổ ong mật. Paris đã lại vào thu, đất trời mệnh mang dệt lên muôn sợi tơ vô hình làm nao nao những tâm hồn dễ xúc động. Trong thư, thầy nói rất nhớ tôi, muốn tôi có thể dành thời gian để trở lại thăm thầy và mọi người trong xưởng bánh. Mặc dù bức thư vẫn dào dạt tình cảm như trước giờ thầy vẫn gửi cho tôi, nhưng lần này tôi cảm nhận một dư vị lạ ẩn sâu trong từng dòng chữ. Tôi trả lời lại, nói rằng tôi rất muốn được gặp thầy, nhưng hiện tại, tôi đang phải chiến đấu trong công việc nên không thể đi đâu được. Còn bức thư thứ hai, được Elton Trần chuyển tiếp lại từ một người tên là Aileen của công ty Quảng cáo RedBow. Nội dung của nó rất ngắn gọn:

My dear An,

Đây là ý tưởng và tóm tắt kịch bản cho phim quảng cáo chúng ta sắp quay. Em xem trong file đính kèm!

Elton!

Tôi mở file đính kèm, đọc lướt qua phần giới thiệu để chú mục vào những hình ảnh được phác họa trong story-board. Bên RedBow muốn biến người mẫu thành hình ảnh một người khách hàng, tình cờ đi ngang qua một cô gái đẹp và ngay lập tức bị hấp dẫn phải quay đầu lại. Người xem sẽ tưởng anh bị hấp dẫn bởi cô gái nhưng hóa ra không phải. Lúc đó máy quay lia tới quầy bánh của Moon Harvest. Cảnh cuối cùng là anh người mẫu cắn một miếng bánh, nhắm mắt lại thưởng thức với một vẻ gợi cảm, thỏa mãn. Hết!

Tôi ngồi thờ trước mặt chiếc laptop, không thể tin nổi là Elton lại cho duyệt ý tưởng này. Chúng quá thông tục và tầm thường. Tôi lôi máy điện thoại ra gọi cho anh. Đầu bên kia nhận cuộc gọi ngay lập tức. Vừa nghe thấy tiếng “A lô!” của anh, chưa để ai chào hỏi gì, tôi đã nói luôn:

- Anh có ở văn phòng nhà hàng lúc này không? Em muốn gặp anh bàn một chút việc về kịch bản quảng cáo anh vừa gửi.

- Anh đang ở Moon Harvest đây! Sửa soạn đi, có lẽ tài xế cũng sắp tới chỗ em rồi đấy!

Cái gì? Tài xế đang trên đường tới đây? Chẳng lẽ Elton đã đoán trước được phản ứng của tôi sau khi nhận email nên sớm cho người chuẩn bị rồi à? Tôi vội vội vàng vàng xông vào phòng tắm. Đến khi chỉnh tề xách chiếc túi chạy ra cổng, đã thấy đậu sẵn ở cách đấy tầm hai mươi mét là chiếc Lexus chói mắt. Ngồi lên xe, một ý nghĩ rằng, hình như, chẳng cái gì qua mắt được Elton nảy lên trong đầu tôi. Rằng hình như, Elton Trần mà tôi biết, hay đúng hơn là tôi nghĩ mình biết, trên thực tế, tôi lại chẳng hiểu cái quái gì về anh cả. Sau tai nạn đáng tiếc ở biệt thự Riverside, tôi cứ ngỡ mình đã tùm được một cái ô cho riêng mình. Nhưng giờ lại hoang mang nhận ra, nó vốn không an toàn như tôi tưởng. Mà trí não tôi trước giờ luôn bài xích những cảm xúc bất an. Vậy rốt cuộc ngoài làm bánh ra, là ai, ai mới có thể mang tới cho tôi một bầu trời bình yên nhỏ bé tránh xa mọi dông bão?

- Đến rồi, thưa cô Vi An!

Tiếng người tài xế đưa tôi về với thực tại. Anh ta xoay cổ tay một cách điêu luyện để mở cửa xe. Tôi nói “Cảm ơn!” rồi bước ra ngoài.

Hai cô bé lễ tân tươi roi rói trong hai bộ áo dài trắng may vừa khít, quần đỏ màu rượu chát trông cứ như hai bông hoa lan đứng ở hai bên lối vào, nhìn thấy tôi đồng loạt cất tiếng chào. Giọng các cô kính cẩn xa lạ như đang chào khách hoặc một người cấp trên chứ không còn chút gì về suồng sã giống mọi khi. Lại có chuyện gì nữa đây? Hay là hai cô tưởng tôi bị cho nghỉ việc đến nơi rồi nên giờ coi tôi như khách đến ăn sáng? Tôi ho nhẹ.

- Giám đốc có trên phòng không vậy em?

- Dạ có. Chị lên đi ạ!

Lúc đi ngang qua quầy bar, tôi không cầm lòng được liếc nhìn chiếc tủ trưng bày bánh. Có vẻ cái cô Cẩm Nhung kia cũng làm khá tốt. Bánh vẫn đảm bảo được đầy đủ chủng loại và trang trí bắt mắt. Tôi đột nhiên rất muốn ăn thử một cái, nhủ thầm trong bụng rằng, khi nào nói chuyện xong với Elton, tôi sẽ bỏ tiền ra mua một chiếc.

Đội tôi trong phòng không chỉ có Elton mà còn có một phụ nữ chừng ba mươi lăm tuổi, khuôn mặt nhọn và già dặn, trang điểm nhạt nhưng với các tông rất trầm. Sau vài ngày không gặp, Elton nhìn thấy tôi cũng không tỏ thái độ khác lạ nào. Vẫn đáng về bánh bao thường lệ, anh giới thiệu:

- Đây là Aileen! Tên tiếng Việt là An Nguyễn, công ty quảng cáo RedBow. Aileen, đây là Vi An, phụ trách chính chiến dịch ra mắt lần này của Moon Harvest.

Aileen nở một nụ cười đã được tôi luyện trong giao tiếp, thành thực đến độ không hề có vẻ cứng nhắc giả tạo nào. Chị nói vào trọng tâm công việc ngay.

- Giám đốc Elton bảo cô không hài lòng về kịch bản quảng cáo?

Tôi gật đầu. Có lẽ do thường xuyên phải tiếp xúc và làm hài lòng khách hàng, Aileen không hề tỏ ý thất vọng hay khó chịu mà chỉ nhẹ nhàng thuyết phục:

- Lẽ ra chúng tôi phải gặp cô trước để ghi lại yêu cầu, rồi mới tiến hành xử lý yêu cầu của khách hàng và gửi phác thảo. Nhưng Elton đã đề nghị bên RedBow tự đưa ra những phương án phù hợp với xu hướng quảng cáo hiện thời. Ý tưởng được gửi cho cô là cái được đánh giá là tốt nhất trong proposal. Khi cô nhìn thấy các cảnh trên storyboard, cô có thể thấy chúng chưa được đẹp. Nhưng phía chúng tôi sẽ chau chuốt từng góc quay, để tạo ra các hiệu ứng vô cùng sống động và đẹp mắt.

Tôi lắc đầu.

- Khoan nói đến vấn đề góc quay hay các hiệu ứng. Thứ tôi chưa hài lòng đó là cách thể hiện của kịch bản này. Điều chúng muốn hướng đến là gì?

- Là sự thỏa mãn của Quang Hải khi anh ấy ăn bánh của Moon Harvest.

- Đúng rồi. Nó muốn thể hiện cảm giác hưởng thụ. Nhưng tôi muốn một loại cảm giác sâu sắc hơn thế. Đây không phải là một panô quảng cáo chằng trên đường người ta chỉ liếc vài giây khi đi ngang qua, đây là một đoạn phim quảng cáo dài gần một phút. Nó phải chạm được đến giá trị cốt lõi.

- Ý của cô là gì? Cô có thể nói rõ hơn không?

- Tôi không muốn khán giả xem Quang Hải ăn bánh. Mà muốn họ xem Quang Hải làm bánh!

Aileen ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt căng thẳng. Elton Trần, trái lại, nhàn hạ ngả người lên lưng ghế sofa. Nụ cười nhẹ quen thuộc như cánh chuồn xuất hiện trên đôi môi anh.

- Tôi hiểu rồi! – Cuối cùng Aileen phá vỡ không khí im lặng. – Tôi tin là nếu gặp cô sớm, chúng tôi đã có những ý tưởng tốt hơn. Cảm ơn, Vi An! Kịch bản mới sẽ được gửi đến nhanh nhất và tôi chắc chắn là với sự cộng tác này, chúng ta sẽ biến nó trở lên hoàn hảo.

Chị nhanh nhẹn thu tài liệu, lịch sự bắt tay chúng tôi rồi ra về. Văn phòng chỉ còn lại tôi và Elton. Anh đang chăm chú quan sát tôi với một vẻ thích thú, dường như hài lòng với gương mặt hồng hào tươi tỉnh của tôi.

- Mấy ngày qua, em đã làm những gì?

- Ngày nào cũng ăn bánh và luyện tập thôi ạ!

- Luyện tập? Luyện tập gì kia?

- Kỹ năng sống cá nhân thôi mà!

Elton nhú mày vì cách dùng từ của tôi. Nhưng thấy tôi không có ý định nói thêm về vấn đề này, anh chuyển sang hỏi về Quang Hải.

- Em đã thuyết phục Quang Hải như thế nào?

- Thi vật tay một lần quyết định.

- Ô! Một cách thật tuyệt vời! Hình như tuần trước em cũng mới mời tôi thi vật tay thì phải. Hay chúng ta thử làm một ván xem?

Tôi mỉm cười.

- Không được! Ngón nghề này chỉ dùng những khi khẩn thiết thôi!

- À, ra thế!

- Anh nên giục bên RedBow rút lại kịch bản và kế hoạch quay sớm. Quang Hải đang rảnh rồi. Một thời gian nữa anh ấy bận bịu, muốn sắp xếp lịch quay cũng gặp chút khó khăn đấy!

- Em... rất thân với anh ta à?

Đôi mắt Địa Trung Hải xanh biếc, quyến rũ nhìn tôi dò xét khiến cho tôi như bị chìm đi trong cái mênh mông xanh thẳm của nước. Tôi chưa quen với cái cách Elton nhìn mình như thế, bèn vội nhảy dựng lên, lắc đầu quầy quậy. Elton Trần nói:

- Anh sắp đi Paris công tác. Hy vọng sau khi quay xong quảng cáo này, em có thể cùng đi với anh!

Ồ, đúng là thật tình cờ và thật bất ngờ. Tôi thầm nghĩ. Thầy Bertrand vừa mới rủ rê tôi tới thăm thầy xong thì Elton đã đưa ra một lời đề nghị đi Paris chung ột chuyến công tác. Thế giới có lúc cũng xảy ra những trường hợp này sao?

Cuộc gặp với Elton kết thúc. Nhưng tôi không lượn ngay mà lò dò ra chỗ quầy bánh. Đang ngó ngó nghiêng nghiêng chọn thì một bàn tay vỗ cái “bộp” lên vai khiến người tôi như bị lệch hẳn sang một bên. Tôi ngẩng lên, ngạc nhiên khi nhìn thấy quản lý Bình.

- Gớm! Sao lần này anh lại im hơi lặng tiếng thế! Phong cách của anh đâu phải thế này?

Bình cười hề hề, nói với cậu nhân viên đứng sau quầy:

- Tiền bánh này tính vào hóa đơn của anh.

Sau khi hai anh em đã yên vị ở một bàn trong góc khuất, Bình nhìn tôi ăn bánh một cách ngon lành, hỏi nhỏ:

- Thế nào?

- Tay nghề của thợ bánh mới cũng khá đấy chứ!

Bình ghé sát vào tôi, thì thầm:

- Về hình thức thì thế thôi. Còn... Em biết không, mấy khách sành ăn ở đây họ nhận ra là Moon Harvest đổi thợ bánh đấy. Họ hỏi người thợ cũ chuyển đi đâu rồi!

Chẳng biết anh Bình có nói thật hay không, nhưng tôi nghe xong mà thấy mát cả cõi lòng.

* * *

Kịch bản được gấp rút sửa chữa và gửi lại cho tôi ngay ngày hôm sau chứng tỏ sự chuyên nghiệp và miễn cưỡng của các nhân viên công ty quảng cáo RedBow. Nhân tiện cả dì Lan và Quang Hải cũng có mặt lúc đó, tôi đưa cho bọn họ cùng xem. Dì Lan là một chuyên gia trong lĩnh vực này. Quang Hải cũng rất có năng lực nghệ thuật. Một bàn ba người vừa uống trà mạn Thái Nguyên, ăn bánh quy hạnh nhân, vừa bàn bạc về kịch bản mới được gửi tới và nhanh chóng chỉ ra những điểm chưa đạt của nó. Tôi soạn một email liệt kê chi tiết nội dung chỉnh sửa gửi lại cho bên Aileen.

Quang Hải ngắm nghía chiếc bánh quy tròn được nặn bằng tay có rắc những lát hạnh nhân thơm ngậy, tỏ vẻ tiếc rẻ một cách nghi thức trước khi bỏ nó vào miệng cắn nghe giòn giã. Anh chàng lộ vẻ thắc mắc.

- Vậy là tôi sẽ vào vai thợ bánh à? Lại còn phải làm bánh nữa. Tôi chưa làm bánh bao giờ cả. Như vậy khi diễn có gặp khó khăn không ta?

Tôi nhấn nút “gửi” trên thanh tác vụ của hòm thư điện tử, buột miệng chất vấn:

- Anh là diễn viên mà còn hỏi như vậy không thấy buồn cười sao? Chẳng lẽ anh đã từng vào vai giáo viên, bác sĩ, hay thậm chí cả vai trẻ mồ côi rồi mà còn sợ đóng vai thợ bánh à?

Dì Lan bênh Hải với những lời vàng thước ngọc.

- Lo lắng cũng là một biểu hiện của đạo đức nghề nghiệp.

- Hừm.

- Dì thấy tại sao con không dạy cậu ấy vài nguyên tắc làm bánh cơ bản nhỉ? Hải đã dạy con chạy xe máy, cũng đến lúc báo đáp lại rồi! Mà này, hai đứa các con đã mang xe đi đi sửa chưa đấy?

Tôi ôm lấy đĩa bánh.

- Ô, hết bánh rồi. Để con đi lấy thêm bánh!

Quang Hải cũng nhanh không kém, ôm lấy bình trà.

- Ô, hết trà rồi. Để con đi chế thêm nước!

Chúng tôi không hẹn mà cùng nhau rút nhanh khỏi hiện trường, để lại dì Lan ngồi lẩm bẩm điều gì nghe không rõ.

* * *

Cái miệng nói gở của Quang Hải mới rõ là thiêng. Điều mà anh ta lo lắng, run rủ thay, lại trở thành sự thật vào một ngày khá đẹp trời.

Hôm đó nhằm vào ngày thứ Năm.

Trong sân sau của Moon Harvest đột nhiên ngổn ngang những thiết bị máy móc lạ cùng một đội ngũ những người mặc đồng phục áo thun màu đen của RedBow. Họ chuyển các thiết bị quay lên khu vực làm bánh trên lầu dưới sự hướng dẫn của trưởng nhóm Aileen. Lần này chị mặc một chiếc quần jeans hiệu Levi's, áo thun đen, mũ phớt đen có gắn logo công ty, trông năng động và trẻ trung khác hẳn lần đầu gặp. Aileen chỉ đạo những người trợ lý sắp đặt lại bối cảnh, những vật dụng sẽ lên hình cũng như bố trí hệ thống đèn chiếu và tấm bạt sáng, đồng thời thay mặt đạo diễn đôn đốc hai người quay phim tìm góc máy, điều chỉnh các thông số kỹ thuật phù hợp. Nhìn thấy tôi, gương mặt nhợt có phần nghiêm nghị của chị giãn ra chút đỉnh.

Vâng! Hôm nay chính là ngày quay đoạn phim quảng cáo mà chúng tôi đã cùng nhau lên ý tưởng trong thời gian vừa qua.

Nhân vật chính là Quang Hải đến đúng giờ, hiện đang ở trong phòng hóa trang vốn được trưng dụng từ phòng thay đồ dành cho nhân viên Moon Harvest. Đạo diễn của phim quảng cáo cũng ở cùng một chỗ với anh ta, đang trao đổi gì đó rất say sưa. Sáng nay trước lúc Quang Hải đến cùng với Thắng và một người trợ lý, đám nhân viên của nhà hàng đã xôn xao hết cả lên. Nhưng họ chỉ dám rạo rức ngầm thế thôi, vì đây là nhà hàng cao cấp, các khách hàng là người nổi tiếng thường xuyên ra vào nên nhân viên cũng đã quen rồi. Thêm nữa, quản lý Bình cấm tiết kiệm “hai lúa nhà vườn” như chỉ trỏ, bàn tán, nhìn chằm chằm hoặc tệ hơn nữa là xin chữ ký, nên khi chàng người mẫu – diễn viên nổi tiếng Quang Hải rạng rỡ tiến vào với phong độ ngời ngời tỏa sáng, tất cả đều quay ra nhìn anh. Nhưng những cái nhìn chỉ dài đúng hai giây! Hai giây trôi qua, mọi người lại quay lại với công việc đang dang dở của mình, có thể nói là cực kỳ chuyên nghiệp. Chỉ có trời mới biết là trong bụng mấy nhân viên đó, họ đang nguyên rủa cái “chuyên nghiệp” này độc địa đến cỡ nào.

- Máy một, cảnh một, sẵn sàng. Diễn!

Tiếng đạo diễn sang sảng hô lên. Mọi ánh sáng trong phòng đều tập trung xung quanh Quang Hải. Chàng người mẫu mặc bộ đồng phục thợ bánh của Moon Harvest được thiết kế riêng cho thân hình siêu chuẩn, ước chừng cũng phải tốn vài gấp đôi loại thợ “chính hiệu” như tôi. Sắc trắng của trang phục càng làm nổi bật nước da màu nâu nhạt mượt mà của anh, cùng vầng trán rộng thông minh và một đôi mắt đen ngời sáng lộ ra dưới vành chiếc mũ thợ bánh. Máy quay zoom cận cảnh khuôn mặt. Hải đã diễn xuất thần khi vẽ tập trung được thể hiện trong ánh mắt mê mải, nhân thần ngưng đọng, phản ánh giữa hai chân mày chau lại... Tất cả đều toát lên sự mê hoặc không thể phủ nhận.

Ai đó gõ gõ ngón tay vào vai tôi. Bởi vì tôi đang bị cuốn hút bởi diễn xuất của Quang Hải nên bất ngờ giật cả mình, may mà chưa tạo ra tiếng động nào. Hoảng hồn quay lại, thấy Mạnh đang cười toe toét đứng trước mặt. Ngay phía sau Mạnh là Elton, anh nhìn tôi qua đôi vai của Mạnh, gật đầu ra dấu. Hai anh em nhà bọn họ cũng hiểu kỳ đến đây coi đóng phim quảng cáo à? Mạnh nhìn điệu bộ thắc mắc muốn hỏi của

tôi, đưa tay lên môi ra dấu “suyt” rồi dậm bước tới, vòng tay ôm vai tôi, xoay người tôi lại, cũng không rút tay về, cứ thế khoác vai cùng xem diễn biến trước mặt. Tôi ngoái ra sau, thấy Elton bước đến đứng ngay sau lưng, đôi mắt nhìn cánh tay vô tư của Mạnh, màu xanh Địa Trung Hải dường như thắm lại.

- Cắt, tốt lắm! – Đạo diễn hô to. Tổ hóa trang lao vào, lôi ra đủ công cụ trang điểm tút tát lại dung nhan cho diễn viên chính. Lúc này mọi người mới dám thở phào và rì rầm trao đổi với nhau. Quang Hải vừa uống nước, vừa lia mắt khắp căn phòng, nhìn thấy tôi ở phía này bèn nhoẻn miệng cười, nhưng chỉ một giây sau đó, gương mặt thoát lạnh lòng quay đi chỗ khác. Mạnh ghé sát vào tai tôi khào khào hỏi:

- Anh ta cười với chị à?

Tôi đẩy tay cậu ta ra.

- Làm gì có! Sao em tới được đây vậy?

- Buồn buồn tới kiểm chị chơi, Elton lại nói hôm nay quay phim. Thế là em đòi vào.

Elton đằng hắng ở phía sau. Mạnh lại tiếp tục đặt tay lên vai tôi, lần này còn vòng qua cổ giống như cái gông, xoay người tôi ra phía Elton cùng nói chuyện, giọng rên rĩ:

- Hai người chuẩn bị đi Paris chứ gì? Tại sao lại bỏ em lại? Elton, cho em theo với, được không?

Tôi bảo:

- Đi thì đi, ai cấm em đâu? Thế có visa chưa?

Mạnh tưởng thật, hí hửng hẳn lên:

- Đơn giản! Em thuộc dạng xin Visa cực nhanh.

Tuy nhiên, Elton đã chặn đứng sự hưng phấn của cậu.

- Nhưng chú mày không thuộc biên chế của Moon Harvest đâu đấy. Đi thì phải tự túc ăn ở!

Mặt Mạnh xù ra.

- Hai người... hai người hùa nhau bắt nạt em! Không chịu đâu.

* * *

Sau một hồi chuẩn bị, cảnh quay tiếp theo lục tục bắt đầu. Lần này, cả hai máy quay, một đặt phía chính diện và một phía góc xiên 45 độ đều zoom vào đôi tay của Quang Hải, chuẩn bị quay cận cảnh động tác trét và lảng kem lên mặt bánh ga tô. Aileen có hỏi tôi tại sao lại là động tác trét kem chứ không phải một công đoạn nào khác. Tôi đã trả lời chị ấy: Vì sao ư? Vì trét kem cũng là cả một nghệ thuật. Nó gọi cho ta nhiều cảm xúc, sự bay bổng hơn bất cứ một công đoạn nào khác.

Nhưng như tôi đã nói ở trên, điều lo lắng của Quang Hải bắt đầu trở thành hiện thực. Mặc dù biểu cảm trên khuôn mặt diễn viên được thể hiện rất tốt, thì trái lại, đôi tay của anh lại khá vụng về. Đạo diễn đã nhiều lần yêu cầu cho dừng máy quay để tôi ra hướng dẫn lại các thao tác, tuy nhiên sự lóng ngóng của Hải vẫn không làm cho đạo diễn hài lòng. Không khí nặng nề có phần sốt ruột đã bao trùm phim trường. Tôi nhận thấy sự căng thẳng của Quang Hải, thấy những giọt mồ hôi rịn trên trán anh lấm tấm. Sau cú đúp thứ năm, đạo diễn ọi người nghỉ giải lao mười lăm phút, vời Aileen lại để bàn bạc. Nếu như cảnh này không quay được, rất có thể sẽ phải đổi thành một công đoạn nào đó dễ thực hiện hơn, hoặc phải triển khai phương án đóng thế, tìm một đôi bàn tay khéo léo hơn để quay cận cảnh, sau đó lắp ghép vào những cảnh quay cũ. Tôi dĩ nhiên thì không được chọn rồi, vì vừa nhìn đã biết ngay là tay con gái. Đương lúc bối rối, vị đạo diễn nhìn thấy Mạnh và Elton, mắt sáng lên như bắt được vàng, nhanh nhẹn lao về phía họ, hồ hởi hỏi:

- Chào hai bạn! Xin hỏi hai bạn thuộc công ty người mẫu nào? Tôi trông các bạn rất quen.

Hẳn nhiên ông đạo diễn chưa được giới thiệu với Elton nên nhầm lẫn anh là một người mẫu. Aileen lật đật chạy lại, hướng về phía Elton giải thích:

- Ấy chết, là lỗi của tôi. Xin giới thiệu đây không phải người mẫu mà là giám đốc Elton Trần, chủ của nhà hàng này. – Sau đó chị nhìn sang phía đạo diễn, nói giọng bông đùa. – Anh Dũng, sự nhầm lẫn của anh cũng thật thú vị đấy chứ!

Những người đứng xung quanh chứng kiến đều bật cười. Tuy nhiên, ông đạo diễn nói chắc nịch.

- Không, tôi không nhầm!

Mọi người ngừng cười. Duy Elton Trần vẫn ung dung nhìn ông ta, chẳng tỏ ra thái độ gì. Mạnh vốn vẫn nhanh mồm nhanh miệng, đáp luôn một câu:

- Không nhầm? Chú nói vậy thì xem ra Elton đúng là người mẫu rồi. – Nói xong còn nháy mắt một cái.

Đạo diễn liếc Mạnh:

- Cậu hay chụp hình thời trang trong ê kíp của stylist Thiện “Sài Gòn” đúng không?

- Ô, sao chú biết ạ?

- Nếu không biết, tôi đã không làm đạo diễn quảng cáo! – Giọng nói có chút tự hào đắc ý. – Còn anh Trần, xin lỗi, nếu tôi không nhầm thì có lẽ tôi đã gặp anh trong tuần lễ thời trang ở New York cách đây nhiều năm rồi. Để tôi nhớ lại... à, tôi nhớ rồi! Trong một show diễn đình đám thời đó của nhà thiết kế Roberto Cavalli. Chỉ có điều, lúc ấy tôi không nghĩ anh là người có dòng máu Việt Nam nên nào dám tới nhận đồng hương.

Elton Trần lúc này mới lên tiếng:

- Trí nhớ của anh tốt thật!

Một câu nói khiến ọi người vỡ òa. Vậy thì, hóa ra Elton Trần đã từng là người mẫu thật, mà lại còn là một người mẫu sáng giá trong làng thời trang quốc tế. Thì cứ nghĩ mà xem. Phải là đẳng cấp người mẫu như thế nào mới được tuyển vào show của nhà thiết kế người Ý nổi tiếng là khó tính Roberto Cavalli? Thật là khó tin! Quá khó tin! Có ai có thể liên hệ một Elton Trần trong quá khứ với vị giám đốc nhà hàng của một quốc gia Đông Nam Á bây giờ không? Thế giới này quả đúng là nhỏ bé! Ngay cả Mạnh là người nhà gì mà cũng há hốc mồm ra vì ngạc nhiên, lắp ba lắp bắp:

- Anh... anh...

Elton Trần vỗ đầu cậu.

- Đạo diễn Dũng, nếu như anh cần một người đóng thế, thì hãy mời cậu này. Cậu ấy biết làm bánh.

- Tại sao lại là em? Anh đi mà đóng. Em không đóng thế đâu! – Mạnh phản đối.

Elton ghé vào tai cậu nói nhỏ, nhưng vì đứng khá gần nên tôi vẫn nghe rõ.

- Có “cát-xê” rất cao!

Thật đúng là đánh vào kinh tế có khác. Mạnh đang bị bế tắc vụn nên cậu không thể bỏ qua một cơ hội tốt để kiếm thêm thu nhập được.

Đang lúc mọi người đều tin chắc rằng phương án đóng thế đã được chọn, thì Quang Hải bất ngờ đi về phía chúng tôi. Thắng đưa tay kéo anh lại, nhưng Quang Hải giằng tay ra. Lúc này, anh đã tháo cái mũ đầu bếp xuống, mớ tóc mềm, đen, hơi ẩm ướt vì mồ hôi rũ một phần xuống trán. Đôi mắt dưới phần xương chân mày hoàn hảo của anh nhìn tôi trong một thoáng, ánh lên thứ ánh sáng mạnh mẽ trước giờ tôi chưa từng thấy. Anh đi tới đứng đối diện với Elton và Mạnh tạo thành một thế tam giác kỳ lạ chưa từng có giữa ba người đàn ông cao lớn: một người là cựu người mẫu quốc tế, một người là nam vương của làng thời trang Việt Nam, một nữa là người mẫu mới vào nghề. Ngay trong căn phòng này, trong thời khắc này, làn sóng ngầm dữ dội nào đó đang tuôn chảy, đẹp đẽ nhưng đối lập và mãnh liệt. Quang Hải nói rành rọt:

- Tôi cần thương lượng một chút! Tôi muốn tự mình thực hiện cảnh quay này!

Lời nói làm cho không khí dường như trở lên ngưng đọng. Trong sự ngỡ ngàng bao trùm khắp căn phòng lúc này, tiếng của Quang Hải ngân vang.

- Ngày mai, chúng ta sẽ quay nó trước khi thực hiện phần quay ngoại cảnh trong kịch bản. Tôi đảm bảo sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ trong kế hoạch.

Đạo diễn tỏ vẻ khó xử.

- Không! Không phải là vấn đề thời gian, anh bạn ạ! Vấn đề nằm ở chỗ chúng ta đâu phải là thợ bánh, đúng không?

Câu nói khéo léo ám chỉ tay nghề vụng về của Quang Hải. Thực ra việc đóng thế là quá bình thường trong diễn xuất, cũng chẳng có gì cần phải làm cho to chuyện. Vậy mà chẳng hiểu sao Hải rất cố chấp, khẳng khái yêu cầu tự mình sẽ thực hiện lại cảnh quay.

- Nếu như ngày mai vẫn không đạt, tôi sẽ đồng ý phương án đóng thế. – Quang Hải chốt hạ.

Thắng đứng ở kia đang bưng bưng lửa giận. Tôi nhìn thấy dấu hiệu quen thuộc từ vết sẹo dài trên mặt của anh ta đang dần dần đỏ lên. Kiểu này, về nhà thì Hải ăn đủ với tay quản lý hắc xì dầu này rồi.

Buổi làm việc kết thúc. Tất cả máy móc lại được nhân viên chuyển xuống dưới sân, cho lên xe chở đi. Quang Hải khiêm tốn, lịch thiệp bắt tay hết lượt mọi người. Đến lượt bắt tay với tôi, anh ta nghiêng người định nói gì đó nhưng vì xung quanh có quá nhiều người nên lời mấp máy tới môi lại bị nuốt trở lại, thay bằng cái siết tay mạnh mẽ trước khi vội vã bỏ đi khỏi Moon Harvest. Ông đạo diễn thì nán lại một chút, chăm chú nhìn Mạnh, sau đó đề nghị:

- Cậu em có muốn đóng phim không? Đồng nghiệp của tôi đang thiếu một vai phụ cho bộ phim truyền hình đầu tay của ông sắp khai máy.

- Vai gì ạ? – Mạnh hồ hởi hỏi.

- Một thanh niên Hàn Quốc sang Việt Nam du lịch. Chỉ quay hai phân cảnh ngắn thôi. Có lời thoại.

- Không đóng! – Mạnh đổi giọng ngay lập tức. – Cháu quyết không bao giờ đóng vai Hàn Quốc!

Ông đạo diễn không lấy làm phật lòng, còn nói chắc như đinh đóng cột:

- Có “cát-xê” không tệ nha!

Khuôn mặt Mạnh hiện rõ vẻ dao động. Vậy là ban nãy, khi Elton nói những lời tương tự như thế này với Mạnh, chắc chắn đâu chỉ có một mình tôi nghe thấy!

* * *

Tôi về đến nhà thì cũng đã quá trưa. Xin đừng hỏi tôi nguyên nhân vì sao mà hãy hỏi Mạnh, người đã kéo tôi và Elton đi ăn mừng “vai diễn đầu tiên của siêu sao điện ảnh tương lai” cho bằng được. Tuy nhiên, vì phim chưa quay, lẽ dĩ nhiên là trong túi Mạnh chưa có một đồng “cát-xê” nào, nên Elton phải rút hầu bao ra bao trọn bữa ăn. Và mặc dù cũng chỉ mới nhận lời tham gia đóng phim, Mạnh đã lo xa, nhờ tôi tư vấn ột cái nghề danh; cứ như thể mình đã thành ngôi sao điện ảnh thật đến nơi rồi ấy. Vậy mà chỉ mới một giờ trước, cậu ta còn gào lên là sẽ không đời nào đóng vai người Hàn Quốc.

Điều không thể ngờ được là, Quang Hải đang ngồi đợi tôi trong phòng khách nhà dì Lan. Nhìn thấy tôi đi vào, anh ta kích động cơ hồ muốn nhảy chồm lên:

- Sao cô đi đâu giờ mới về?

Hỏi hay thật! Tôi có nghĩa vụ phải về đúng giờ cho anh ta hay sao? Tuy nhiên, câu đó vẫn còn nhẹ. Mệnh lệnh tiếp theo mới khiến tôi ngỡ ngàng hơn nữa.

- Cô phải đi theo tôi ngay!

Sau đó, xoẹt một cái như sao chổi Harley, Hải kéo tay tôi lôi ra ngoài, đẩy tôi vào chiếc taxi vừa mới đỗ xích ở cổng, phóng vút về quận 12 và dừng lại trước... nhà tôi!

- Buông ra! – Tôi bảo. – Có chuyện gì thì anh cứ buông tôi ra đã nào.

- Không được, tôi phải đưa bằng được cô vào trong bếp đã rồi mới nói. – Quang Hải nói là làm, lôi xềnh xệch tôi như con mèo tha con chuột, thả vào trong phòng bếp mới chịu buông tha. Tôi chưa kịp nổi đóa lên

mắng anh ta một trận, Quang Hải đã hướng vào tôi, vẻ mặt đau khổ như những năm tám mươi mà đánh mất sổ gạo, cất giọng khản thiết:

- Xin cô hãy dạy tôi cách trét kem!

Oạch! Tôi đơ hình!

Có thể thôi mà anh ta làm như tra bắt tội phạm không bằng. Tôi không thể nín được cười dù bực điên người vì hành động lỗ mãng của Hải:

- Tôi đến chịu thua. Sao anh cứ phải nhét tôi vào đây rồi mới nói?

- Để cô không có cơ hội từ chối.

- Thế thì tôi từ chối! Tôi đi đây! – Tôi giả vờ quay người đi.

- Cô – không – thể! – Quang Hải kêu lên, tung người đẹp mắt như Lý Liên Kiệt phi thân trong phim, nhào tới giữ tôi lại. Bây giờ tôi biến thành ngọn cau, để con mèo Quang Hải ôm cứng lấy như sợ chỉ cần thả tay ra là sinh mệnh của anh ta cũng rơi cái bệt xuống đất.

- Khụ khụ... nghệt chết mất. Buông tôi ra!

Quang Hải lắc đầu:

- Không buông!

- Có buông không?

- Không!

- Không buông, làm sao đi mua nguyên liệu? Anh muốn tôi dạy anh bằng trí tưởng tượng, hay là bằng niềm tin?

- Không...

Thế rồi nghe thùng ra vấn đề, Quang Hải cũng buông tay. Ban nãy tôi chỉ đùa anh ta một chút xiu, cuối cùng lại mang vạ vào thân. Thật khôn khổ!

Do bị ám ảnh bởi ý nghĩ tôi sẽ đào tẩu đi mất, nên Quang Hải nằng nặc bám đuôi tôi tới siêu thị. Người nổi tiếng quá đi ra ngoài cũng có nhiều cái bất tiện thật. Ví như phải ngụy trang kín mít!

Trời Sài Gòn mùa thu đầu khác gì hạ, cũng nóng như rang, vậy mà Hải không dám cởi cái áo khoác có mũ ra. Rồi thì thêm nón, kính mát trùm hụp... Tôi đi gần anh ta cũng phát xấu hổ, bèn bảo Hải hãy giữ cự ly ba mét để khỏi bị dị nghị. Xách cái giỏ nhựa của siêu thị đi lựa một vỉ trứng tươi, đường xay và bơ để về làm kem, tôi mua cả luôn một cái cốt bánh bông lan để lát còn có cái mà trét vào. Đang định đi ra tính tiền thì thấy Hải kéo tay lại, ném vào trong giỏ một bọc gì nâu nâu. Cầm lên xem, hóa ra là gói thịt heo quay sẵn béo ngậy.

- Không được!

Tôi lắc đầu, đoạn quay lui, trả gói hàng lại quầy thịt. Hải nhanh tay nhặt một đòn giò thủ thế chỗ món thịt quay. Tôi kiên nhẫn đặt trả đòn giò thủ. Chàng người mẫu tham ăn xì mặt xuống vẻ tức giận, cầm một trái dưa chuột chìa vào tôi, giả động tác bắn súng, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý. Tôi không kém cạnh, vớ trái mướp hương gần mình nhất, giương lên “bắn trả”. Rõ ràng trái mướp to hơn trái dưa chuột! Ha ha... Quang Hải nhìn quanh, cũng chẳng để ý tới hình tượng mà vác nguyên trái bầu khổng lồ dài cỡ gần một mét, hớn hờ giơ lên. Quả bầu to nhất từng thấy trên đời! Tôi bĩu môi, tỏ ý đùa vậy chẳng vui chút nào.

Đã rất lâu rồi mới được dùng lại căn bếp thân yêu khiến tôi cao hứng vừa làm, vừa hát véo von. Vẫn là cái bài ứng tác con gấu vào trong rừng sâu có tiết tấu vui nhộn, rất hợp với nhịp điệu ì ì của chiếc máy trộn đang quay hỗn hợp kem trứng, đường và bơ. Quang Hải tò mò đứng bên cạnh ngó nghiêng. Khi hỗn hợp kem đã đạt đủ độ bông, mượt, tôi tắt máy, tháo tô đựng ra khoe với Hải lớp kem bơ trắng mịn.

- Kem dùng để trét bánh có những đặc tính giống hệt như một cô bé gái mới lớn. – Tôi giăng giải. – Anh không thể mạnh tay, không thể ép buộc. Phải thật nhẹ nhàng, thật nâng niu giống như ta đang nuôi chiều

các cô bé xinh đẹp, nhưng cũng cần thể hiện sự dứt khoát, bởi nếu như ta do dự, các cô sẽ nhận ra sự do dự của ta và sẽ không bao giờ nghe lời nữa.

Hải nhận xét:

- Kem mà cô làm như người thật á!

Tôi phật ý.

- Tôi đang cho anh sự cảm nhận. Hãy xem đây!

Tôi dùng dao chuyên dụng lấy kem từ trong tô nhanh tay trét lên cốt bánh, tiện thể mút một chút kem dính trên đầu ngón tay, gật gù khen:

- Thật là mềm mượt, ngọt lịm.

- Mềm mượt, ngọt lịm ư? – Quang Hải thì thào.

- Anh có thể thử!

Biểu hiện của Quang Hải có vẻ là lạ sao ấy. Anh ta hết nhìn chiếc bánh đã được phủ một lớp kem mịn, lại đưa mắt lên ngó tôi lăm lăm.

- Tôi có thể thử?

Rồi ngay khi tôi còn đang ngẩn ngơ gật đầu, Hải đã sấn lại, áp sát mặt anh ta vào mặt tôi, vươn đầu lưỡi ra liếm lên vành môi. Sự tiếp xúc xa lạ, ngấn ngùi. Vừa ảm áp, vừa ảm ướt. Là... hôn sao? Ồi không, Lại Văn Hải chết tiệt! Tôi đã bị anh ta cướp mất nụ hôn đầu đời rồi.

- Sao anh dám hôn tôi? – Tại sao anh ta lại dám làm như thế? Cái này là dành cho người yêu của tôi, người nào đó trong tương lai tôi sẽ lấy làm chồng kia!

Kể tội đồ tình bơ:

- Đây mà là hôn á? Ha ha ha... Tôi chỉ thử kem thôi. Trên môi cô có dính kem mà.

Đây không phải là hôn, thì thế nào mới là hôn?

- Anh đừng có biện hộ. Rõ ràng vừa nãy anh đã hôn tôi!

- Xem ra cô chưa biết nụ hôn là gì. Vậy thì, thầy đây sẵn tiện dạy cho trò luôn!

Và thế là... miệng tôi bị phủ lấy. Anh ta nói đây mới là hôn! Thế thì giống hệt như cảm giác lúc ta ăn món bạch tuộc sống, những xúc tu dấp dính của nó không ngừng hút lấy môi bạn.

Quang Hải ghé vào tai tôi, rì rầm nói:

- Rất mềm, rất ngọt!

- Anh... đang nói đến... món... kem bơ ư? – Tôi lắp bắp.

Quang Hải hơi ngạc nhiên nhìn tôi.

- Cô không thấy thế à?

- Tôi thấy giống như ăn hải sản sống!

- Hơ! Không thấy rất ngọt ngào à?

Tôi nghiêm túc lắc đầu. Quang Hải có vẻ bị tổn thương, nhìn tôi bằng ánh mắt nghiền ngẫm một lát, sau đó ra lệnh với một giọng điệu mê hoặc:

- Nhắm mắt lại!

Như trúng bùa chú của phù thủy, tôi ngoan ngoãn nghe lời. Do không còn nhìn thấy gì nữa, những giác quan khác của tôi hoạt động dữ dội và trở nên bén nhọn. Tôi cảm nhận được hơi thở của Hải, mỗi lúc một gần và tăng dần độ ấm. Viền môi bị cắn khế, cong lên phản đối. Hai tay đang buông lơ được hướng dẫn quàng lên bờ vai của Hải. Lưng, cần cổ cũng ấm lên bởi nhiệt độ của hai lòng bàn tay người đối diện áp vào. Và rồi

miệng tôi bị chiếm lĩnh bởi một sự dịu ngọt khôn cùng... Những chiếc gai vị giác trên đầu lưỡi căng lên bởi vị ngọt chưa bao giờ nếm trải, ngọt hơn cả loại bánh Macaroon giữ nguyên công thức gốc, ngọt hơn cả đường Royal Icing, hơn bất cứ một chất ngọt nào mà những phân tử hydroxyl có thể tạo ra... Thật lạ lùng là cơ thể tôi dường như đã chờ đợi khoảnh khắc này từ rất lâu rồi. Giống như sự mong đợi lặng lẽ trong đêm trừ tịch u buồn, những cánh pháo hoa ngũ vù trong lòng cuối cùng cũng thoát lên không trung, nổ bung rực rỡ. Lớp băng vĩnh cửu tồn tại trong trái tim cũng đã đến lúc tan đi hết. Tôi giống như được giải thoát, được hồi sinh.

16. Chương 16: Chiếc Bánh Tắm Ồt

Việc quay đoạn phim quảng cáo thương hiệu bánh Moon Harvest đã được tiến hành một cách tốt đẹp. Chẳng mấy chốc, bất cứ nơi đâu, trên tivi, trong những trung tâm thương mại, trên các trang mạng xuất hiện tràn ngập hình ảnh “anh thợ làm bánh” Quang Hải đẹp trai ngây ngất khiến ọi người mê mẩn; đặc biệt là ánh mắt hút hồn, đôi tay uyển chuyển có phong thái cực kỳ chuyên nghiệp. Hình tượng của Quang Hải tạo ra hợp đến nỗi tôi muốn nghĩ rằng Hải sinh ra là để làm thợ bánh vậy!

Sau khi quay xong quảng cáo, đúng như kế hoạch công tác đã đề ra, đoàn Moon Harvest bao gồm tôi và Elton lên một chiếc máy bay màu xanh đặc trưng với logo hình “nải chuối” của hãng Vietnam Airline bay thẳng tới sân bay Charles de Gaulle. Theo như người ta giải thích thì đúng ra logo đó mang biểu tượng hoa sen nhưng tôi thấy con mắt người thiết kế có vấn đề, bởi ai nhìn cũng bảo nó giống nải chuối hết. Ngay cả Elton cũng công nhận là tôi có lý cơ mà. Chuyến bay đêm dài đằng đẵng và mệt mỏi. Mặc dù cảm giác sợ hãi khi bước vào khoang hành khách kín mít đã không còn nữa, nhưng cơ thể tôi vẫn phản đối bằng cách vừa thất xong dây an toàn đã mê man thiếp đi. Giấc ngủ chập chờn không yên chỉ chấm dứt khi Elton ngồi kế bên lay khẽ vào vai tôi. Trong khoang hạng nhất, các cô tiếp viên xinh đẹp đang phục vụ món chè khoai môn. Đây là món đặc biệt chỉ có trên các chuyến bay quốc tế như thế này của Vietnam airline. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã qua 12 giờ đêm rồi. Elton giục tôi:

- Ăn chút chè đi rồi hãy ngủ tiếp.

Tôi lơ đãng cầm lấy cái muỗng, chép miệng bảo:

- Sao họ lại cứ hay cho ăn chè khoai nóng vào cái giờ này nhỉ?

Elton cười:

- Vậy mà với anh, đây lại là niềm an ủi duy nhất mỗi lần đi công tác đấy!

Tôi mới ăn hai muỗng chè đã lại ngủ thiếp đi; cái thìa trên tay được Elton gỡ ra lúc nào cũng không biết. Chỉ biết rằng khi tỉnh lại, tôi đã thấy mình đứng giữa sân bay quốc tế Charles de Gaulle, một cái sân bay kiến trúc không lấy gì làm đẹp cho lắm và có thể gặp rất nhiều người Việt Nam ở đó. Bonjour, Paris! Tôi thẳm kêu lên. Sự mệt mỏi sau hành trình bay đằng đẵng đang tan biến trong niềm hạnh phúc được quay trở lại nơi từng một thời là chốn nương náu của tâm hồn. Paris, quê hương thứ hai của tôi, nơi có những người thân thiết như ruột thịt, nơi tôi đã tìm được mục đích tồn tại của bản thân và niềm đam mê trong công việc làm bánh.

Trong khi tôi đang ngập tràn cảm xúc bồi hồi như đang gặp lại cố hương tại thành Paris hoa lệ thì ở Việt Nam, một tin tức gây xôn xao trong làng giải trí đang được phát tán với tốc độ khủng khiếp. Điều đáng báo động là nhân vật trung tâm của vụ scandal, người đang được cánh paparazzi nước nhà săn lùng ráo riết sau tin nóng đó lại chính là ...tôi. Nhưng lẽ dĩ nhiên, lúc này có thợ bánh Nguyễn Khánh Vi An chẳng mấy may biết chút gì về sự vụ động trời này.

Mục đích chính của chuyến công tác lần này là tới thăm nhà máy sản xuất và cung cấp dây chuyền cũng như các thiết bị làm bánh thông minh. Vì mở rộng quy mô, nên Elton quyết tâm đầu tư sâu hơn vào công nghệ mới. Qua sự sắp xếp của bên đối tác, chúng tôi dành nhiều thời gian đi khảo sát thực tế các mô hình

đã đi vào hoạt động cho ra sản phẩm, họp bàn về các vấn đề liên quan như giá thành, quy trình vận chuyển, lắp ráp, chuyển giao công nghệ và chế độ hậu mãi... Trước tài đàm phán của Elton, mọi chuyện diễn ra khá thuận lợi.

Ngày thứ ba, chúng tôi tới một nhà máy nằm ở vùng ngoại ô cảnh trí êm đềm. Trên đường về, đi qua cánh đồng bạt ngàn màu tím hoa oải hương, trải dài ngút ngát tới tận trời, nối tiếp bởi những đám mây trắng hình thù kỳ ảo, tôi kêu tài xế dừng lại, vừa bước xuống xe đã thoát cái trở thành đứa trẻ hăm hở khám phá cánh đồng hoa và một góc rừng cây trắc bá lá xanh thẫm. Tháng 10 ở Paris trời bắt đầu lạnh nhưng hôm nay nắng hanh tuyệt vời. Không khí trong veo, ướp mùi hoa oải hương hăng hăng, ngòn ngọt. Elton cũng xuống xe, thông thả đi đằng sau. Một lát, anh gọi to:

– Quay lại thôi, Vi An! – Trong không gian rộng lớn, tiếng anh như vỡ ra, bay đi theo gió.

– Đẹp mà. Ta dạo chơi chút nữa đi!

– Hình như sắp có mưa.

Tôi nhìn trời, ngoan cổ:

– Không sao đâu. Hôm nay trời nắng mà.

Nhưng Elton đã đúng. Thời tiết đồng đánh thay đổi không tài nào lường trước được. Trời mới nắng đấy, vậy mà thoát cái, đã chuyển mưa được. Rồi cơn mưa nhỏ nhưng mau hạt ào ào trút xuống. Tôi định quay lại, đất ướt thế nào mà lại trượt chân té nhào xuống cỏ. Elton Trần hoảng hốt hét gọi tên tôi, vừa lao về phía trước vừa cởi chiếc áo gió, sau đó vội vàng trùm nó lên kín đầu tôi rồi kéo dậy, diu chạy như bay quay về xe. Vào đến trong xe mà Elton Trần vẫn ôm thật chặt. Tôi thử đẩy anh ra. Cơ thể lại càng bị ôm chặt hơn, và tiếng Elton vỗ về dịu dàng kỳ lạ:

– Đừng sợ. Ổn rồi! Mọi chuyện ổn rồi!

Tôi vốn vẫn sợ mưa. Tuy nhiên rõ ràng có một sự biến chuyển kỳ diệu nào đó đang xảy ra. Cơn mưa đã không còn tác động đáng sợ đến tuyệt vọng lên hệ thần kinh của tôi như trước kia đã từng nữa. Tôi không thể biết nguyên nhân chính xác của sự biến chuyển này, chỉ biết một điều rằng, đó không phải là do sự chở che của Elton Trần lúc này mà là một hơi ấm đã tồn tại bên tôi từ lâu, đã từng cứu vớt tôi ra khỏi vùng trắng tang tóc của quá khứ; chỉ có điều tôi đã không nhận ra nó. Tôi cố nhớ lại đoạn ký ức bị vùi lấp trong màn mưa lúc ở Biện thự Riverside, tìm lại cảm giác của vòng tay mạnh mẽ tin cậy khác xa vòng tay Elton đang ôm tôi bây giờ nhưng không tài nào nhớ nổi điều gì.

Vì nhiệm vụ chính trong đợt công tác này tạm coi như đã hoàn thành, tôi được tự do hai ngày trước khi về nước. Trong tâm trạng háo hức, tôi sửa soạn để đến gặp thầy Bertrand mà không báo trước, với mong muốn mang đến cho thầy một điều bất ngờ. Tuy nhiên, thầy không có ở nhà! Đây là điều mà chúng ta nên rút kinh nghiệm, bởi muốn gây bất ngờ cho người khác đôi khi cũng cần một chút may mắn. Và vì tôi không may mắn, tôi được người làm thông báo là thầy Bertrand đang tham gia chơi gôn ở CLB Paris International Golf Club, sẽ không về trong vòng hai ngày tới.

Elton nhìn vẻ mặt rầu rĩ của tôi nói:

– Nếu em muốn, chúng ta sẽ đi tới sân gôn ở thị trấn Montmorency đó. Cũng chỉ cần lái xe tầm 30 km thôi mà.

Tôi càng rầu rĩ hơn:

– Nhưng nghe nói từ đầu năm, nó đã bị mua lại và đổi thành một CLB tư nhân, trừ tháng 6 và tháng 8 là mở cửa cho khách vắng lai ra thì những tháng còn lại trong năm chỉ phục vụ cho thành viên của hội golf. Bây giờ đã là tháng 10, chúng ta tới cũng đâu vào được?

– Anh có thể hội viên ở đấy! – Elton tuyên bố nhẹ tênh. Tôi kinh ngạc nhìn anh, sau đó tự nhủ thầm rằng người này là Elton, có việc gì có thể qua mặt được anh?

Thế là tầm giữa buổi chiều ngày hôm đó, tôi và Elton đã chễm chệ ngồi trong nhà chờ của CLB Gôn. Uống hết hai lon Coca thì cũng là lúc các tay chơi lục tục kéo về sau một vòng golf mệt lử, người nào người nấy mặt đỏ phừng phừng vì đi bộ ngoài trời trong nhiều giờ. Người đánh hỏng nhiều thì trông buồn như đưa

đám, người chơi tốt thì cười toe cười toét, khoe khoang ầm ĩ. Họ tụ tập quanh khu vực phát banh của lỗ số 18, theo như giải thích của anh phục vụ là để chờ tới giờ thi đấu giải “Phát banh xa nhất”.

Tất nhiên không phải ai cũng tham gia giải này, chỉ những người có sở trường phát bóng dài mới đăng ký thôi nên đếm hết lượt danh sách chỉ có tròn chẵn 20 người. Vì chỉ là giải phụ tăng thêm niềm vui nên ngoài golfer, bất cứ ai, kể cả nhân viên sân golf nếu muốn cũng có thể tham dự. Vì nghĩ đây là cách có thể gặp được thầy Bertrand một cách nhanh nhất, tôi đăng ký so tài với cái tên là An. Elton không biết mượn ở đâu được một cây driver (gậy phát banh) của nữ giới đưa cho tôi, ánh nhìn vừa tỏ vẻ khích lệ, vừa ra chiều thú vị. Tôi hùng dũng vác gậy lên đài phát banh, cắm tee xuống mặt cỏ, đặt lên đó quả bóng gôn màu trắng. Liếc nhanh tới chỗ đám đông, không thấy thầy Bertrand đâu cả, chỉ thấy những đôi mắt xanh xa lạ đang nhìn mình chằm chằm. Chắc họ phải ngạc nhiên lắm, vì tự nhiên ở đâu lại lòi ra một con nhỏ châu Á lạ hoắc. Tôi vào tư thế phát bóng, chờ hiệu lệnh rồi vung gậy lên lấy đà, xoay hông và hai cánh tay quất mạnh gậy vào trái bóng nhỏ. Lâu rồi không chơi gôn nhưng tôi vẫn thực hiện chuẩn xác cú đánh kỹ thuật này. Quả bóng màu trắng vút lên trên không, xé gió đi thẳng một đường đẹp mắt trước khi rơi xuống mặt cỏ mà chỉ những ai tinh mắt lắm mới nhìn thấy. “Hai trăm năm mươi yard!” – Tiếng caddie hô từ đằng xa vọng lại. Đám khán giả xung quanh ò lên tán thưởng. Nữ mà đánh được 250 yards đấy! Họ bảo nhau. Cô ta là vận động viên chuyên nghiệp ư?

- Vi An! – Một giọng Pháp trầm trầm rẽ đám đông hướng về phía tôi gọi. Thầy Bertrand! Tôi quay ra, nhìn thấy người thầy yêu quý của mình bèn chạy nhào về phía thầy. Nhưng thầy không tới một mình, mà bên cạnh còn có một người quen khác. Ông nội của Elton nhìn tôi đang dang tay sà tới lại tưởng như tôi vừa gặp đã muốn ôm, dù có hơi ngỡ ngàng, nhưng theo phản xạ cũng đưa tay ra đỡ. Chỉ có điều, tôi lại bỏ qua quả dưa tây bự ấy, lao vào vòng tay của thầy Bertrand.

- Thật ngạc nhiên! Thật ngạc nhiên! – Thầy tôi lăm lăm siết chặt vòng ôm, đoạn đẩy ra, kiểm tra một lượt xem có đúng là bánh mì tròn của thầy không.

- Đúng là con mà! – Tôi cười rạng rỡ.

Ông già đứng ở bên cạnh không chịu để người ta ngó lơ mình, cất tiếng hỏi:

- Này ông Bertrand! Cô này là ai vậy?

- À, Corentin, để tôi giới thiệu với ông. Đây là Vi An con gái nuôi của tôi.

Mắt quả dưa tây hiện rõ vẻ nhọc nhằn:

- Con gái nuôi của ông? Sao tôi chẳng bao giờ thấy ông nhắc đến?

Thầy Bertrand hóm hỉnh nói:

- Người ta thường nói gì nhĩ: kim cương thì phải giấu thật kỹ.

- Hừm. Thế thì tại sao hôm nay cô ta lại có mặt ở đây? Hội viên mới của CLB à?

- Cái này thì phải hỏi thẳng cháu của ông thôi!

Thầy chỉ vào Elton đang đứng đĩnh đi tới. Người ông làm cử chỉ biểu lộ sự bất lực.

Không khí ồn như chợ vỡ của buổi tiệc kiêm lễ trao giải không làm giảm hứng thú trò chuyện giữa tôi và thầy Bertrand. Nhưng tất nhiên là muốn nghe cho rõ thì người nọ phải dí sát vào tai người kia. Sau khi hỏi thăm sức khỏe của dì Lan và tình hình công tác của tôi, thầy đột nhiên bảo:

- Không ai hiểu con như ta. – Đây là cái cách vào đề hoa lá cành quen thuộc của thầy, báo trước một nội dung riêng tư. Thầy tiếp: – Nhìn con thế này, cô bé... Dường như... tình yêu đã đến với con phải không?

Tôi đánh rơi cái thìa đang cầm trên tay xuống. Về khả năng chỉ dùng lời nói có thể gây sát thương người khác thì thầy tôi tỏ ra không kém dì Hoàng Lan bao nhiêu. Đó là lí do tôi dập tắt ngay cái ý định mai mối cho hai người này với nhau. Trong khi tôi chưa kịp phản ứng lại thì ông Corentin, chẳng hiểu có đôi tai thính như thế nào mà lại nghe được câu nói của thầy Bertrand. Ông dùng cán nĩa chỉ vào Elton, rồi chỉ sang tôi, nói như thể một sự thật hiển nhiên:

- Đứa này và đứa này...

Trước cặp mắt đầy nét thú vị của thầy Bertrand, tôi lên tiếng phủ nhận ngay lập tức. Nhưng cùng lúc đó, Elton lại khẳng định:

- Đúng rồi đấy ạ!

Tôi trừng mắt nhìn anh, không dám tin vào tai mình. Nhưng vẻ mặt hai năm rõ mười của Elton Trần làm tôi không cách nào phản bác lại được. Đây rõ ràng là một cơ hội và anh chàng đã không bỏ lỡ nó, vì từ trước, Elton Trần đã muốn dùng tôi để phản kháng lại người ông ghê gớm của mình. Thôi được rồi! Coi như tôi giúp anh lần này, để trả nợ lần trước anh đã cứu tôi một mạng. Về im lặng của tôi dường như phụ họa với lời phủ nhận lúc nãy, thành ra kiểu nhút nhát ngượng ngùng của con gái dễ khiến người ta hiểu lầm.

Thái độ của ngài Corentine quay ngoắt 180 độ khi biết tôi là con gái nuôi của thầy Bertrand. Trước sự nhiệt tình thái quá của hai vị phụ huynh, tôi đã chẳng còn vương vấn gì Paris xinh đẹp nữa. Ông đưa tây còn muốn mời tôi về khu biệt thự của gia đình gần thị trấn Montmorency chơi nhưng tôi xin kiếu, lấy cớ mình cần nghỉ ngơi trước chuyến bay dài nhanh chóng quay về khách sạn. Thầy Bertrand quyết định bỏ dở giải golf để về cùng tôi.

Ngày cuối cùng của tôi ở Paris, tôi dành trọn ngày cùng với thầy Bertrand ở trong xưởng bánh quen thuộc. Mọi thứ vẫn như thế, chẳng có mấy thay đổi. Cả những đồng nghiệp cũ của tôi nữa. Họ đón tôi như đón một đứa mới đi xa về sum họp cùng đại gia đình. Hôm đó trời mưa lạnh nên chúng tôi ngồi trong một góc ấm áp của quán, giữa tầng tầng cung bậc của mùi thơm những loại bánh khác nhau đang lần lượt được nhân viên mang từ lò nướng ra quầy. Tay ủ bên ngoài cốc cà phê ấm nóng, tôi chun chun mũi, hít vào một hơi, sau đó nói như reo lên:

- A, papparoti!

Đúng là người ta vừa đưa một khay bánh papparoti màu nâu sậm thoảng mùi cà phê lên thật. Lại thêm một mùi khác xen vào không khí, bay ngang tới chỗ tôi. Lần này là vị thơm ngậy, thoảng chút mặn mặn.

- Con biết rồi! Là bánh mì phô mai Mascarpone!

Thầy tôi mỉm cười:

- Chính xác là nó! Giỏi lắm!

- Có chết con cũng nhớ tất cả những hương vị bánh ở đây. Nó nằm sâu trong này này. – Tôi lấy tay chỉ vào trán mình. – Bởi thế thầy có thấy trán con có nhiều nếp nhăn không?

Thầy cốc nhẹ vào trán tôi, sau đó hỏi với một giọng quan tâm:

- Ngày hôm qua tại Paris International Golf Club, về chuyện con với Elton ấy. Con định không cho ta thêm một tí tin tức gì về chuyện đó à?

Tôi lâu lâu mới có một bí mật thầy không biết, nên không muốn tiết lộ ngay mà hỏi lại:

- Thầy thấy Elton thế nào?

Thầy Bertrand trầm ngâm. Tôi tưởng thầy sẽ khen Elton là một chàng trai tài giỏi, hoặc đổi lại sẽ chê anh lạnh lùng, thiếu thân thiện nhưng không, thầy lại không đả động gì tới nhân vật chính mà nói:

- Gia cảnh nhà anh ta chẳng hợp với con.

- Ý thầy là con đùa móc chòi mâm son ư?

- Tầm bậy! – Thầy tôi hừ một cái, có vẻ như cũng không ưa gì người nhà Corentin. – Ý thầy là cái gia đình ấy rất phức tạp, không phù hợp với con chút nào cả. Ông nội của Elton, cái lão Corentin ấy, là một người chỉ thích những con ngựa ngoan ngoãn để ông ta cầm cương kéo đi thôi. Đấy rồi con xem, hôm nay ông ta đối xử với con như thế con là người thân, nhưng chỉ cần con chẳng đem lại cho gia tộc họ chút lợi lộc nào, con sẽ bị loại bỏ.

Gì chứ cái này thì tôi đã được trải nghiệm và tin hoàn toàn. Nhưng điều tiếp theo mà thầy Bertrand nói mới là thứ khiến cho tôi phải suy nghĩ. Khi nói những lời này, giọng thầy xa xôi, huyền bí như những lời sấm tiên tri:

- Cả Elton Trần nữa. Người đàn ông đó cũng không phải là người có thể cho con tất cả hạnh phúc.

Tôi cúi xuống nhìn ly cà phê được phủ lớp bột kem mịn màng, cố nhớ lại vẻ mặt của Elton ngày hôm qua khi anh nói “Đúng rồi đấy ạ!” nhưng ấn tượng đọng lại chỉ là một gương mặt nhạt nhòa. Thay vào đó lại là đôi mắt đen trong veo có chút tổn thương của Quang Hải và mệnh lệnh mê hoặc “Nhắm mắt lại!”

- Vi An!

Tôi giật nảy người, vội vã cúi đầu trước cái nhìn đầy quan tâm của thầy Bertrand. Hành động kỳ quặc của tôi khiến cho thầy thở dài:

- Con yêu, gần đây đã có chuyện gì xảy ra với con vậy?

Tôi lắc lắc đầu. Chính bản thân tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa.

Hành trình trở về Việt Nam diễn ra vào ngày hôm sau. Tôi bịn rịn ôm hôn thầy Bertrand. Trước khi rời đi, thầy nói với mình tôi nghe:

- Vi An, khi tình yêu đến, con hãy dũng cảm đón nhận.

Một người từng trải và sâu sắc như Bertrand, người thầy và cũng là người bạn lớn của tâm hồn đã không chỉ một lần nói rằng tình yêu đang đến với tôi. Tình yêu ơi, mi là gì mà khiến cho ta cần phải có dũng cảm để đón nhận?

Tôi tiếp tục ngủ như gấu trong suốt chuyến bay khứ hồi. Lần này Elton không gọi tôi dậy để ăn chè khoai môn nữa. Sau đó, trong cái lơ mơ của cơn buồn ngủ còn chưa dứt, tôi được Elton vừa ôm vừa dìu xuống máy bay, chẳng mấy chốc đã chen giữa đám hành khách đến đến đi đi của sân bay Tân Sơn Nhất. Hai chiếc xe con chờ sẵn trong bãi đậu. Tôi vẫy tay với Elton, định chui vào trong xe, nghĩ sao lại quay đầu, hỏi anh:

- Elton, em đã giúp anh rất tốt có đúng không?

- Gì cơ?

- Thì em đã rất phối hợp với anh để lừa ông nội anh khi anh nói chúng ta là một cặp đó. Nhưng mà thái độ của ông nội anh thay đổi rồi. Em nghĩ đến lúc anh phải tìm đối tác mới nào có chiều trò mô đen hơn.

Vai của Elton cứng lại trong 1 phần nào đó của giây. Rồi vòng cung kiêu ngạo mờ nhạt quen thuộc xuất hiện trên khóe môi.

- Có lẽ. – Anh trả lời. Và chúng tôi chia tay nhau, ai lên xe dành riêng cho người này.

17. Chương 17: Ngoại Truyện 1: Nếu Elton Trần Và Vi An...

Rất lâu rất lâu sau này, khi Vi An và Elton Trần...

Đã là nửa đêm rồi nhưng đèn nhà nọ vẫn chưa chịu tắt. Elton Trần mở cánh cửa khép hờ, ngó vào trong khu vực bếp lần này đã không biết là lần thứ n+1 nào rồi.

- Vi An! Đi ngủ thôi em.

Đáp lại anh là những tiếng vọng chất chứa. Lưỡi dao bằng thép nặng nề chặt từng nhát trên nền thớt, đánh ngọt. Cô gái kia không phải đang chặt sô cô la, mà giống như đang trút cảm hờn vào việc bấm vằm một kẻ thù vô hình nào đó. Elton thở dài, cũng chẳng dám nói gì thêm, len lết khép cửa lại.

Một lát sau...

- Vi An. Muộn lắm rồi đấy!

Đáp lại là tiếng phớt lồng cọ vào thố inox, quền quẹt... quền quẹt... thật chói tai. Người đàn ông đã mất hết kiên nhẫn, xông vào, giật chiếc phớt ra khỏi tay nàng:

- Anh xin em! Anh đã sai rồi, được chưa?

Lúc này, Vi An mới ngược lên nhìn anh – cái nhìn đầu tiên sau cả một ngày phớt lờ. Nhưng giọng nói thì thật là lạnh lùng:

- Tại sao anh lại sai?

- Tại anh đã bắt cần. Anh không nên để cho cô ta đứng gần mình, càng không nên để cho cô ta chụp hình chung với mình để cho bọn phóng viên đăng lung tung lên báo. Anh biết lỗi rồi. Xin em đừng làm bánh nữa. Em nhìn xem – Elton đưa mắt liếc nhìn chiếc bàn ăn đã xếp kín không biết bao nhiêu là loại bánh trái.
– Đã không còn chỗ để rồi!

Vi An cũng bắt chước Elton đưa mắt nhìn sang chiếc bàn ăn la liệt bánh, đoạn tháo chiếc mũ trùm đầu ra, ném xuống ghế, xoay người bước ra khỏi bếp. Elton Trần thở dài, biết nàng đã nguôi giận, leo đẹo đi theo.

Hai người về đến phòng ngủ, Elton Trần đại dột buồng một câu:

- Mà thực ra cũng là tại em cơ!

Cô nàng đang đi bỗng dừng phắt người, quay ngoắt lại:

- Tại em cái gì?

Chàng Giám đốc hiếm có cơ hội kể lể như thế này:

- Tại em cứ mỗi lần có event lại không chịu đi chung với anh.

Chẳng ngờ, Vi An rít lên:

- Á, anh nói như thế chứng tỏ là thú nhận những lúc không có tôi kè kè bên cạnh, anh tha hồ buông thả chứ gì.

- Nay, này... Em suy luận kiểu gì vậy? Vô đoán! Không có cơ sở!

Vi An không nói không rằng, chạy tới tủ gỗ trong phòng, bới một lúc lấy ra quần áo, ném lên giường. Elton Trần hoảng hốt chạy lại:

- Đêm hôm thế này em còn định xếp quần áo đi đâu? Anh sai rồi! Anh nhận sai rồi mà.

- Buông ra. Anh điên à. Tôi lấy quần áo đi tắm.

Elton thả tay ra, bần thần:

- Tắm à. Ừ, thế đi tắm đi...

Sau đó trên miệng hiện lên nét cười cười, dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn bị người kia nhìn ra, hỏi:

- Anh cười cái gì?

- Không có. Em đi tắm đi. Anh đi chuẩn bị... giường ngủ cho chúng ta.

- Ai nói hôm nay anh được ngủ phòng này. Anh ra phòng khách mà dọn ổ.

Và thế là, hôm nay trở thành một trong những ngày rất đau khổ trong cuộc đời của Elton Trần.

18. Chương 18: Ngoại Truyện 2

Rất lâu, rất lâu sau này, khi Vi An và Quang Hải...

Đã nửa đêm rồi nhưng đèn nhà nọ vẫn chưa chịu tắt. Quang Hải ngó vào trong khu vực bếp, lần này đã là lần $n+1$. Bếp núc lạnh tanh, chứng tỏ mấy ngày nay nhà này không nấu nướng gì. Chắc là bà nội trợ bị ốm, hoặc gặp vấn đề gì bất mãn mà không thèm nổi lửa đây!

Quang Hải thở dài một tiếng, cũng là lần thứ $n+1$ rồi quay người đi ra ngoài. Không thể chịu đựng thêm được nữa, anh đi tìm vợ năn nỉ.

- Vi An à, đã lâu em không nướng bánh mì sừng bò rồi đấy!

Lúc này, Vi An đang ngồi trên bàn làm việc đặt ở phòng đọc sách, say mê tính toán mấy cái bài quy đổi ngoại tệ của môn học Tiền tệ ngân hàng đến độ dường như không nghe thấy lời nói yếu ớt của một ai đó.

Quang Hải tiến lại gần hơn:

- Cũng đã lâu rồi em không làm bánh xốp trà xanh!

Người đang tính toán vẫn không ngừng tay bấm máy tính.

Lúc này, Quang Hải đã tới gần sát chiếc bàn, tiếp tục thề thốt:

- Và cả bánh quy hạnh nhân nữa!

Tiếng lách cách của bàn phím dừng lại. Vi An từ nãy giờ ngồi im, bỗng nhiên quay đầu lại. Quang Hải mừng rỡ, nhưng hóa ra cô chỉ nhờ:

- Anh tiện đứng lấy giùm cuốn giáo trình màu xanh trên kệ kia với.

Anh chàng rậm rập mang sách tới, không quên nhắc nhở:

- Em ơi, bánh mì sừng bò...

Người nào đó lườm một cái sắc lẹm:

- Còn dám đòi hỏi! Anh ngày nào chẳng đi tiệc với Yến Phạm, còn thiết tha gì bánh trái!

- Anh...

- Thôi thôi! Anh mau đi xuống dưới nhà để tôi còn làm bài tập!

Quang Hải chịu thua:

- Thôi được rồi. Anh thừa nhận là anh đã sai.

Có giọng nói lạnh lùng đáp trả:

- Tại sao anh lại sai?

- Tại anh đã bắt cần. Anh không nên để cho cô ta đứng gần mình, càng không nên để cho cô ta chụp hình chung với mình để cho bọn phóng viên đăng lung tung lên báo. Anh biết lỗi rồi. Anh xin em hãy làm bánh quy hạnh nhân, à cả bánh mì sừng bò lại đi mà!

Vi An ngẫm nghĩ một chút, rồi thả bút đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Quang Hải khắp khối hy vọng nàng đã nguôi giận, leo đèo đi theo. Quả nhiên thấy Vi An đi vào khu vực phòng bếp đã mấy ngày nay chưa hề ngó ngang đến. Quang Hải đại dột buông một câu:

- Mà thực ra cũng là tại em cơ!

Cô nàng đang đi bỗng dừng phắt người, quay ngoắt lại:

- Tại em cái gì?

Chàng người mẫu hiếm có cơ hội kể lể như thế này:

- Tại em cứ mỗi lần có event lại không chịu đi chung với anh.

Chẳng ngờ, Vi An rít lên:

- Á, anh nói như thế chứng tỏ là thú nhận những lúc không có tôi kè kè bên cạnh, anh tha hồ buông thả chứ gì.

- Đây, đây... Em suy luận kiểu gì vậy? Vô đoán! Không có cơ sở!

Vi An không nói không rằng, lập tức quay ngoắt 180 độ chuyển hướng đi, để lại căn bếp bơ vơ lạnh lẽo. Bơ vơ hơn nữa là cái dạ dày của cái người hay háu đói kia.

Và thế là, hôm nay trở thành một trong những ngày rất đau khổ trong cuộc đời của Lại Văn Hải!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-banh-mi>